MARY JO PUTNEY
Ademenirea unui sfânt

Not Always a Saint
Mary Jo Putney
Copyright © 2015 Mary Jo Putney
4?
Ura®
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Ademenirea unui sfânt
Maryjo Putney
Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JO
PUTNEY, MARY Ademenirea unui sfânt / Mary Jo Putney;
trad.: Cristina Radu. - Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0526-9
I. Radu, Cristina (trad.)
821.111(73)-31 = 135. 1

MARY JO PUTNEY
Ademenirea unui sfânt
Traducere din limba engleză
Cristina Radu

prolog
Bristol, toamna anului 1806
Flota intrase în port, era lună plină şi activitatea era în toi la infirmeria gratuită Herbert. Pe Daniel Flerbert nu-l deranja, li plăcea să repare trupuri vătămate şi iubea infirmeria pe care o concepuse cu ajutorul price- put al surorii sale, Laurel, care era partenera şi cea mai bună prietenă al lui.
Cu toate acestea, pe la miezul nopţii se săturase de cârpitul marinarilor beţi, răniţi în încăierările din cârciumi. Ultimul intrase şchiopătând în cabinet, cu sân-gele şiroindu-i din braţul stâng bandajat grosolan. Când zări ginul folosit de Daniel pentru curăţarea rănilor, se năpusti spre sticlă.
- Stai jos! zise Daniel ferm, aplicând o strânsoare pe nervul de la umăr al marinarului ameţit şi forţându-l să se aşeze pe un scaun. Trebuie să te dreg ca să închid şi eu infirmeria şi să prind câteva ore de somn.
Marinarul zbieră şi se frecă pe braţul amorţit.
-Da' vreau şi io numa' o ţâr' de beutură! zise el cu reproş.
- N-o s-o găseşti aici. Cu priceperea unei îndelungate practici, Daniel îndepărtă bandajul murdar şi găsi o tăietură de cuţit murdară, dar superficială. Curăţă cu îndemânare tăietura, terminând cu destul gin pentru a-l face pe marinar să ţipe.
- De ce ai făcut asta? întrebă marinarul.
-Am descoperit că ginul ajută la cicatrizarea mai ra-pidă a rănilor, aşa încât e mai puţin probabil să-ţi pierzi braţul, explică Daniel. Acuma, ia-ţi valea şi fii gata pentru o durere de cap groaznică mâine.
-Nici măcar o guriţă mică din sticlă?
-Pleacă imediat! Pe când marinarul îi mulţumi şi plecă, Daniel aruncă intr-un lighean cu apă şi săpun

instrumentele chirurgicale folosite. La fel ca şi cu ginul, observase că, ţinându-şi instrumentele curate, obţinea rezultate mai bune.

Uşa cabinetului se deschise cu atâta putere că se lovi de perete. îşi ridică privirea şi o văzu pe sora lui care deschisese uşa cu o mână în timp ce cu braţul celălalt o ţinea de mijloc pe o tânără femeie bătută şi sângerândă, la un pas de a leşina.
Ca de obicei, fără să-şi piardă cumpătul, Laurel spuse:
-Nu strânge instrumentele alea, Daniel. Avem o pacientă nouă. O ajută pe fată să se urce pe masa de examinare.
El ura să vadă femei bătute, de obicei de către bărba-ţii care de fapt trebuiau să le protejeze. Examinând-o pe noua pacientă, oboseala îi dispăru. Ea stătea cu umerii aplecaţi, având faţa acoperită de o şuviţă de păr negru care era murdar de sânge pe partea dreaptă. Ţinea strâns o pelerină pe după umeri şi tremura din cauza şocului.
Cu o voce blândă, el spuse:
- Sunt doctorul Herbert. Pe tine cum te cheamă?
-J'J'J-
Vorbea cu stângăcie ca şi cum întâmpina greutăţi să articuleze cuvintele, aşa încât el îi sugeră:
-Jane?
După un lung moment, ea şopti istovită:
- Da, J-Jane.
- O să te examinez să văd ce trebuie reparat. Umezi o cârpă curată. Ridică-ţi capul ca să-ţi pot curăţa sângele de pe faţă.
Ea se supuse, arătând o faţă cu un ochi umflat închis şi o vânătaie atât de mare încât nici propria mamă n-ar fi recunoscut-o. Vânătăile ascundeau faptul că era foarte tânără şi el bănuia că în condiţii normale ar fi putut fi drăguţă. Cum de putea un bărbat să-i facă rău unei fete plăpânde ca asta?
îşi lăsă deoparte mânia pentru mai târziu. Ceea ce conta acum era să o oblojească. Ea tresări de câteva ori pe când el îi spăla sângele de pe faţă, în ciuda faptului că se străduia să fie cât mai blând cu putinţă. Era deo-sebit de atent în jurul ochilor.

Ademenirea unui sfânt
9
-Ai noroc, zise el pe un ton familiar. O să ai nişte ochi vineţi ca un boxer fără mănuşi, dar mai vătămări serioase.

Pe când îi curăţa rana de pe cap, o întrebă:
- Cine te-a bătut?
Ea scoase un sunet înfundat şi se trase înapoi cu teamă. Observând sclipirea unei verighete pe mâna ei stângă, o întrebă:
- A fost bărbatul tău?
Jane se uită în jos la mâna ei ca şi cum uitase de ine-lul pe care-l purta. Apoi îşi smulse verigheta îngustă de aur şi o azvârli cât colo în cabinet. Aceasta ricoşă din perete şi se rostogoli pe duşumea.
-Vinde-l! Ajutor... pentru infirmerie, şopti răguşit. Faţa ridicată îi expuse gâtul vânăt. Bruta încercase s-o stranguleze.
Mişcările lui Jane făcură ca pelerina să-i alunece de pe umeri, expunând o tăietură însângerată de-a lungul spatelui. Rana neregulată mergea de la umărul stâng până aproape de mijloc. Probabil că fusese înjunghiată pe când încerca să scape. Vârful lamei alunecase spre stânga când atinsese marginea corsetului, apoi mai de-parte prin îmbrăcămintea căptuşită.
Cu o voce calmă, Daniel se întinse după foarfecele mare şi tăie corsetul. Rochia şi corsetul erau de bună calitate, dar corsajul era distrus, şi combinezonul subţire era lipit de rană cu sângele uscat. Ii udă combinezonul ca să i-l desprindă mai uşor de rană şi Jane gemu când i-l îndepărtă.
- Din fericire, rana nu-i adâncă, deşi îmi imaginez că doare ca dracu'. Cu atât mai mult pentru că îi curăţa rana cu gin. Probabil că, după seara asta, Jane va rămâ-ne cu această cicatrice pentru tot restul vieţii, dar cel puţin nu va fi la vedere.
El îşi continuă şirul blând de comentarii pentru a o alina. Laurel îl asista, acoperind corpul lui Jane ca să fie cât se poate de decent.
Când Daniel termină de curăţat rana, Laurel zise:
- O să ai nevoie de haine noi, Jane. Daniel, poţi tu să aduci nişte haine din rezerva noastră?

Poate că Daniel nu se pricepea la fel de bine ca Lau- rel să aleagă veşminte femeieşti, dar aveau o regulă care zicea că o femeie recent bătută nu va fi lăsată singură cu un bărbat, nici măcar cu el. El dădu din cap şi se ridică, simţind povara unei zile lungi.
-Ai unde să te duci în seara asta? Familie? Prieteni?
Cu privirea încă îndreptată în jos, Jane şopti:
- O... o prietenă mă va găzdui.
- Pentru seara asta e de ajuns, dar nu putem îngădui ca asta să se repete, zise Laurel cu hotărâre. O să anunţăm judecătorul şi poţi să depui o plângere împotriva bărbatului care te-a bătut.
-Nu! Jane se agăţă de îmbrăcămintea ruptă, cu o voce disperată. Nu pot fi în siguranţă decât dacă plec din Bristol. Un judecător nu poate fi de ajutor.
Daniel se încruntă. Jane părea hotărâtă să nu se în-toarcă la brută, dar mult prea des femeile se întorceau la bărbaţii care le răniseră pentru că n-aveau de ales. După ce el ieşea din cameră, Laurel avea să discute cu tânăra.
Jane nu era primul pacient cate avea nevoie de hai-ne, aşa că Laurel umpluse două dulapuri încăpătoare cu haine pentru femei şi bărbaţi de toate vârstele. Unele dintre ele fuseseră donate de bisericile din zonă, pe alte-le le găsise în prăvăliile de vechituri. După ce le cârpea şi le spăla, hainele erau curate şi cuviincioase, chiar dacă nu şi la modă.
Fata avea nevoie de un combinezon larg care să n-o jeneze la spatele rănit. Pantofi? Nu, purta nişte cizmu- liţe solide, bine făcute. Adună iute lucrurile de care avea nevoie fata şi îndesă totul într-o desagă din pânză care se putea căra cu uşurinţă. La sfârşit, alese o bonetă voluminoasă şi o pelerină care să îi acopere rănile şi bandajele.
După ce lăsă hainele, Laurel îl dădu afară din cabinet ca s-o poată ajuta pe Jane să se îmbrace. El se încruntă, închizând uşa în urma lui. împreună cu sora lui ofereau servicii, nu bani. Aproape toată alocaţia generoasă oferită de soţul înstrăinat al lui Laurel era cheltuită pentru întreţinerea cabinetului, iar banii gheaţă erau puţini.

Dar câteodată trebuiau făcute excepţii. Biroul lui era la doar câţiva paşi, aşa că descuie uşa şi deschise sertarul ascuns unde ţinea bani. Jane nu părea să aibă vreo lesca- ie la ea. Cât ar fi costat-o să plece şi să se întreţină până când se înzdrăvenea?
Nu suporta gândul că femeia ar putea să se întoarcă la bărbatul ei violent. Luă monede şi bancnote mici în valoare de douăzeci de lire şi le vârî într-o punguţă de pânză. Era o sumă substanţială, suficientă să plece din Bristol şi să se întreţină două sau trei luni, dacă era chibzuită. Apoi se înapoie în cabinet, amintindu-şi că nu putea salva pe toată lumea. Nici măcar pe departe.
Jane era înfăşurată în pelerina veche, să-i ţină de cald, iar faţa învineţită şi capul bandajat îi erau acoperite de borul bonetei.
- Eşti sigură că o să fii bine? o întrebă Laurel încruntându-se. Poţi să-ţi petreci restul nopţii în infirmerie.
- Nu pot, zise fata cu o voce mai puternică acum. N-o să păţesc nimic, pe cuvânt. Nu trebuie să merg departe.
Daniel bănuia că nu voia să rămână, de teamă să nu fi fost urmărită. Nădăjduia să fi spus adevărul despre prietena care o va găzdui peste noapte. Poate că plănuia să se ascundă intr-un grajd sau în vreo biserică. Asta mergea pentru o noapte, dacă avea de gând să plece a doua zi.
-Ai unde să mergi dacă pleci din Bristol? De prefe-rinţă, la cineva din familie.
- N-am pe nimeni, dar o să mă descurc. Nu mi-e frică să muncesc, spuse râzând nervos. Sau să merg pe jos.
Daniel îi întinse punga.
- Ia asta! Ar trebui să fie de ajuns să te întreţii până când te poţi stabili undeva.
Ei i se tăie răsuflarea şi încercă să înapoieze banii.
-Nu pot! Aţi făcut deja atâta pentru mine.
Bărbatul îi luă mâna, vorbind încet ca să sublinieze cuvintele.
- Nu vrem să ne gândim cum ar fi să pleci de aici şi să nimereşti într-o situaţie chiar şi mai rea.
Jane se uită lung la el. Ochiul nevătămat era de un albastru-deschis, limpede şi avea umbre pe care nici o tânără fată nu ar fi trebuit să le aibă.

Se aplecă şi îi sărută mâna cu buzele ei rănite.
- Mulţumesc, zise ea cu o voce aspră, răguşită.
Ii dădu drumul la mână şi băgă punga în pelerină, apoi se întoarse spre Laurel.
-Vă mulţumesc foarte mult amândurora. N-o să uit niciodată bunătatea voastră. Dacă vreodată e ceva prin care să vă pot răsplăti...
Daniel spuse hotărât:
- Să iei hotărâri înţelepte! Să fii bună cu ceilalţi! Asta e de ajuns.
Din nou, ea îşi lăsă capul în jos, apoi se întoarse şi ieşi din încăpere.
Daniel şi Laurel o conduseră până la uşă, uitându-se în tăcere cum fata coborî cele câteva trepte spre stradă şi o coti spre stânga. Era ceva înduioşător de îndrăzneţ în silueta ei zveltă care dispărea în noapte.
- Casa din spatele nostru e de vânzare, spuse Laurel. Vreau s-o cumpăr şi să fac un refugiu pentru femeile şi copiii care au nevoie de adăpost şi să se ferească de bărbaţii violenţi.
- Cred că-i o idee excelentă, spuse pe loc Daniel. Un adăpost pentru femei ca Jane ar fi o adevărată mană cerească. Avem banii?
-O să găsesc banii! zise Laurel cu o extraordinară înverşunare.
- Atunci o să-l facem. Daniel o luă pe după umeri pe sora lui şi o strânse liniştitor. Acum însă, amândoi avem nevoie de mâncare şi de un ceai tare.
Laurel expiră, relaxându-se în îmbrăţişarea lui.
- Ce sfat bun, doctore! Avem o supă bună de mazăre pe plită.
- Perfect. Dar înainte ca Daniel să închidă uşa, se uită înspre umbrele unde dispăruse Jane. Simţi nişte furnicături pe ceafă şi avu sentimentul straniu că într-o bună zi o va revedea.

capitolul 1
Bristol, toamna 1813

După ce-şi îngropă părinţii, Daniel Herbert se în-toarse la muncă, pasiunea şi mântuirea lui dintotdeau- na. Indiferent cât de neliniştită îi era mintea, talentele sale medicale ajutau la vindecarea trupurilor în sufe-rinţă, iar predicile ocazionale pe care le ţinea în capela pe care o patrona ajutau câteodată la vindecarea sufle-telor rănite.
Pentru a se asigura că era pe atât de ocupat pe cât trebuia să fie, Daniel îl trimise pe medicul său rezident, Colin Hoit, în vacanţă cu proaspăta lui soţie. Distribui-rea de siropuri de tuse şi ceai de răchită albă şi executa-rea de operaţii minore îl oboseau pe Daniel îndeajuns ca să poată dormi.
Extenuarea era preferabilă gânduri-lor. Trecuseră două săptămâni de la înmormântare şi în curând trebuia să se confrunte cu schimbările aduse de moartea lor; dar, deocamdată, prefera să cârpească rănile de cuţit ale bătrânilor mateloţi destrăbălaţi.
De abia terminase cu un pacient, când Betsy Ri- vers, intendenta infirmeriei, ciocăni şi intră în saia de tratament.
- Doctore Herbert, un domn vrea să vă vadă pentru o chestiune despre care susţine că e importantă.
-Mă îndoiesc că ideea lui de important e la fel cu a mea, răspunse Daniel sec. Dar Red Rab, aici de faţă, tocmai pleca, aşa că spune-i domnului să intre.
Betsy se încruntă uitându-se la şorţul lui stropit cu sânge, dar nu încercă să-l convingă să-şi schimbe îmbrăcămintea de lucru.
- Da, domnule.
Pe când Betsy ieşea, Daniel legă ultima sutură a că- runtului său pacient.

- Fii atent, Rab! întro bună zi cineva s-ar putea să-ţi înjunghie din întâmplare un organ vital.
-Aş, doctore, chicoti Red Rab ridicându-se. Ne batem de atâta vreme că ştim unde-i sigur să împungem cu lama.
Marinarul ieşi agale, şi Daniel începu să cureţe cârpele şi instrumentarul murdar de sânge.
Betsy se întoarse însoţită de un individ îndesat, îm-brăcat sobru, cu o privire pătrunzătoare şi cu o foaie îndoită sub braţ.

-Acesta este domnul Hyatt.
Vizitatorul se uită clipind la ţinuta neîngrijită a lui Daniel, apoi îşi înclină politicos capul.
-Sunt Matthew Hyatt de la firma de avocaţi Hyatt şi Fiii din Londra. Sunteţi Daniel Herbert, cu reşedinţa la Belmont Manor?
Deşi Daniel nu mai locuise acolo de ani de zile, conacul era, fără îndoială, al lui acum.
- Eu sunt.
Lăsă instrumentele chirurgicale folosite în ligheanul cu apă şi săpun.
- Condoleanţele mele pentru pierderea părinţilor dumneavoastră, domnule Herbert. Avocatul oftă. Boala izbucnită la castelul Romayne a fost o mare tragedie.
-A lovit cu o rapiditate îngrozitoare. Mult prea mulţi oameni din abaţie şi din oraş au murit, zise Daniel, strângând din buze la această amintire.
Părinţii lui fuseseră încântaţi să primească o invitaţie la o petrecere dată de vărul îndepărtat al tatălui său, lordul Romayne. Insistaseră să meargă şi el, dar lui nu-i plăceau defel astfel de lucruri. Dacă ar fi fost acolo, ar fi putut el oare să ofere tratamente eficiente la timp? înghiţirea unor cantităţi masive de lichide putea ajuta în caz de febră mare. Sau poate că ar fi murit şi el?
Se spălă repede pe mâini.
- Mă aşteaptă pacienţii, aşa că poate îmi puteţi spune motivul vizitei dumneavoastră!
Avocatul clipi nedumerit de francheţea doctorului.

- Foarte bine. Sunt încântat să vă informez că sun-teţi moştenitorul domeniului şi al titlului de baron de Romayne.
Ceilalţi moştenitori ai lordului Romayne muriseră cu toţii în acea groaznică epidemie? Daniel îngheţă, simţind impactul cuvintelor ca pe o lovitură fatală. Zidurile pe care le înălţase împrejmuindu-şi durerea şi vinovăţia se prăbuşiră, şi emoţia pură îl cotropi.
Viaţa lui se sfârşise.
Când James, lordul Kirkland, intră în biroul lui Daniel a doua zi târziu, Daniel nu fu surprins. Kirk-land, cumnatul şi

uneori prietenul lui, era transportator maritim şi un maestru al spionajului. Cu sursele de informaţii pe care le avea, Kirkland ştia de^obicei ce se întâmplă chiar înainte de a se fi întâmplat. In acea seară arăta ca un animal de pradă elegant şi misterios, dar ochii îi erau plini de compasiune.
Deşi Daniel reuşise să treacă peste conflictele inte-rioare pricinuite de baronia care-i căzuse pe cap, era stânjenitor de uşurat să-l vadă pe Kirkland, care era de asemenea şi un maestru la rezolvarea problemelor. Dând deoparte cina târzie şi rece, Daniel îi întinse mâna.
- Presupun că ai auzit noutăţile? Pentru că, dacă Laurel nu se simte bine, ar trebui să stai cu ea.
Kirkland zâmbi, strângându-i mâna.
- Laurel e în faza aia a sarcinii când are o energie impresionantă. Abia am putut-o convinge să nu vină cu mine.
Daniel îşi arcui sprâncenele.
- Presupun că te-a trimis să te asiguri că nu-mi pun capăt existenţei.
- Exact, admise Kirkland cu un umor sec. Să moşteneşti bogăţie, să capeţi influenţă şi un loc în Camera Lorzilor sunt motive suficiente ca să-l ducă pe un om la disperare.
Daniel zâmbi în silă, recunoscând cât de bine îl cu-noşteau Laurel şi Kirkland. Deschise sertarul de jos al biroului său şi scoase sticla de brandy pe care o păstra pentru zile neobişnuit de grele.

-încă mă simt zdruncinat de veştile astea. Sunt doar un văr de-al treilea din altă generaţie. Insă erau numai câţiva moştenitori şi toţi au murit la petrecerea aia blestemată!
- O tragedie. Kirkland acceptă paharul cu brandy pe care i-l turnă Daniel, apoi se aşează pe singurul scaun ce mai era în micul birou. Nu mai mică pentru tine.
Daniel oftă.
- în nici un fel nu pot refuza moştenirea, nu-i aşa?

- Din nefericire, nu, zise Kirkland. Titlul nobiliar şi proprietăţile sunt moştenite de ruda cea mai apropiată de sex bărbătesc din familia Herbert, iar acesta eşti tu. Acum eşti responsabil de domeniu şi de toţi arendaşii ce depind de el.
- Mă simt de parcă Atlas mi-a azvârlit întreaga lume pe umeri. Tu ai fost crescut ştiind că eşti moştenitorul Kirkland, dar eu abia dacă ştiam de existenţa lui Romayne, cu atât mai puţin că aveam vreo şansă de a-l moşteni.
Tatăl lui ar fi ştiut şi ar fi fost încântat dacă moşteni-rea i-ar fi revenit lui.
Kirkland învârti gânditor băutura în pahar.
-O schimbare de anvergura asta este intimidantă, dar poţi să fii lord.
- Fără îndoială. Faţa lui Daniel se încordă la gândul celei mai mari temeri pe care o avea. Dându-şi seama că Kirkland ar înţelege, adăugă scurt: Dar pot să fiu şi doctor?
- O să fii mult mai ocupat, admise Kirkland. Dar poţi angaja oameni capabili să-ţi administreze proprietăţile. Acum eşti un pair ereditar! Alţi lorzi petrec mult timp colecţionând fosile sau scriind lucrări de matematică sau îmbătându-se până când cad din picioare. Poţi să-ţi găseşti timp pentru munca ta.
-Sper şi eu. Daniel încercă să estimeze cam câte ore ar fi folosite cu supravegherea oamenilor şi cu adminis-trarea proprietăţii, precum şi cu mersul la Parlament. Prea multe. N-o să fiu în stare să ajut tot atâta pe cât o fac acum.

Ademenirea unui sfânt
17
- O să-ţi spun exact ce i-am spus şi lui Laurel. Noul tău titlu e o povară, dar şi o şansă, şi o avere oferă posibilitatea de a ajuta cu mult mai mulţi oameni. Kirkland zâmbi. Sora ta îmi cheltuieşte banii cu o nonşalanţă extraordinară ajutând la deschiderea mai multor adăpos-turi pentru femei precum Casa Zion. Tu poţi înfiinţa mai multe infirmerii. Poţi să sponsorizezi educaţia unor tineri chirurgi şi a unor doctori promiţători. Ciudat e că Daniel nu se gândise la aceste posibilităţi.
- îmi plac ideile astea, dar am deja viaţa pe care mi-o doresc. Moştenirea Romayne e o povară şi o complicaţie.

- Mai e viaţa pe care o doreşti? întrebă încet Kirkland. Sau e timpul pentru o schimbare?
Daniel dădu să-i răspundă că fireşte că viaţa lui era foarte bună. După aceea, închise gura şi cumpăni din nou.
La naiba, Kirkland avea dreptate! Aici, în Bristol, Daniel avea o muncă valoroasă şi provocări în fiecare zi, dar era singur de când sora lui se împăcase cu Kirkland şi se mutase. Avea nevoie de mai mulţi prieteni şi de alte provocări.
- Poate că e timpul, zise el încet. Sunt zdruncinat încă de când avocatul mi-a adus veştile astea groaznice. Trebuie să mă gândesc la ce vreau şi la ce e acum posibil.
-Vino la Londra şi stai cu noi, sugeră Kirkland. Eu şi Laurel am fi bucuroşi să stai cu noi, iar eu te pot ajuta să te familiarizezi cu chestiunile practice şi legale ale noii tale poziţii. De asemenea, trebuie să fii prezentat în societate. Micul sezon începe în curând, şi grupul absolvenţilor Academiei Westerfield o să te ajute să te organizezi în orice măsură vei dori.
Daniel se mai detensionă. Londra părea mai suportabilă dacă locuia împreună cu Laurel şi Kirkland.
- Mi-ar plăcea să-mi revăd foştii colegi, dar am dubii în ceea ce priveşte intrarea în înalta societate.
- înţelept din partea ta să-ţi faci griji, zise prietenul lui amuzat. în special în lumina pericolelor pe care le vei înfrunta.

-N-o să cedez ispitei jocurilor de noroc şi a băuturii. Daniel îşi privi paharul gol, apoi îşi mai turnă nişte brandy. Deşi n-ai zice, văzându-mă azi.
-La vremuri grele este nevoie de măsuri drastice. Kirkland îşi întinse paharul pentru a-i fi din nou um-plut. Dar pericolul la care mă refeream este piaţa căsăto-riilor. Acum eşti cea mai dorită marfă, un nobil chipeş sau cel puţin prezentabil, în căutarea unei soţii. Rânji. Poate că-ţi găseşti o tânără văduvă plăcută şi serioasă care să dorească să-ţi administreze moşiile şi să-ţi dea libertatea de a fi doctor.
Fără să vrea, Daniel se surprinse stârnit în mod neaşteptat de ideea unei soţii. Câţi ani trecuseră de la moartea lui

Rose? Mult prea mulţi şi chinuitori. Era o fiinţă fericită şi avea o viaţă agitată şi niciodată n-ar fi vrut ca el să se transforme în holteiul bătrân şi plictisitor care era acum. Dacă avea să se schimbe, se putea întâmpla acum ori niciodată.
îşi ridică paharul, închinând ironic:
- Foarte bine, atunci. O să vin la Londra şi o să-mi caut o soţie.
capitolul 2
-Lordul Kelham nu va mai fi printre noi multă vreme, spuse încet medicul când Jessie Kelham se în-toarse în camera bolnavului, aducând-o pe somnoroasa ei fiică de patru ani.
Femeia făcu semn cu capul arătând că înţelesese. Philip zăcea de multe săptămâni şi era clar că sfârşitul i se apropia. Era spre miezul nopţii, şi ea bănuia că nu va mai apuca dimineaţa.
Beth căscă somnoroasă.
- Papa e mai bine?
Jessie mângâie părul castaniu al fiicei ei. Deşi era cu mult mai deschis decât pletele ei întunecate, toţi cei care le vedeau împreună ştiau că sunt mamă şi fiică. Beth, cea mai preţioasă fiinţă din viaţa lui Jessie.

19
Ademenirea unui sfânt
- Nu, scumpo. In curând ne va părăsi, dar vrea ca mai întâi să-şi ia rămas-bun de la tine.
O duse pe fiica ei la patul masiv, unde trupul firav al lui Philip zăcea împăcat în lumina blândă a lămpii. Cu părul lui alb şi faţa palidă, aproape că dispărea în aşternutul rece de pe pat. Servitorul lui îl făcuse prezen-tabil pentru ultima întâlnire cu Beth.
Când ajunseră la pat, Jessie se temu pentru un mo-ment că era prea târziu, dar când o aşeză pe fiica ei pe saltea, Philip deschise uşor ochii şi zâmbi cu bunătate.
-Mica mea rază de soare. îmi pare rău că nu voi mai fi aici să te văd cum creşti, dar ştiu că o să fii frumoasă.
Dându-şi seama că e finalul, ochii lui Beth se um-plură de lacrimi. Se aplecă în faţă şi îi sărută obrazul îmbătrânit.
- Nu vreau să pleci, papa, spuse ea tristă.
El o mângâie pe mână când şi-o puse lângă el.

- N-o să fiu niciodată prea departe de tine, scumpo. Inchide-ţi pur şi simplu ochii şi gândeşte-te la mine, şi o să fiu acolo.
-Ar fi mult mai bine să te pot îmbrăţişa ori de câte ori vreau!
Philip zâmbi obosit.
- Intr-adevăr, dar nu putem avea întotdeauna ce ne dorim. Să fii cuminte şi să faci ce-ţi spune mama ta! O să ne vedem din nou în ceruri. Peste foarte mult timp de acum încolo, sper. Respiraţia lui devenea tot mai chi-nuită, aşa că Jessie îi făcu semn dădacei lui Beth care le urmase jos din camera copiilor.
Lily o luă în braţe pe Beth, consolând-o.
-E timpul de culcare, vrăbiuţă mică. O să-ţi cânt până când o să adormi.
Beth plecă ascultătoare, deşi privirea-i melancolică rămase aţintită asupra lui Philip pe când ieşea din ca-meră. Jessie era recunoscătoare că fiica ei era destul de mare să ţină minte cât de mult o iubea tatăl ei.
Când ele plecară, Jessie se aşeză pe marginea patului şi îşi puse mâna pe cea a soţului ei. Oasele degetelor lui păreau la fel de fragile ca nişte vreascuri.

- E rândul meu acum. La fel ca Beth, nici eu nu vreau să ne părăseşti.
- Mi-a venit sorocul. II podidi un acces de tuse înainte de a continua: Tu şi Beth mi-aţi dăruit mai mulţi ani şi mai multă bucurie decât aş fi visat că e posibil după ce am pierdut-o pe Louise. Mi-aş fi dorit mult ca ea să te fi cunoscut.
- Şi eu îmi doresc s-o fi cunoscut, dar dacă n-ar fi murit, nu ne-am fi întâlnit niciodată. Jessie îi strânse mâna cu blândeţe. Poate că ea m-a trimis să te fac fericit până când vă veţi întâlni din nou.
- Ce gând sublim! îşi trase din nou răsuflarea cu vă-dit efort. Nu trebuie să te temi de viitor, draga mea. De fapt, când o să se citească testamentul, o să fie o surpriză pentru ţine şi Beth. Buzele i se arcuiră intr-un zâmbet poznaş. întotdeauna îi plăcuse să le facă câte o surpriză lui Jessie şi lui Beth.

-Tu însuţi ai fost o surpriză încă de la bun început, zise ea cu un zâmbet nostalgic. Nu mi-a venit să cred că un gentleman nobil ca tine s-ar însura cu o actriţă neînsemnată, fără valoare.
Bărbatul începu să tuşească atât de tare, încât Jessie aproape că voi să-l cheme pe doctor. Când tuşea se potoli, el şopti:
-Nici mie nu mi-a venit să cred că s-ar mărita cu mine cea mai frumoasă femeie din Anglia fie şi numai pentru bani şi titlu.
- Nu m-am măritat cu tine pentru banii tăi şi, cu siguranţă, nu pentru titlu, spuse ea încet. M-am măritat cu tine pentru blândeţea şi pentru înţelepciunea ta.
Schimbară un zâmbet tainic. înalta societate fusese scandalizată de mariajul nepotrivit, dar acesta le adusese fericire amândurora. Când Philip avea să moară, ea îşi va pierde cel mai bun prieten.
Cu un firicel de voce, el şopti:
- Frederick o să ajungă la timp?
- Drumurile sunt într-o stare proastă după atâta ploaie, aşa că e imposibil de spus, răspunse ea. Nu se îndoia că Frederick Kelham era pe drum, însă doar pentru

moştenire, şi nu pentru că-şi iubea unchiul. Frederick se iubea doar pe sine.
In calitate de moştenitor al titlului şi al domeniului, Frederick aşteptase ani la rând cu nerăbdare moartea unchiului său. Fusese foarte nefericit de sarcina lui Jessie, şi ea se rugase să fie fetiţă, astfel încât să nu fie un obstacol în calea ambiţiilor lui Frederick. Naşterea lui Beth fusese o uşurare. Philip fusese încântat să aibă o fetiţă pe care să o înzestreze, şi tensiunea se atenuase.
Ea se gândi că Philip aţipise, când el rosti pe o voce surprinzător de puternică:
-Trebuie să te căsătoreşti din nou, Jessie. Eşti o soţie mult prea grozavă pentru a te irosi în văduvie.
Femeia strâmbă din buze. Philip, Dumnezeu să-l binecuvânteze, îi exagera farmecele şi calităţile de soţie. Dar acum nu era momentul să îl contrazică.

Ea spuse doar:
- Dacă voi găsi un bărbat la fel de bun ca tine, o să mă gândesc la asta. Dar va fi foarte greu ca un bărbat să se ridice la nivelul tău, Philip.
-Mă flatezi, fătuco, zise el amuzat cu o voce care se stingea. Am încredere că o să alegi bine, indiferent încotro te vei îndrepta. Ochii lui de un albastru şters se închiseră la loc şi răsuflarea lui chinuită se făcu din ce în ce mai greu auzită. Ticăitul ceasului de pe poliţă răsuna nefiresc de tare măsurându-i clipele vieţii.
-Louise! i se păru că-l aude murmurând cu o voce uşor mirată.
Apoi încetă să mai respire.
Ea îşi aplecă fruntea pe mâinile lor împreunate, şi lacrimi tăcute îi alunecară pe obraji. Philip Kelham o convinsese că bărbaţii pot fi buni. Nu se aştepta să mai întâlnească altul la fel ca el.
Dar nu voia şi nu avea nevoie de alt bărbat. Atâta vreme cât o avea pe Beth şi suficiente resurse pentru a se întreţine amândouă, era de ajuns.
După o lungă zi în care îşi îngropase soţul şi ac-ceptase condoleanţe de la vecini care în majoritate

nu fuseseră de acord cu ea, Jessie ar fi fost bucuroasă să amâne citirea testamentului pentru a doua zi, dar Frederick era nerăbdător ca procedura să aibă loc chiar în acea seară. Probabil că abia aştepta să afle cât de mare îi eja moştenirea.
In ciuda a ce spusese Philip referitor la o surpriză, Jessie se aştepta ca citirea să aibă loc fără complicaţii. Philip discutase despre planurile lui înainte de a-şi fi revizuit testamentul cu câteva luni în urmă, şi Kelham Hali, această baronie veche din Kent, era atribuită ur-mătorului Lord Kelham. De asemenea, Frederick urma să primească o sumă substanţială din averea personală a lui Philip, deşi nu avea să fie fericit să afle că majoritatea banilor erau blocaţi în fonduri astfel încât să fie imposibil să-i risipească.
Deşi înaintaşii lui Philip nu se bucuraseră de mare faimă, îşi folosiseră înţelept resursele şi se îngrijiseră aşa cum

trebuie de servitorii lor. Jessie spera ca Frederick să nu distrugă această situaţie, dar avea îndoieli serioase.
O sumă similară fusese lăsată într-un fond pentru Beth, împreună cu casa lui Philip din Londra. Jessie urma să primească un venit considerabil pe viaţă, chiar dacă se recăsătorea, de vreme ce Philip spusese de repe-tate ori că spera ca ea s-o facă.
Moştenea, de asemenea, o casă elegantă în Canter- bury. Oraşul avea câteva şcoli bune de fete şi era un loc plăcut unde s-o crească pe Beth. Vor avea casa din Londra pentru vizite în oraş. Beth va fi o moştenitoare cu o avere însemnată, aşa încât era important pentru ea să înveţe cum să se comporte în societate când va fi mai mare.
Obosită, Jessie intră în bibliotecă pentru citirea testa-mentului. Fuseseră aduse scaune în plus pentru că erau mulţi beneficiari. Biblioteca era unul dintre locurile ei preferate pentru că adesea stătea aici seara împreună cu Philip, bucurându-se de căldura focului, citind şi discutând. Spre sfârşit, când vederea începuse să-l lase, ea îi citea cu glas tare.

Ademenirea unui sfânt
23
In acea seară, biblioteca era plină de lume şi înăbu-şitoare. Avocatul, domnul Harkin, îi aruncă un zâmbet cald când ea luă loc în faţa biroului unde-şi aşezase hârtiile. Harkin fusese întotdeauna bun cu ea, chiar şi când fusese o mireasă scandaloasă. De dragul lui Philip o socotise nevinovată şi, în timp, deveniseră prieteni.
Erau prezenţi toţi servitorii, cei mai în vârstă stând jos, iar cei mai tineri, în picioare, în faţa pereţilor ta-petaţi cu cărţi. Chiar şi cei mai noi dintre servitori pri-miseră cel puţin o sumă modestă, iar celor cu vechime li se dăduseră rente ce le asigurau un trai confortabil la bătrâneţe.
Vicarul local scoase un oftat de uşurare la primirea unei sume pentru repararea clopotului din turn, apoi zâmbi cu căldură când află că va mai primi şi jocul de şah din fildeş în faţa căruia el şi Philip petrecuseră multe ore plăcute prefăcându-se că se luptă. Aici nu era nici o surpriză. Jessie era cea care sugerase ca la banii pentru clopot să se

adauge jocul de şah, astfel încât vicarul să aibă o amintire personală de la vechiul său prieten.
Jessie nu dormise prea mult în ultimele săptămâni de boală ale răposatului ei soţ, aşa că după o oră moţăia în biblioteca încălzită şi arhiplină. Se trezi când domnul Harkin îşi drese glasul, rău prevestitor:
- în final, iubitei mele fiice, Elizabeth, moştenitoarea titlului şi a baroniei de Kelham, îi las drept moştenire...
- Ce? Cu ochii în flăcări, Frederick Kelham sări brusc în picioare. Eu sunt moştenitorul baroniei! Ce tâmpenie blestemată mai e şi asta?
Domnul Harkin se uită pe deasupra ochelarilor de citit, spunând pe un ton netulburat, dar cu o licărire hazlie în ochi:
- Nu e o tâmpenie, domnule Kelham este o baronie foarte veche şi atestată în documente de pe vremea normanzilor. Poate fi transmisă pe linie feminină.
- E absurd! bolborosi Frederick. Toţi moştenitorii au fost bărbaţi!
-De acord, au trecut aproape două secole de când unica moştenitoare a fost o femeie, astfel încât problema

aproape că a fost uitată, încuviinţă avocatul. Dar un-chiul dumneavoastră a dat recent peste acest lucru în arhiva domeniului. M-a pus să cercetez chestiunea şi este foarte adevărat. Tânăra dumneavoastră verişoară, Elizabeth, este acum baroneasă de Kelham, titlu cuvenit de drept.
Jessie icni. Aşadar, asta era surpriza pe care o promi-sese Philip! Trebuie să fi fost încântat să ştie că singurul şi multiubitul său copil îl va moşteni, dar nu-şi dăduse seama cât de urât va reacţiona Frederick.
-Tu! Turbat, Frederick se întoarse să o înfrunte pe Jessie. Asta e în întregime opera ta! Ai falsificat dovezile, astfel încât odrasla ta să moştenească şi tu să poţi prădui domeniul!
Domnul Harkin interveni cu asprime:
-Faceţi o mare greşeală, domnule Kelham! Lady Kelham nu a avut cunoştinţă de asta până azi, iar „do- vezile“, aşa cum le denumiţi dumneavoastră, sunt stră-vechi şi dincolo de

orice îndoială. Deja am întocmit o scrisoare către Colegiul de Heraldică să autentific faptul că Beth a moştenit titlul şi proprietatea revenită prin succesiune.
-Aşadar, unchiul m-a lăsat fără o leţcaie, spuse Fre-derick cu răutate.
-Nicidecum. Lord Kelham are o avere personală considerabilă şi suma rămasă după legatele secundare va fi împărţită între dumneavoastră şi fiica lui. O să aveţi mai mult decât suficient să trăiţi confortabil şi fără griji. Vocea avocatului deveni seacă. Nu e ca şi cum aţi fi arătat vreun interes în administrarea domeniului.
-Planificasem să angajez un administrator capabil, izbucni Frederick. Eu ar trebui să fiu Lord Kelham! Prietenii mei o să râdă când vor afla că am fost depose-dat de progenitura unchiului meu!
-O să le treacă, spuse Harkin şi mai sec. Să fiţi recunoscător că unchiul ţinea atât de mult la dumneavoastră. Cu uşurinţă ar fi putut să-şi lase întreaga avere fiicei lui.
Ochii lui Frederick se îngustară, privind spre Jessie.

Ademenirea unui sfânt
25
- Plodul nu-i al unchiului Philip, ci al meu!
Jessie simţi cum se albeşte la faţă.
-Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva, Frederick!
-Tot ţinutul ştie cum te-am adus aici, la Kelham Hali, ca amantă a mea, zise el batjocoritor. Şi toţi ştiu cum l-ai sedus pe unchiul, pentru că nici un bărbat nu-ţi poate rezista. Ai crezut că poţi fi şi cu slănina-n pod şi cu varza unsă, nu-i aşa? Titlul şi banii unchiului Philip şi pe mine să te regulez ori de câte ori veneam în vizită. El n-a bănuit niciodată nimic, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-i spun, ca să te azvârle afară ca pe o târfă ce eşti!
Jessie se ridică cu pumnii încleştaţi şi cu vocea tremurândă:
-Eşti dezgustător! Nu mi-am încălcat niciodată jură-mintele nupţiale!
Frederick zâmbi superior.
-Nimeni nu va crede nici un cuvânt al unei actriţe mincinoase şi intrigante.

Domnul Wicks, majordomul, vorbi cu o demnitate rece:
- Eu urmăresc îndeaproape cine vine şi cine pleacă din această casă. Domnia Sa a împărţit întotdeauna pa-tul cu soţul său până când s-a îmbolnăvit fatal, în vreme ce domnul Frederick, în rarele sale vizite, aproape întot-deauna se strecura afară din casă noaptea târziu.
Una dintre cameriste se amestecă şi ea în vorbă, ajutând:
- Ciocăneşte o servitoare de la grajduri din sat.
Faţa lui Frederick se făcu roşie, aproape de a exploda. Apoi expresia i se schimbă:
- In calitate de cea mai apropiată rudă de sex masculin a lui Elizabeth, scuipă el, sunt tutorele ei legal?
Domnul Harkin se încruntă.
- Mama ei este, iar eu sunt principalul administrator financiar. Nu aveţi nici o autoritate legală privitor la ve-rişoara dumneavoastră.
Frederick zâmbi cu răutate şi spuse:

-Dar îi datorez unchiului să mă îngrijesc ca tânăra mea verişoară să fie crescută aşa cum trebuie şi cum se cuvine noii ei poziţii în viaţă. Sunt sigur că tribunalul va fi de acord ca noua Lady Kelham să fie luată de la mama ei, actriţa, şi să fie crescută de mine.
capitolul 3
In timp ce un oftat general se auzi în încăpere, Jessie îngheţă. Oare chiar putea Frederick să i-o ia pe Beth? Se uită spre domnul Harkin şi văzu că era la fel de şocat ca şi ea.
Voia să strige că Frederick avea s-o ia pe Beth doar peste cadavrul ei, însă învăţase ce e stăpânirea de sine la o şcoală severă.
-N-ai decât să-ţi risipeşti averea pe avocaţi, Frede- rick. La ritmul rapid în care lucrează tribunalul, Beth va fi mare, măritată şi cu copii, înainte ca acest caz să se soluţioneze. Ochii i se îngustară. Nu mai eşti bine-ve- nit la Kelham Hali şi vei pleca acum! Domnule Wick, îngrijeşte-te ca domnul Kelham să fie plecat înainte de următoarea bătaie a orologiului.
Majordomul îşi înclină capul.

-Cum doriţi, milady. îşi îndreptă privirea spre cei-lalţi servitori. Testamentul a fost citit şi e vremea să vă întoarceţi la îndatoririle voastre.
Cu alte cuvinte, spectacolul luase sfârşit. Frederick ieşi furios din bibliotecă, urmat de servitorii care fremă- tau de agitaţie. Mulţi aruncau priviri pline de înţelegere spre Jessie. Deşi la început existase o neîncredere faţă de tânăra soţie actriţă a stăpânului, Jessie condusese gospodăria cu o corectitudine şi o demnitate calmă, câştigân- du-le treptat loialitatea. Faptul că majordomul îi sărise în apărare era o dovadă bine-venită.
însă Frederick era nepotul lui Philip şi era considerat un gentleman. Asta îi dădea putere.

Ademenirea unui sfânt
27
După ce bărbatul ieşi din cameră trântind uşa, Jessie se ghemui, tremurând în fotoliu, cu braţele strânse pe stomac. Avocatul întrebă încet:
- Eşti în regulă, Jessie?
Buzele femeii începură să tremure.
-Soţul meu e mort, iar nepotul lui ameninţă să-mi ia fetiţa. Nu, nu sunt în regulă. Dar să se lase pradă pani-cii nu ducea la nimic bun. Străduindu-se să se relaxeze, întrebă: Poate să obţină custodia lui Beth, Marcus?
Avocatul scoase un oftat îngrijorat.
-Aş vrea să spun că n-ai de ce să te nelinişteşti, dar nu pot. Deşi fundamentul legal al moştenirii lui Beth este solid, există diferite moduri în care domnul Fre-derick ar putea ameninţa chestiunea. Tribunalul prefe-ră ca tutorii să nu fie bărbaţi care să beneficieze de pe urma decesului pupilei lor, dar deoarece el este cea mai apropiată rudă de sex masculin a lui Philip, ar putea argumenta că, în calitate de baroană, Beth ar trebui crescută în conformitate cu viitoarele ei responsabilităţi de stăpână a locului şi că el e cel mai capabil să facă asta.
-Aşadar, o rudă de sex masculin e automat o alegere mai bună decât o biată femeie, spuse cu amărăciune Jessie. Un pierde-vară născut în înalta societate e un tu-tore mai bun decât mama unui copil!

-Aşa ar privi problema multe tribunale, încuviinţă el. In special pentru că nu eşti nobilă prin naştere. Exis-ta o uşoară ridicare a tonului la sfârşitul frazei, ca o invitaţie să-i povestească despre originile ei.
Ea ignoră întrebarea sugerată. Philip cunoscuse în linii mari trecutul ei, dar nimeni altcineva.
- Educaţia mea a fost respectabilă, dar, cu siguranţă, nu aristocratică şi nu am legături de familie influente.
Avocatul îşi ţuguie buzele.
- Ce păcat! Legăturile de familie sunt de nepreţuit în cazuri precum acesta.
- Ar fi posibilă cedarea titlului şi a proprietăţii aferente lui Frederick? N-o să mai fie interesat în Beth odată ce o să aibă ce-şi doreşte.
Harkin scutură din cap.

-Titlul e stabilit în neam. Atâta vreme cât trăieşte Beth, va fi baroană de Kelham. Dar chiar dacă ar fi posibilă renunţarea la titlu, n-ai putea s-o faci în numele lui Beth. Moştenirea e a ei, nu a ta.
Faţa lui Jessie se încorda.
-Ei bine, Frederick nu o să obţină custodia fiicei mele! O să fug cu ea înainte de a permite să se întâmple asta.
-Jessie, nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva! ex-clamă Harkin. Cum aţi trăi? Chiar dacă ai reuşi cumva s-o ascunzi într-un loc sigur, ai lipsi-o de numele şi de moştenirea ei? Aşa cum i-ai atras atenţia lui Frederick, procedurile legale durează. Nu există o primejdie ime-diată să pierzi custodia, dar dacă faci o mişcare disperată şi dai greş, o vei pierde pe Elizabeth!
Jessie trase aer în piept, încet şi adânc, ştiind că el are dreptate, fiind totuşi incapabilă de a-şi înfrânge frica rece din inimă.
-Este posibil a se tărăgăna procedurile legale până când va fi majoră?
Domnul Harkin oftă.
-Nu atât de mult. Deoarece subiectul disputei este un copil, avocaţii domnului Frederick vor cere o solu-ţionare rapidă a cazului.

- Putem argumenta că acordarea custodiei unui copil vulnerabil către un bărbat care îi va moşteni titlul şi averea dacă moare e un conflict de interese, ca să spunem doar atât! izbucni Jessie.
Avocatul se încruntă.
- Cu siguranţă nu te gândeşti că domnul Frederick ar încerca practic să-i facă rău.
Jessie îşi muşcă buzele. Avea motive întemeiate să nu aibă încredere în Frederick, dar, fără dovezi, ar părea doar o femeie isterică şi nu ar fi luată în seamă.
- Nu asta. Deşi îl credea pe Frederick capabil de aşa ceva. Dar nimeni nu poate avea mai bine grijă de un co-pil decât mama lui. Iţi aduci aminte cât de bolnavă a fost Beth acum doi ani când a avut pneumonie? Doctorul a spus că poate nu ar fi supravieţuit dacă nu o îngrijeam eu.

Ademenirea unui sfânt
29
Dacă se îmbolnăveşte din nou, Frederick mai degrabă o să fie în Londra la beţii cu prietenii lui. Ştii că îi va fi mai bine cu mine!
-Nu am nici o îndoială, fu de acord Harkin. Philip a avut încredere deplină în dumneata să ai grijă de fiica lui. Voia să te recăsătoreşti şi, dacă o faci, noul dumitale soţ poate cere tutela. Philip ştia că nu te-ai mărita decât cu un bărbat care să o trateze pe Beth ca şi cum ar fi fiica lui.
Jessie îşi lăsă capul în jos.
- Nu-ţi poţi închipui cât de mult apreciez încrederea lui Philip, şopti ea.
- Nu mai mult decât preţuia Philip dragostea dumitale, spuse încet Harkin.
„Tutela lui Beth poate fi transferată unui nou soţ.“ Jessie rămase nemişcată. Philip îi vorbise de acea clauză din testamentul lui, dar ea nun dăduse mare atenţie pentru că nu-şi imaginase că va dori să se mărite din nou. Dar dacă Frederick avea de gând să i-o ia pe Beth...
-Aşadar, dacă mă voi recăsători, Beth va fi în siguranţă?
- Presupunând că noul dumitale soţ este un bărbat de caracter, da. Ochii avocatului se îngustară gânditori. N-ar strica dacă ar avea legături bune în societate, în cazul în care Frederick ar contesta transferul tutelei.

-Ar putea face asta în ciuda dorinţelor clare ale lui Philip?
-Procesele pot fi intentate din tot felul de motive, indiferent cât de absurde ar fi, spuse Harkin sec. Ideal ar fi să te măriţi cu un duce sau cu un episcop cu o avere şi o poziţie în societate care să poată zdrobi orice absurditate cu care ar veni Frederick.
- Bănuiesc că nu sunt prea mulţi duci holtei, spuse ea la fel de sec. Şi mai degrabă ar fugi cu Beth decât să se mărite cu un episcop. Dar există mulţi bărbaţi de rang mai mic care sunt cu mult superiori lui Frederick.
-Intr-adevăr, există. Deşi va trebui să aştepţi până când se va termina anul de doliu, sunt sigur că n-o să fie o problemă să-ţi găseşti un soţ potrivit care să-ţi fie

pe plac şi care so protejeze pe Beth. Harkin zâmbi. Frederick avea dreptate că puţini bărbaţi îţi pot rezista. Dacă n-aş ave a-o pe Helen, aş fi eu însumi interesat. Faptul că avocatul avea o căsnicie fericită făcuse po-sibil ca ei doi să devină buni prieteni. Dar Harkin nu înţelegea pe deplin cât de vulnerabile erau femeile sau ce blestem putea fi frumuseţea. Ea se gândi la răutatea din ochii lui Frederick.
- Să mă încumet să aştept un an? Cu cât Beth va fi mai curând inaccesibilă lui Frederick, cu atât mai bine, aşa mă gândesc eu. Dacă Frederick o răpeşte, pretinzând că în calitate de tutore are dreptul? Aş putea vreodată s-o iau înapoi?
Avocatul se încruntă.
- Aici ai servitori credincioşi. Ei ar proteja-o.
- Da, dar majoritatea sunt bătrâni şi Frederick poate fi foarte convingător. Jessie zâmbi cu tristeţe. Poate că ar trebui s-o duc pe Beth la Londra şi să caut imediat un soţ. Un soţ care să o poată proteja mai bine decât mine.
-Vânătoarea de soţi, când Philip nici nu s-a răcit bine, o să-ţi confere exact genul de reputaţie pe care Frederick îl poate folosi împotriva dumitale, spuse dezaprobator Harkin. Nu te sfătuiesc. Nu poţi nici să stai în Kelham House, dacă te duci la Londra, pentru că acolo locuieşte Frederick, şi ar fi greu să-l dai afară. Ai putea închiria ceva

sau să mergi cu Beth la casa dumitale din Canterbury, dar n-o să fie neapărat mai în siguranţă decât dacă rămâi aici.
jessie se încruntă.
- Am nevoie de o fortăreaţă şi de un soţ puternic, dar n-o să găsesc nimic din toate astea în Kent. Londra oferă mai multe posibilităţi.
Arătând mâhnit, avocatul spuse:
- Presupun că da, dar îţi va fi greu să găseşti un soţ corespunzător pentru că ai puţine relaţii în societate. Philip nu te-a luat niciodată la Londra şi spui că nu ai cunoştinţe influente. Doar dacă nu cunoşti nişte negus-tori bogaţi! Dar mă tem că un judecător nu ar privi cu ochi buni un negustor ca tată vitreg al lui Beth.

Ademenirea unui sfânt
31
- Nu cunosc nici un negustor bogat şi am avut foarte puţine contacte cu înalta societate. I se tăie răsuflarea. Dar cunosc o ducesă şi pe fiica unei ducese.
Harkin clipi.
-Cum?
- Lady Julia Randall a înfiinţat Fundaţia Surorilor, care asigură adăpost pentru femei şi copii maltrataţi. Am auzit de munca ei şi i-am scris, oferindu-i ce am putut economisi din banii de cumpărături. Am conti-nuat să ne scriem, deoarece ne făcea plăcere schimbul de idei. Pe lângă asta, m-a pus în legătură cu buna ei prietenă, ducesa de Ashton, care e profund implicată în această fundaţie. Jessie zâmbi afectuos. Scrisorile lor au fost o rază de lumină în perioada în care Philip a fost bolnav.
-Am auzit de amândouă femeile, spuse Harkin im-presionat. Atât ele, cât şi munca lor sunt foarte admira-te. Pot să te ajute când vei fi gata să te gândeşti din nou la măritiş?
- Deja şi-au oferit ajutorul şi ospitalitatea. Soţul lui Lady Julia e prieten de o viaţă cu ducele de Ashton, aşa că familia Randall e bine-venită la Ashton House. Mi s-a spus că e destul spaţiu pentru Beth şi pentru mine dacă ne ducem la Londra.
- Am văzut exteriorul reşedinţei Ashton. E, într-adevăr, o fortăreaţă, spuse Harkin gânditor. Să ai nişte prieteni atât de bine situaţi nu poate fi decât de folos, şi

sunt sigur că dumitale şi lui Beth o să vă facă plăcere vizita la Londra după aceste ultime luni atât de dificile.
Jessie dădu din cap, cu gâtul încordat. Deşi nu spu-seseră direct, fusese limpede că doamnele îi oferiseră o vacanţă drept consolare după moartea soţului ei.
Avocatul spuse încet:
- Philip mi-a spus acum două săptămâni că s-a simţit binecuvântat să aibă o soţie atât de devotată. Ştiu că îngrijirea lui n-a fost o treahă uşoară.
- La cununie am jurat să-i fiu alături la bine şi la rău, Marcus. Am fost binecuvântată să am un soţ atât de bun la suflet! Se uită în jos la mâinile încleştate din

poală. Abia putea suporta ideea de a se mărita din nou. Dar pentru Beth, o s-o facă.
Trebuia să facă asta sau să fie gata să-l ucidă pe Frederick dacă demonul acela lacom o ameninţa pe fiica ei.
-Trebuie să privesc spre viitor de dragul lui Beth. O să-i scriu lui Lady Julia în seara asta să confirme că invitaţia este încă valabilă.
In afară de asta, Jessie trebuia să se forţeze să accepte necesitatea unei noi căsătorii. Va putea so facă. Avea nevoie doar să găsească un soţ care să fie puternic, bun şi de nădejde.
capitolul 4
Lui Daniel i-au trebuit doar două zile să-şi aranjeze treburile la infirmerie astfel încât să poată pleca la Londra. Acesta era avantajul angajării de oameni capabili şi de a le da ocazia să înveţe, dar era şi enervant să-şi dea seama că era mai puţin indispensabil decât crezuse.
Kirkland rămăsese cu el, folosindu-şi timpul pentru a se îngriji de afacerile companiei lui de transport ma-ritim. Călătoriseră spre Londra în superba trăsură cu arcuri a lui Kirkland care îi dădu lui Daniel răgazul să-şi iscodească cumnatul despre responsabilităţile unui nobil. Te puteai baza întotdeauna pe Kirkland în ceea ce priveşte sinceritatea şi perspicacitatea răspunsurilor sale. Deşi nimic nu era peste posibilităţile lui Daniel, majoritatea

noilor obligaţii nu prezentau nici un fel de interes pentru el.
Dar, oricum, trebuia să înveţe. Câteodată îşi dorea să nu se fi născut cu un simţ exagerat al responsabilităţii.
în ciuda zgomotului şi a mirosurilor Londrei, inima îi bătu ceva mai repede când ajunseră în oraş. Era un loc incitant, unde puteai întâlni câteva dintre cele mai luminate minţi din Marea Britanie.
Kirkland House era situată în elegantul cartier May- fair. Daniel făcuse odată o scurtă vizită, dar cum ajun-sese seara nu dăduse multă atenţie reşedinţei. De data

asta ajunsese după-amiază şi putuse aprecia casele luxoase care dădeau spre parcul îngrijit din Berkley Square. Laurel îi scrisese cât de mult îi plăceau copacii şi florile din această grădină citadină.
Când intră în reşedinţa Kirkland, o minunată muzi-că de pian se auzi dinspre scări intr-o bogată revărsare de sunete melodioase. Daniel zâmbi, risipindu-i-se încordarea odată ce o recunoscu pe sora lui cântând. îşi dădu seama că era tensionat de ceva vreme.
- O să mă uit repede pe aceste scrisori să văd dacă e ceva urgent. Kirkland luă misivele de pe o măsuţă laterală, dar făcu semn spre scări. Mergi pe urma muzicii.
Cândva, Daniel îi spusese aceleaşi vorbe lui Kirkland şi pentru acelaşi motiv: s-o găsească pe Laurel. Bucuros că omul îi acorda răgaz pentru o întâlnire între patru ochi, urcă scările în linişte, uitându-se în jurul lui.
In scurta sa vizită anterioară, casa păruse de o ele-ganţă reţinută şi neprimitoare, un loc al misterelor şi al secretelor. Deşi mobilierul şi decoraţiunile erau prea puţin diferite, atmosfera se schimbase. Acum casa era caldă şi primitoare şi nu doar pentru că lumina după-a- miezii pătrundea prin ferestre. Locuinţa era oglinda noii sale stăpâne, pentru că Laurel crea o atmosferă plăcută oriunde se ducea.
Uşa camerei de muzică era deschisă spre coridorul de la etaj. El intră şi o găsi pe Laurel în faţa claviaturii unui

splendid pian Broadwood identic cu cel din casa lor din Bristol.
Laurel îşi ţinea ochii închişi în timp ce cânta din memorie una dintre sonatele ei preferate compuse de Beethoven, degetele ei alunecând cu mare pricepere pe clape. Nu purta doliu după părinţii lor. De înţeles, dat fiind că o repudiaseră.
Când termină sonata, Daniel spuse încet:
- Mi-a lipsit să aud cum muzica se revarsă prin casă.
- Daniel! Sora lui se întoarse pe banchetă şi se ridică să-l întâmpine, strălucind cu o căldură de madonă. Nu arătase niciodată atât de încântător.

Când îl îmbrăţişa, trebui să se aplece puţin din cauza dimensiunilor crescute ale mijlocului ei.
- Cât de mult mi-ai lipsit!
- La fel de mult cât mi-ai lipsit şi tu. îmbrăţişarea lui fu rapidă, dar atentă, înainte de a se da înapoi şi de a o examina cu ochi de medic. Te simţi bine?
- Splendid! Am trecut de faza în care mă simţeam extenuată şi bolnavă. Bănuiesc că sunt spre sfârşitul fazei optimiste şi energice. Laurel zâmbi larg. In curând o să încep să mă clatin ca o raţă şi să număr zilele până când o să mă întâlnesc cu copilaşul ăsta sub cerul liber.
Daniel zâmbi tandru.
-O zi fericită, într-adevăr. Kirkland o să se supere dacă-i fetiţă?
Laurel îşi trecu palma peste abdomen.
-James jură că tot ce contează e ca eu şi bebeluşul să fim sănătoşi.
Daniel încuviinţă. Naşterea nu era fără riscuri, şi Laurel se apropia de treizeci de ani, destul de în vârstă pentru primul copil.
-Ai o moaşă bună?
-Chiar două! Soţia unuia dintre prietenii lui James este o moaşă cu experienţă şi a fost de mare folos. Pro-babil că nu va fi în Londra când o să vină copilul pe lume, dar mi-a

făcut cunoştinţă cu o femeie pe care a recomandat-o cu multă căldură.
-Aş vrea să stau de vorbă cu cea care va fi aici când vine copilul.
- Să nu crezi c-o poţi intimida pe doamna Granger, spuse Laurel râzând. îşi ştie meseria la fel de bine cum ţi-o ştii şi tu pe a ta. Dar destul despre mine. Cum te împaci cu noua şi nedorita ta înnobilare?
Avea încredere că Laurel îl înţelegea.
- Continui să sper că a fost o greşeală şi că un alt tip care ar aprecia cu adevărat onoarea e adevăratul moşte-nitor, spuse Daniel cu tristeţe.
-Mă tem că nu. Domnul Hyatt, avocatul familiei Ro mayne, m-a vizitat aducând cu el arborele genealogic în caz că aş fi ştiut ceva de alţi urmaşi care ar putea fi mai

aproape de răposatul Lord Romayne, dar nu există nici unul. Eşti prins, Daniel. Dar odată ce te obişnuieşti, o să vezi că există avantaje.
„ - Kirkland a zis cam acelaşi lucru, spuse Daniel sec. încă nu le-am găsit.
-O să ai mai mulţi bani pentru fapte bune. M-am distrat nemaipomenit cheltuind banii lui Kirkland pen-tru cauzele mele preferate. îi studie gânditoare expresia feţei. Te gândeşti să-ţi cauţi o soţie? Acum ar fi un mo-ment favorabil să ai asta în vedere.
El îi zâmbi cu jumătate de gură.
-Ai ştiut întotdeauna să-mi citeşti gândurile. O soţie ar fi într-adevăr convenabilă, în special dacă e pricepută la administrarea unui domeniu.
Sora lui râse.
- Cu siguranţă că ai alte cerinţe!
- Drăguţă, dar nu frumoasă, pentru că frumuseţile solicită prea multă atenţie, răspunse Daniel prompt. Matură şi nu stăpânită de frivolitatea Londrei.
Laurel abia dacă reuşi să-şi stăpânească râsul.
-Âsta-i un început, bănuiesc. Va trebui să organizăm un bal pentru a te introduce în societate.
Kirkland intră în încăpere.

- Un bal în onoarea lui îl va expedia pe Daniel cât ai clipi înapoi în Bristol. Mai bine să începem cu ceva mai puţin măreţ, ceva ca o serată muzicală.
-Ai dreptate, bineînţeles, încuviinţă Laurel. Dar te sfătuiesc să iei parte la petrecerea pe care o dă Lady Childe peste trei zile. N-o să-ţi placă foarte mult, dar o să faci cunoştinţă repede cu mulţi oameni, aşa că o să începi să primeşti invitaţii. După aceea, poţi alege evenimentele care-ţi sunt mai pe plac.
- Hai să organizăm un dineu pentru foştii absolvenţi ai Academiei Westerfield care se află în oraş, sugeră Kirkland. Câţiva au neveste care ar putea avea prietene convenabile.
- O idee excelentă! Laurel se îndreptă spre Kirkland ca o rândunea care se întoarce la cuibul său.

- O să-mi facă plăcere să mă văd cu unii dintre foştii mei colegi. Daniel îşi feri privirea pentru că tandreţea profundă dintre ei părea o încălcare a intimităţii. Nu mai era cel mai bun prieten al lui Laurel. Kirkland era acela, ceea ce era corect şi aşa cum trebuia să fie.
Daniel tânjea după acest fel de apropiere. O avusese cu Rose. După ce murise la vârsta de douăzeci de ani, cu câteva luni înainte de nuntă, inima i se închisese. Nu căutase niciodată o posibilă soţie şi ignora avansurile femeilor care credeau că un doctor ar fi un soţ bun. Sau un amant bun.
Nu-şi dăduse seama de măsura în care Laurel um-pluse golurile din viaţa sa, până când nu se împăcase cu Kirkland şi nu mai era disponibilă pentru a-i ţine companie. Fuseseră parteneri la muncă şi în gospodărie timp de zece ani, dar nu mai erau. Laurel mersese mai departe cu viaţa ei, şi el trebuia să facă la fel.
Dar nu ştia nimic despre cum să curteze o posibilă soaţă. Rose crescuse pe domeniul învecinat şi se întâl-niseră prima dată în odaia copiilor. Nu-şi putea aminti de o vreme în care să n-o fi cunoscut, aşa că nu fusese necesar să-i facă curte. Ar fi desigur posibil să găsească o femeie cumsecade, sensibilă, care să-i facă viaţa mai uşoară?

Da, un astfel de mariaj era posibil. Dar având în vedere neştiinţa într-ale curtatului, mai bine s-ar ruga să aibă noroc în căutarea lui.

capitolul 5

Ducesa de Ashton şi Lady Julia Randall nu numai că reînnoiseră invitaţia de a le vizita, dar spuseseră că au o problemă de discutat cu Lady Kelham. Jessie le scrise un bilet elegant de acceptare, adăugând că avea şi ea ceva de discutat cu ele. Când trimise scrisoarea, se rugă ca femeile să fie la fel de calde şi de înţelegătoare în persoană, precum erau în scris.

Ademenirea unui sfânt

37

- Lady Kelham, anunţă majordomul introducând-o pe Jessie în micul salon unde fusese invitată să se ală-ture ducesei şi lui Lady Julia după ce o aranjase pe Beth şi pe servitori şi avusese ocazia să se schimbe. Ce bine că avusese un ghid, altfel s-ar fi rătăcit în vasta reşedinţă Ashton.

încercă să nu-şi arate nervozitatea când intră în încăpere. Atât de multe depindeau de aceste femei şi de ajutorul lor! Amândouă erau minione, una era brunetă şi avea ochi calmi şi înţelepţi, iar cealaltă era o frumuseţe blon-dă şi vioaie. Jessie se pricepea să se prefacă încrezătoare, aşa că păşi înăuntru cu un zâmbet.

-Ce minunat să vă pot întâlni în sfârşit pe amândo-uă în persoană! Privirea ei se mută spre femeia blondă. Cu siguranţă că sunteţi Ducesa Aurie.

- Asta nu-i greu de ghicit, de vreme ce Julia e brunetă, spuse blonda râzând, pe când se ridică şi îi întinse o mână. E o plăcere să vă cunosc, Lady Kelham. Nu ştiam că sunteţi atât de şocant de frumoasă. Găsiţi asta ca fiind adesea o povară?

Jessie clipi, strângând mâna celeilalte femei.

-Nu mi-a mai spus nimeni niciodată asta, Alteţa Voastră. Cu siguranţă, experienţa personală v-a arătat că a fi considerată frumoasă poate fi o bătaie de cap. Chiar un pericol.

Ducesa făcu o grimasă.

-Când eram un nimeni, ţinându-mă după tata, care era un veşnic musafir în casele altora, am învăţat să lupt pentru a-mi apăra virtutea.
- La fel ca şi mine. Pe când schimbau priviri triste, Jessie continuă: Sper să fim prietene, Alteţa Voastră. Dar poate că o să mă antipatizaţi ca persoană!
-Mă îndoiesc, spuse ducesa zâmbind. Şi între prie-teni sunt Mariah, n-am fost învăţată să pun mare preţ pe formalităţi.
- Nici eu, mărturisi Jessie. Aş vrea ca amândouă să-mi spuneţi Jessie.

-Şi eu sunt Julia. „Lady“ e mai mult un titlu de curtoazie, nu ca titlurile nobiliare pe care amândouă le aveţi. Şi Julia se ridică şi îi întinse mâna. Mă faci să fiu recunoscătoare că înfăţişarea mea este aproape acceptabilă!
-Cu mult mai mult decât acceptabilă, Julia, spuse hotărât Jessie.
Era adevărul. Pe când îşi strângeau mâinile, văzu că, deşi cealaltă femeie nu era o mare frumuseţe, avea o drăgălăşenie delicată şi o seninătate plăcută care cu siguranţă că atrăgeau oamenii la fel de mult ca frumuseţea ducesei.
- O bună croitoreasă ajută foarte mult, însă doar so-ţul meu mă consideră frumoasă şi asta îmi place, replică Julia. Acum, că s-au făcut prezentările, ne putem relaxa şi amuza până când vin ceaiul şi prăjiturile.
-Cum ai călătorit? întrebă Mariah în timp ce se aşezau.
- Foarte confortabil, spuse Jessie cu înflăcărare. Mulţumesc foarte mult pentru trăsura pe care ai trimis-o. Deşi s-ar putea să-mi fi pierit cheful să mai călătoresc cu mijloace de transport inferioare!
Mariah râse.
-Vizitiul a fost încântat să facă această călătorie. A crescut lângă Canterbury, aşa că a putut să-şi viziteze familia înainte de a te lua.
Faptul că ducesa îşi cunoştea personal servitorii şi era atentă cu ei confirma că era la fel de bună precum părea în scrisori. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Ju-lia, îşi dădu seama Jessie pe când schimbau banalităţi. Acestea erau

femei puternice, încrezătoare, inteligente, care trecuseră prin multe în viaţă, iar acum se aflau în centrul înaltei societăţi londoneze. Exact de ce avea ne-voie Jessie.
Dar mai întâi trebuia să afle ce voiau ele de la ea.
-Julia, spuneai în ultima ta scrisoare că ai ceva de discutat cu mine?
- Nu-i puţin lucru ce îţi cer, dar vei găsi munca foarte plină de satisfacţii dacă vrei s-o accepţi, răspunse Julia.

Ademenirea unui sfânt
39
Mi-ai scris prima dată că voiai să sprijini adăposturile înfiinţate de Fundaţia Surorilor şi că interesul tău a rămas neschimbat.
- E minunat ceea ce faceţi voi, spuse Jessie cu căldură. Sunt bucuroasă să ajut oricât de puţin.
- Ar trebui să fii prevăzătoare exprimându-ţi o astfel de dorinţă în faţa Juliei sau a mea, spuse Mariah zâm-bind sarcastic, pentru că o să te punem la treabă. Vrem să înfiinţăm o altă Casă Zion în Canterbury. Pentru că locuieşti în acea zonă, ai fi o patroană ideală, dacă ai timp şi dispoziţie.
Lui Jessie i se tăie răsuflarea. Nu ştiuse la ce să se aştepte, dar oricum nu la asta.
-De ce eu? Cu siguranţă că sunt alte doamne mai potrivite.
- Din prima ta scrisoare, era clar că ai multă încredere în munca noastră, explică Julia. Fundaţia Surorilor nu e pentru tine doar o acţiune oarecare de caritate, iar noi avem nevoie de un astfel de devotament.
Experienţele lui Jessie îi dăduseră această pasiune şi se întrebă dacă era valabil şi pentru Julia şi Mariah. Dar nu era genul de întrebare pe care s-o poţi pune.
-Aş fi onorată să ajut, dar n-aş şti de unde să încep.
-Organizarea iniţială şi administrarea o să fie făcute de o femeie care a deschis adăposturi în Leicester şi Norfolk, spuse Mariah. E metodistă şi lucrează cu con-gregaţia locală să găsească o clădire potrivită şi să dez-volte programul şi resursele. Dar am găsit că e folositor să avem o localnică din înalta societate care să devină figură publică pentru munca noastră. Ca baroană şi femeie care eşti deja implicată în Fundaţia Surorilor, ai fi perfectă.

-Nu sunt sigură că reputaţia mea o să ajute, spuse Jessie nesigură. In unele cercuri sunt considerată o fe-meie uşoară şi o vânătoare de avere.
-Cu toate acestea, cine te cunoaşte în Kent crede despre tine că eşti o soţie şi o mamă devotată, care este iubită şi respectată, spuse încet Julia. Orice dificultăţi ai avut în tinereţe ţi-au sporit compasiunea şi înţelegerea.

Femeile de familie bună care au cunoscut doar bogăţia şi siguranţa nu prea pot înţelege ce au îndurat clientele noastre. Am făcut cercetări şi credem că tu eşti foarte potrivită să reprezinţi fundaţia în zona ta.
Jessie înghiţi greu, luptându-se să nu plângă.
-Mulţumesc, spuse ea, încercând să-şi stăpânească vocea. Arareori întâlnesc oameni care sunt înclinaţi mai degrabă să aibă o părere bună despre mine decât una proastă. Dacă voi credeţi cu adevărat că pot face această muncă, o să accept cu bucurie oferta voastră.
Mariah îşi ridică ceaşca.
- Pentru viitorul nostru adăpost Casa Zion şi distinsa lui patroană!
Zâmbind, Jessie toastă cu ceai, sperând că va putea să ajute alte femei la fel cum şi ea fusese ajutată.
-Acum, că am stabilit asta, aş vrea să vă cer la rândul meu ajutorul, deşi e o chestiune mai puţin onorabilă. Voi înţelege dacă preferaţi să nu vă implicaţi. înghiţi cu greu. După ce vă cer asta, o să înţeleg şi dacă veţi dori să vă retrageţi propunerea de a deveni patroană.
-Haide, întreabă, o îndemnă Mariah cu ochii scli- pindu-i. M-ai făcut curioasă!
- Trebuie să-mi găsesc un soţ cât mai grabnic cu putinţă, spuse Jessie de-a dreptul. Un bărbat care să fie blând, onorabil şi cu legături puternice. Şi deoarece sunt în doliu, trebuie să o fac într-un fel care să nu stârnească un scandal public, pentru că asta va îndepărta genul de bărbat pe care-l doresc şi va avea efecte nedorite asupra fiicei mele.

- Nu pari genul de femeie care trebuie cu orice preţ să aibă un bărbat tot timpul, remarcă Julia gânditoare. Aşadar, trebuie să ai alte motive.
- Pentru a-mi proteja copilul.
Jessie le explică succint, străduindu-se să nu-l zugrăvească pe Frederick ca pe o bestie primejdioasă, dar în acelaşi timp făcându-şi temerile credibile.
Când termină, Julia spuse:
-Deci, trebuie să întâlneşti un bărbat potrivit, în împrejurări cât se poate de respectabile. Asta se poate

aranja, cred. Având în vedere frumuseţea ta, atragerea bărbaţilor nu va fi o problemă.
- Să atrag bărbaţii n-a fost niciodată o problemă, rosti Jessie sec. Să atrag bărbaţi decenţi, cu intenţii onora- bile - asta e dificil.
Mariah dădu din cap înţelegătoare.
- O să te ajutăm să-i îndepărtezi pe cei indezirabili. Care sunt celelalte cerinţe pentru un posibil soţ? Tânăr, chipeş, nobil?
Jessie scutură din cap.
- Un titlu ar fi folositor dacă-l convinge pe Frederick să nu încerce să mi-o smulgă pe Beth, dar altminteri, nu-mi pasă. Vreau un bărbat mai în vârstă, nu unul tânăr. Cineva ca Philip, care era blând şi onorabil. Am nevoie de un soţ care s-o adore pe Beth ca şi cum ar fi propriul copil.
- In vârstă, nearătos şi încântat să capete o tânără soţie frumoasă, credincioasă şi o fiică adorabilă, recapitula Mariah. O să încep să mă gândesc cine s-ar potrivi.
- Eşti norocoasă că e micul sezon. E mai puţină agitaţie decât în sezonul din primăvară, dar există suficiente şi variate distracţii pentru tine, aşa încât să poţi întâlni cu uşurinţă lume, spuse Julia. Dacă se aude că ducesa de Ashton te va însoţi, invitaţiile vor începe să curgă.
-Tu eşti la fel de dorită ca oaspete, Julia! zise Mariah. Putem să mergem la câte evenimente vei dori, Jessie. Ce fel de petreceri ţi-ar plăcea în special?

Jessie clipi, surprinsă cât de simplu era.
-Orice cu muzică. Lecturi. Prefer reuniuni mici cu o conversaţie bună, nu întruniri zgomotoase şi mari.
- Genul acesta e acceptabil pentru o femeie în doliu, remarcă Julia dând din cap. Pe astea le prefer şi eu.
-O să am nevoie de o garderobă potrivită, spuse Jessie, arătând cu tristeţe rochia pe care o purta, care nu fusese niciodată elegantă şi care fusese vopsită în grabă în negru după moartea lui Philip. Veşminte negre de doliu care să fie atrăgătoare în mod subtil, fără a fi vul-gare. Poţi să-mi sugerezi o croitoreasă?

- Ah, da! chicoti Mariah. Ce-o să ne mai distrăm. Cu părul tău închis la culoare şi tenul alb, o să arăţi su-perb în negru. O să ai de unde alege bărbaţi cumsecade, bogaţi şi în vârstă, cu influenţă.
- Unul e de ajuns! preciză Jessie, zâmbind şi ea la rândul ei. începu să se relaxeze. Avea aliate, femei deopotrivă puternice şi înţelegătoare.
Mai mult de-atât, se gândi ea, acum avea prietene.
capitolul 6
Daniel îşi arcui sprâncenele când caleaşca lor se alătură şirului de trăsuri care aşteptau ca pasagerii să coboare la reşedinţa din Mayfair.
- Eşti sigură că serata asta e necesară?
Sora lui râse.
-O oră petrecută aici îţi va simplifica viaţa mai târziu. O să ai ocazia să fii văzut şi să cunoşti lume. De îndată ce se va afla că eşti un lord numai bun de însurătoare, o să primeşti invitaţii la fiecare recepţie mondenă din oraş.
-Kirkland m-a avertizat în acest sens, spuse Daniel cu tristeţe pe când trăsura lor opri în faţa casei.
Un valet deschise uşa şi desfăcu scările.
- încep să-mi doresc să fi refuzat croitorul excelent al lui Kirkland şi să mă fi îmbrăcat cu hainele mele demodate din Bristol. Dacă arătam ponosit, poate că le tăiam elanul câtorva vânătoare de averi.
-De vreme ce eşti nobil şi eligibil, ai putea foarte bine să te îmbraci în blană netăbăcită de urs şi să fii considerat

original mai degrabă decât nepotrivit, spuse Laurel amuzată. Eu şi James o să te apărăm dacă e necesar, dar arareori te-am văzut pierzându-ţi stăpânirea de sine în vreo împrejurare.
-Nu vrei să arăţi ponosit sau provincial, remarcă Kirkland. Hainele superb croite sunt un fel de armură, deoarece lumea îţi vede înfăţişarea, şi nu adevărata ta personalitate. Mai bine să arăţi monden şi nemaipomenit decât vulnerabil.

Ademenirea unui sfânt
43
-De asta apari tu în lume mereu impecabil? întrebă intrigat Daniel. Da, bineînţeles că da. Te ascunzi la vedere.
-Şi e foarte folositor. Kirkland coborî din trăsură, apoi se întoarse s-o ajute pe Laurel care arăta graţios într-o rochie vaporoasă din mătase verde care abia dacă îi sugera sarcina.
-Am învăţat să fac la fel, răspunse Laurel cu seriozi-tate. Dacă mă îmbrac precum o contesă, puţini oameni o să se uite mai atent. In seara asta arăţi intimidant de bine şi pari aproape inabordabil. Nu eşti o pradă uşoară.
Gura lui Daniel se strâmbă trist pe când li se alătură la intrarea în casă.
-Mă faceţi să mă simt ca o oaie trimisă în mijlocul unei haite de lupi.
- Dacă-i pe-aşa, eşti o oaie cu o apărare bună, spuse sora lui zâmbind. însă n-o să fie aşa de rău. Poţi să eli-mini din start fetele care abia au ieşit de pe băncile şco-lii, deoarece mare parte din ele te vor plictisi de moarte. Dar o să cunoşti femei mai mature. Sau poate că o să găseşti o văduvă potrivită care are mai multă experienţă.
-Nu mă aştept la multe, zise Daniel pe când un la-cheu îi lăsă să intre în holul aglomerat. Dacă întâlnesc o femeie care să poată administra domeniul Romayne şi să mă lase să practic medicina, poate că o să-i fac o ofertă pe loc.
Laurel scutură din cap.
- Sper din tot sufletul ca realitatea să-ţi dea peste cap aşteptările prea modeste.
Kirkland râse:

-Asta se întâmplă foarte des. înainte să te cunosc pe tine, eram sigur că n-o să mă însor până când voi fi bătrân, peste treizeci de ani. Dar cred că Daniel este mai probabil să-şi păstreze cumpătul, în ciuda vârtejului monden. Daniel încuviinţă. Fără speranţe prea mari. Tot ce avea nevoie era o femeie plăcută, cinstită, capabilă, cu care să-şi poată întemeia o familie.

Copii. Privi către mijlocul îngroşat al surorii lui. Ştia cât de mult îşi doreşte acest copil şi fu uimit să-şi dea seama cât de mult îşi doreşte el însuşi copii. Până nu demult fusese prea ocupat ca să se gândească la asta, dar acum sosise timpul să-şi întemeieze o familie. Dacă n-o făcea curând, se va transforma într-un veşnic burlac.
în timp ce se alăturau şirului ce aştepta să intre, Da-niel deveni tot mai încordat, ei trei fiind o mică parte din masa de oameni care vorbeau neîncetat. Nu era timid de felul lui. In Bristol se simţea în largul său în orice mediu. Dar asta era o nouă fază a vieţii, una cu care nu era pe deplin împăcat.
Perechea dinaintea lor termină cu saluturile şi se îndepărtă, aşa că Kirkland făcu un pas în faţă. Gazdele erau de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi scump şi evident obişnuiţi să navigheze în largul societăţii londoneze. Pe când zâmbeau de bun venit, Kirkland spuse:
- Lord Childe, Lady Childe, îmi pare bine să vă revăd. O cunoaşteţi pe soţia mea, bineînţeles, dar permiteţi-mi să vi-l prezint pe cumnatul meu, noul Lord Romayne.
Familia Childe se concentra pe loc asupra lui Da-niel. In timp ce îşi saluta gazdele, aproape că putea vedea cum se învârt rotiţele din mintea lor căutând ce ştiau despre titlul şi despre domeniul Romayne şi calculând potenţiala valoare pentru ei. După expresia aprobatoare de pe chipurile lor, Kirkland avusese drep-tate că hainele bine croite erau o importantă formă de armură. Daniel arăta de parcă ar fi făcut parte din această mulţime strălucitoare.
- îmi pare bine să te cunosc, Romayne, spuse cu multă căldură în glas Lord Childe, întinzându-i mâna. încă nu eşti membru al clubului White’s, nu-i aşa? Aş fi încântat să te

duc la club să faci cunoştinţă cu câţiva dintre oamenii cu care o să colaborezi în Camera Lorzilor.
Ceea ce era o încercare nu tocmai subtilă de a stabili tendinţele politice ale lui Daniel. White's era cartierul general neoficial al conservatorilor, în vreme ce Brooks

era patronat de lorzii liberali. Kirkland, misterios ca de obicei, era membru al amândurora.
In vreme ce scutura mâna lui Childe, Daniel spuse prietenos:
-Nu ştiu dacă o să devin membru al vreunui club, deoarece nu mă interesează jocurile de noroc. Mă aflu la Londra în primul rând pentru aurii regla problemele juridice legate de titlu şi de moşii.
înainte ca Lord Childe să poată continua pe acest subiect, interveni soţia lui:
- Lord Romayne, ce plăcere! Permiteţi-mi să vă prezint condoleanţele mele cu privire la pierderea predecesorului dumneavoastră. Al dumneavoastră... văr, cred? Regret că nu l-am cunoscut.
-Un văr mai degrabă îndepărtat. Eu însumi abia dacă l-am cunoscut pe răposatul Lord Romayne. Chiar şi asta era o exagerare.
- Sper să vă vedem mai mult decât pe vărul dumneavoastră, spuse ea cu un râs cristalin. Londra nu poate avea niciodată prea mulţi gentlemeni tineri şi chipeşi. Arătă spre dreapta ei. Fiii mei sunt la şcoală, dar permi- teţi-mi să vi le prezint pe fiicele mele, domnişoara Childe şi domnişoara Mary Childe.
Cele două fete blonde era drăguţe, dar nimic me-morabil. Domnişoara Childe, sora mai mare, arăta ca o tânără mondenă de douăzeci de ani şi îl examina cu asprime înainte de a-i acorda un zâmbet:
- încântată să vă cunosc, Lord Romayne. Sper să avem ocazia să purtăm o discuţie propriu-zisă mai târ-ziu. îşi flutură genele, evident interesată de el. El nu-i răspunse cu acelaşi interes, simţind că era genul de fe-meie care voia o viaţă mondenă. Nu era pentru el.

Fiica mai mică, domnişoara Mary, abia dacă avea şaptesprezece ani şi era atât de timidă încât nici măcar nu-i putu arunca o privire când bâigui:

- E... e o plăcere să vă cunosc, milord.

- Plăcerea e de partea mea, spuse cu voce blândă.

Fata era abia ieşită de pe băncile şcolii şi mult prea tânără pentru el, dar avea nevoie de blândeţe pentru a ieşi

din carapace. Ea îşi ridică privirea cu un zâmbet uşor şi recunoscător, înainte de a şi-o lăsa din nou în jos.

Trecură mai departe aşa încât următorii din rând să-şi poată saluta gazdele. Principalul salon era ticsit aproape până la limită cu lume care flecărea. Cande-labre elegante sporeau căldura, şi atmosfera era încărca-tă de miresmele corpurilor şi ale parfumurilor. Laurel spuse pe un ton maiestuos:

- Daniel, bine ai venit în bârlogul leilor!

- Daniel cel din Biblie a supravieţuit şi aşa voi face şi eu, răspunse el râzând. Deşi aş prefera lei adevăraţi. La urma urmei, sunt nişte pisici, iar mie îmi plac foarte mult pisicile.

- Leii sunt mai nevinovaţi decât unii dintre oaspeţii de aici, observă Kirkland. In camera din dreapta sunt răcoritoare, dar mesele vor fi aglomerate şi e mâncare mai bună acasă. Vă sfătuiesc să vă mişcaţi fără ezitare spre ieşirea din celălalt capăt. în drum, o să te prezen-tăm oricăror cunoscuţi. Odată ce am ajuns la ieşire, pu-tem evada.

-Un plan bun, răspunse Daniel, întrebându-se cât timp le va lua să se mişte prin mulţime.

Din nefericire, Kirkland cunoştea pe toată lumea, ceea ce făcea că înaintarea lor să fie lentă. Daniel fu im-presionat cât de încrezătoare se mişca sora lui cea tăcută şi rezervată prin mulţimea gălăgioasă. îşi intrase bine în rolul de contesă.

De asemenea, avusese dreptate că serata asta zgomotoasă şi aglomerată va fi un loc potrivit să întâlnească persoane din înalta societate londoneză. Daniel fu prezentat

politicienilor, dandy-lor, liderilor de opinie şi acelora care aparent cultivau excentricitatea ca mod de viaţă.
La fel ca Lord Childe, politicienii încercară să des-luşească înclinaţiile sale politice, iar femeile îl evaluau pentru potenţialul său romantic, conjugal şi de alt fel. Excentricii îl respinseră ca fiind prea plicticos pentru a le fi rival în a face furori şi, prin urmare, nedemn de atenţie.

Ademenirea unui sfânt
47
In ciuda zgomotului şi a aglomeraţiei, lui Daniel îi plăcea mai mult decât se aşteptase. Găsea oamenii nespus de fascinanţi, indiferent dacă erau bogaţi sau săraci, şi această paradă umană îi oferea material interesant pentru studiu.
Dar nu-i plăcea să fie un gentleman nobil şi gata de însurătoare, ceea ce era, într-adevăr, sinonim cu o „pradă". Se surprinse retrăgându-se automat într-o detaşare rece. Era politicos, dar se asigura că nu spune nimic care ar putea fi interpretat drept încurajare. Pentru această seară, se va concentra pe memorarea numelor şi a feţelor, fiindcă era un lucru bine de ştiut pe viitor.
De-abia traversaseră jumătate din încăpere, când începu să arunce priviri pline de interes către ieşire, în ritmul ăsta, va mai dura încă o oră până când vor ajunge acolo. înăbuşindu-şi un oftat, scutură mâna unui bărbat pe care Kirkland i-l prezentase cu puţin timp în urmă. Omul era membru al Parlamentului din partea comita-tului Yorkshire şi avea un fel de a vorbi direct şi mucalit. Schimbară câteva cuvinte înainte de a se mişca în direcţii diferite, dar Daniel era sigur că se vor întâlni din nou şi vor vorbi mai mult. Aprecie la aproape patruzeci la sută procentul persoanelor pe care le întâlnise ca fiind interesante şi demne de a fi cunoscute mai bine. Ăsta era un semn bun pentru perioada de timp pe care-o va petrece la Londra.
într-un scurt moment de linişte, în vreme ce atât Kirkland, cât şi Laurel sporovăiau cu o altă pereche, Daniel cercetă încăperea. Deşi în mod obişnuit înălţimea lui îl făcea să se lovească la cap când îşi vizita pacienţii din cocioabele înghesuite, în aceste împrejurări era un avantaj.

Oare bărbatul acela angajat într-o discuţie serioasă în partea stângă a încăperii era lordul Castlereagh, ministrul de externe? Kirkland ar şti şi probabil va dori să le facă cunoştinţă. Daniel se amuză de faptul că, de fapt, cel mai semnificativ aspect al nedoritei sale moşteniri

nu erau banii sau averea, ci puterea politică ce venea împreună cu un loc în Camera Lorzilor. în anumite cer-curi, acest lucru era mai valoros decât rubinele.
îşi reprimă un oftat. Administrarea domeniului pu-tea fi predată unor intendenţi capabili, dar nu şi respon-sabilităţile sale politice. Marea Britanie avea nevoie de reforme în multe domenii şi i se atrăsese atenţia că avea posibilitatea de a schimba lucrurile.
Privirea îi alunecă din nou către ieşire, unde lumea se scurgea încet afară. Majoritatea se îndrepta probabil către altă petrecere.
Ochii i se îngustară. Oare acela era Alexander Ran- dall de la Academia Westerfield? Randall fusese cu un an mai mare, dar uneori fuseseră confundaţi unul cu celălalt din cauza înălţimii asemănătoare, a constituţiei şi a părului blond
Având în vedere lumina pâlpâitoare din salon, Daniel nu era sigur că îl recunoscuse, dar, dacă bărbatul era într-adevăr Randall, arăta cu mult mai fericit acum decât pe vremea studenţiei. Intenţionase să intre în armată, şi Daniel se întreba cum evoluase treaba. Kirkland fusese coleg de clasă cu Randall şi se presupunea că-l va invita pe celălalt bărbat la plănuita cină cu cei de la Westerfield. Daniel aştepta cu nerăbdare să afle amănunte despre vieţile bărbaţilor pe care-i cunoscuse pe vremea când erau cu toţii doar nişte băieţi.
Daniel dădu să se întoarcă spre Laurel şi Kirkland, dar privirea îi fu atrasă de un profil de femeie care stă-tea lângă ieşire, înconjurată aproape numai de bărbaţi. Părul ei negru strălucitor era strâns în sus dezvăluindu-i gâtul graţios şi perfecţiunea de fildeş a trăsăturilor. Dar mai erau şi alte femei drăguţe aici. în timp ce încerca să-şi dea

seama de ce îi atrăsese atenţia, ea se întoarse puţin, arătându-şi faţa în lumina caldă a unui candelabru.
Coup de foudre1. O lovitură ca de fulger îl străbătu, paralizând fiecare fibră din fiinţa lui. Era cu adevărat frumoasă, cu ochi deosebit de luminoşi mărginiţi de gene negre şi o siluetă zveltă care ar scoate din minţi până
1 Dragoste la prima vedere (în limba franceză, în original) (n.tr.)

şi o statuie din piatră, dar ce o făcea să arate uimitor era ceva mai mult decât frumuseţea fizică. Radia mister, senzualitate - şi pericol. Arăta ca păcatul originar - şi tânji după acea promisiune de pasiune nesocotită la fel de intens cum tânjise Adam după mărul Evei.
Cu inima bubuindu-i în piept, ştiu că e nebun cu acte-n regulă. Cum de putea imaginea unei femei pe care n-o cunoscuse niciodată să-l afecteze intr-atât? Apoi, ea îşi întoarse capul şi mai tare, ca şi cum îi simţise privirea şi ochii li se întâlniră.
O nouă lovitură de fulger, rapidă şi intensă, punân- du-i inima pe jar şi pârjolindu-i sufletul. Era exact genul de femeie adulată şi alintată de care n-avea nevoie, cu toate astea o dorea.
Nesăbuinţă.
capitolul 7
Expresia femeii se întunecă şi ea se răsuci pe loc, dispărând într-un grup de oameni care părăseau încăperea. Doar atunci îşi dădu seama Daniel că începuse să-şi forţeze înaintarea prin mulţime către ea. Probabil că o alarmase cu privirea lui directă, deşi având în vedere cât era de frumoasă, nu putea fi primul bărbat care reacţionase astfel.
- S-a întâmplat ceva? se auzi vocea înceată a lui Kirkland din spatele lui. Arăţi de parcă ai văzut o fantomă.
Daniel trase adânc aer în piept şi se forţă să nu-i scape că momentan îşi pierduse orice pretenţie de să-nătate mintală.
-Am văzut o femeie care-mi părea cunoscută.

In timp ce rostea cuvintele acestea, îşi dădu seama că erau adevărate. Ceva la acea femeie era oarecum familiar, deşi să-l ia naiba dacă ştia ce.

- Cum arată? întrebă Laurel. Dacă e din zona Bristol, probabil că am întâlnit-o.

-Arată ca una dintre femeile acelea despre care pă-rinţii noştri ne-au avertizat, spuse Daniel cu o sinceri-tate seacă.

- O descriere interesantă, dar nu foarte precisă.

Făcând tot posibilul ca vorbele sale să aibă noimă, Daniel spuse:

- înfăţişarea ei era mai degrabă galeză. Păr negru şi un ten foarte deschis.

Ceea ce putea caracteriza cel puţin o duzină de fe-mei din încăpere. Cum putea fi cineva precis în legătură cu „în treacăt doar ce o zării/Dar pân-la moarte-o voi iubi?“

-Nu atât de înaltă ca tine, Laurel. Poate în jur de douăzeci şi cinci de ani şi de o frumuseţe uluitoare. Dacă ne-am cunoscut, ar trebui să-mi amintesc de ea, în schimb am doar un vag sentiment că am mai văzut-o.

-Nu mi se pare cunoscută, dar ideea mea de frumu-seţe e probabil diferită de cea a unui bărbat, remarcă Laurel. Ai observat cu ce era îmbrăcată?

- în negru. Doar acum îşi dădu seama ce înseamnă asta. O rochie de doliu, cred. Croiala era foarte simplă, nu avea un decolteu de seară cum poartă majoritatea invitatelor. Şi cu toate astea, rezultatul fusese extrem de seducător.

-Poate că e rudă cu cineva cunoscut, spuse Laurel gânditoare. Cineva care mă cunoaşte pe mine ar zice că tu arăţi familiar şi invers.

- Poate că asta este. Nu-mi amintesc să fi văzut alte femei în afară de Laurel care să fie uluitor de frumoase, spuse Kirkland uitându-se drăgăstos la soţia lui. Dar dacă face parte din înalta societate, e foarte probabil s-o întâlneşti şi în alte locuri.

Daniel ridică din umeri.

-Nu contează. Am fost doar surprins de un vag sen-timent de familiaritate. Ceea ce era considerabil mai puţin decât

adevărat, dar era imposibil să explice acea nebunească şi arzătoare atracţie. Nu însemna nimic, to-tuşi... „în treacăt doar ce o...“

Ademenirea unui sfânt
51
Daniel scutură cu putere din cap. Nu fusese niciodată mare amator de poezie, dar pentru prima dată înţelesese ardoarea romantică a poetului Thomas Ford care scrisese aceste cuvinte cu secole în urmă.1 Tipul suferise evident de nebunie temporară.
Dacă Daniel o întâlnise efectiv pe femeia în negru, realitatea existenţei ei n-avea nici în clin, nici în mânecă cu acea scurtă închipuire. Fusese doar o femeie drăguţă, probabil măritată şi absolut deloc misterioasă şi periculoasă. La cât de frumoasă era, s-ar fi putut să fie răsfăţată şi superficială. Cel puţin îmbulzeala de bărbaţi din jurul ei dovedea asta. Mai bine să-şi îngroape reacţia fulgerătoare în adâncul minţii. Chiar dacă era nemăritatâ, nu părea potrivită de soţie.
Vocea lui Kirkland îl smulse din reverie.
- Iată o doamnă pe care ai dori s-o cunoşti.
Daniel se întoarse docil şi se trezi faţă în faţă cu Lady Agnes Westerfield, fondatoarea şi directoarea Academiei Westerfield.
-Lady Agnes! exclamă el. Flabar n-am avut că s-ar putea să fiţi aici! O îmbrăţişă fără să stea pe gânduri, amintindu-şi cu o afecţiune tumultuoasă cum îi arătase îngăduinţa şi înţelegerea care-i lipsiseră atât de mult la părinţii lui.
- Sunt în oraş să port discuţii cu unii potenţiali plevi. Era şi timpul să vii la Londra, pungaşule! Râse, îmbrăţişându-l la rândul ei. Mai bine dă-mi drumul acum. Lumea o să creadă că m-am ramolit şi mi-am luat un amant tânăr.
-Ramolit, într-adevăr. O examină pe Lady Agnes care arăta la fel de înaltă, puternică şi competentă ca în-totdeauna. Poate că elevii au făcut să vă apară câteva fire de păr cărunt în ultimii doisprezece ani, dar altminteri, n-aţi îmbătrânit nici măcar cu o zi. Bănuiesc că aţi făcut un pact cu diavolul.
-Atunci nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să mă supui unei exorcizări. Privi către Kirkland şi Laurel.

1 Modificare propusă de Mary Jo Putney cf. cu e-mailul ataşat traducerii (n.tr.)

îl iau pe Daniel afară, ca să putem vorbi în voie. Cău- taţi-ne când sunteţi gata de plecare.
- Ceea ce nu va fi peste mult timp. Laurel îl luă pe soţul ei de braţ. Am început să obosesc.
Kirkland o bătu uşor peste mână.
-O să mergem să salutăm familia Castlereagh, apoi venim şi noi afară. Ceea ce le va oferi lui Daniel şi lui Lady Agnes timp să discute.
Energică, aşa cum fusese întotdeauna, Lady Agnes îi luă braţul lui Daniel şi îl trase spre uşa de ieşire. Zgomotul se reduse drastic atunci când ieşiră pe un coridor.
- Ce binecuvântată uşurare, spuse Lady Agnes, eliberând braţul lui Daniel.
El îşi blocase amintirile de la Academia Westerfield împreună cu mare parte din tinereţea lui, dar acum re- memora vremurile bune petrecute acolo.
- Sper că şcoala e înfloritoare? Ce mai fac domnişoara Emily şi generalul?
- Emily şi generalul fac bine şi la fel şi şcoala. Creşte câte puţin în fiecare an, dar nu vom permite să crească într-atât încât să nu putem acorda fiecărui elev atenţia care i se cuvine. îl fixă cu o privire serioasă. Acum, ia explică-mi cum de eu te-am trimis la Oxford să te faci preot, iar tu reapari ca fiind cel mai bun chirurg din vestul ţării şi baron fără voia lui.
-Cum de aţi auzit asta? o întrebă deopotrivă uimit şi încântat
Ea îi zâmbi cu căldură.
- Nu-i pierd din vedere pe băieţii mei.
Să-i spună varianta scurtă sau pe cea lungă care conţinea toate părţile importante? După ce se gândi puţin, spuse:
- E o poveste lungă.
Ochii ei sclipiră.
-Atunci ai face mai bine să începi.

Când îl văzu, Jessie abia se stăpâni să n-o ia la fugă afară din salon. Oare doctorul Herbert o recunoscuse? Nu vedea cum ar fi fost posibil. Nu mai arăta deloc

ca atunci când se întâlniseră pentru prima oară. Dar felul în care o fixase cu privirea...
Se simţise în siguranţă ani la rând, dar vechea temere o copleşi la fel de repede şi de violent ca întotdeauna, în ciuda timpului care se scursese, lăsând-o tremurând.
Ştiuse că exista un oarecare pericol să-şi părăsească viaţa ei liniştită şi să intre în înalta societate, dar pericolul părea îndepărtat. Nu se aşteptase să dea peste cineva care s-o asocieze cu trecutul ei.
Dar motivele intrării în societate şi ale căutării unui soţ erau la fel de puternice ca întotdeauna. Era prea târ-ziu să se retragă.
Pe când mergeau pe coridorul liniştit ce ducea spre stradă, Mariah spuse:
-Arăţi obosită. Ai întâlnit pe cineva potrivit printre bărbaţii care roiau în jurul tău? Dacă da, o să văd dacă pot aranja să vă reîntâlniţi în împrejurări mai liniştite.
-Au fost unul sau doi domni cu potenţial, spuse Jes- sie, pe un ton lejer. Dar înclinau să fie daţi la o parte de cei tineri şi insistenţi. Nu m-am gândit că faptul că port doliu îi va atrage efectiv pe bărbaţi.
-Numai pe cei nepotriviţi, fu de părere Julia. Genul care crede că o văduvă e disperată după serviciile lor. Bărbaţii pot fi nişte animale. Ii aruncă o privire şăgal-nică soţului ei, de braţul căruia se ţinea. Cei de faţă se exclud, bineînţeles.
-Sunt foarte bucuros să aud asta, spuse Randall pe un ton sec, dar cu ochii sclipind amuzaţi. De vreme ce soţul lui Mariah, ducele de Ashton, fusese ocupat în altă parte, Randall le însoţea pe cele trei doamne.
- Mulţumesc că i-aţi îndepărtat pe cei nedoriţi, dom-nule maior Randall. Jessie schiţă un zâmbet. O privire aspră din partea dumneavoastră şi au dispărut.
-Avantajul trecutului meu în armată. Rânji. Sunt suficient de fioros încât să savurez privirile pline de invidie ale

celorlalţi bărbaţi faţă de norocul care a dat peste mine însoţind trei doamne atât de încântătoare.

Oare privirea lui aspră să-l fi alungat pe doctoral Hor-bert? Se îndoia. în felul lui, doctorul era la fel de extraordinar ca şi un ofiţer de armată.
Randall adăugă pe un ton de scuză:
- Probabil că ştiţi că vi se spune Văduva Neagră.
Ea îşi muşcă buza.
-Vă mulţumesc că m-aţi prevenit. Asta nu sună prea bine.
- A fost spus pe un un ton plin de interes şi de admiraţie, nu de acuzare, o asigură Randall.
-O poreclă câştigată atât de repede înseamnă că ai fost acceptată în înalta societate londoneză, rosti Ma- riah. Poate că nu ţi-a plăcut petrecerea, dar rochia şi purtarea ta au fost impecabile. Tonul îi deveni ironic. Acum, eşti una de-a noastră.
însoţitorii lui Jessie erau o recomandare mai bună decât orice rochie, dar Mariah şi Julia nu luară în consi-derare mulţumirile ei, deoarece o asigurară că se distra-seră nemaipomenit.
- Care e următorul angajament public? întrebă ea.
- Cina la familia Kirkland, răspunse Julia. O să-ţi placă. Lordul Kirkland a fost coleg de clasă cu Ashton şi cu Alex şi a invitat câţiva absolvenţi ai Academiei Wes- terfield pentru o seară liniştită. Soţia lui e încântătoare şi foarte activă la Fundaţia Surorilor. Mă îndoiesc să fie vreun domn mai în vârstă necăsătorit, dar sunt sigură că o să te distrezi şi e bine să cunoşti familia Kirkland.
-Sună plăcut. Jessie admise crispat, pentru că, în vreme ce mintea îi spunea că are nevoie de un soţ, inima era mai interesată de seri liniştite într-o compa-nie plăcută.
După ce se întoarse la reşedinţa Ashton, Jessie cedă ispitei şi urcă în camera copiilor în loc să se retragă în dormitorul ei. Beth era piatra ei de temelie, motivul pentru care naviga în aceste ape necunoscute. Trebuia s-o vadă.
Jessie întredeschise încet uşa spre camera fiicei ei. O lampă arunca suficientă lumină pentru a expune

silueta micuţă a lui Beth în pat, cu păpuşa ei din cârpe în braţe. Jessie îi făcuse păpuşa, cu păr de aceeaşi nuanţă a caramelului ca al fiicei ei. Micuţa arăta ca un îngeraş adormit.
Rezistând dorinţei de a o trezi, Jessie se mulţumi s-o soarbă din priviri, apoi îi dădu un sărut în aer înainte de a se îndrepta spre camera ei. Beth merita orice risc. Chiar şi riscul de a stârni pericolele care pândeau din trecutul lui Jessie.
capitolul 8
Când ajunseră la reşedinţa Kirkland, Laurel şi soţul ei se retraseră în camerele lor, deşi din felul în care se uitau unul la altul, Daniel bănuia că nu se duceau să se culce pentru că sora lui era extenuată. Cum ar fi să se retragă în propriul său dormitor cu o soţie care să-l tulbure la fel ca femeia în negru...?
Daniel puse pe loc capăt şuvoiului de gânduri. Avea neyoie de o soţie bună, nu de o sirenă periculoasă.
In loc să se îndrepte spre camera lui, coborî în bucă-tăria de la subsol în căutarea unei ceşti de ceai. Ii plăcea să ştie drumul spre bucătărie în orice casă în care stătea. Niciodată nu poţi şti când te loveşte foamea în toiul nopţii.
Nu era foarte târziu, aşa că nu fu surprins să găsească activitate în bucătărie. O femeie între două vârste, cu un aer autoritar, privi pe deasupra aluatului pe care-l frământa, cu o expresie circumspectă.
-Trebuie să fiţi lordul Romayne. îşi împinse o şuviţă de păr înapoi, lăsând o dâră de făină pe obraz. Nu-i ne-voie să coborâţi până aici. Puteţi suna dacă doriţi ceva.
Femeia părea iritată că i se încălcase teritoriul, dar Daniel răspunse cu un zâmbet dezarmant.
- Ştiu. Gospodăria asta funcţionează ca un ceas bine întors. Dar mie îmi plac bucătăriile şi folosesc scuza unei ceşti de ceai pentru a explora. Cred că eşti doamna Simond, nu-i aşa? Nu sunt aici decât de câteva zile, dar

e limpede de ce atât lordul, cât şi Lady Kirkland te apreciază atât de mult.

Cu o expresie domolită, bucătăreasa dădu din cap.
- Păi da, io mi-s aia. Suzie, fă-i Domniei sale o cană de ceai. Mi-ar prinde tare bine şi mie un strop. Din ce-lălalt capăt al încăperii, ajutoarea de bucătăreasă dădu din cap şi puse un ceainic cu apă pe foc.
-Sora mea spune că aveţi o pisică tare drăguţă pe-aici, zise Daniel.
Expresia doamnei Simond se îndulci şi mai tare.
-Ăsta o fi Badger. E pe scaunul cela, sperând să profite că fac budincă de carne.
Daniel se uită într-acolo şi îl găsi pe Badger, un mo-tan mare, negru cu alb, cu nişte ochi verzi mari şi o expresie de adâncă satisfacţie pe mutra lui blănoasă. Mai torcea zgomotos când era mângâiat pe cap.
- Un tip arătos, ce să zic, remarcă Daniel când mota-nul îşi ridică bărbia permiţând un mai bun scărpinat. Fiecare bucătărie ar trebui să aibă o pisică.
-Sora Domniei voastre spune la fel, zise bucătăreasa reîncepând frământatul cu mâinile ei puternice. Ţin dăunătorii la distanţă, aşa să ştiţi.
Daniel era cât pe-aici să răspundă, când de după o uşă din capătul celălalt al bucătăriei se auziră un puternic zornăit, o izbitură şi un zgomot de porţelan spart. Suzie deschise repede uşa, scoţând la iveală o scară strâmtă a servitorilor şi un tânăr lacheu văitându-se de durere în capătul scărilor, cu cioburi de porţelan spart de jur împrejurul lui.
- Ah, Lester! exclamă bucătăreasa, ştergându-se de făină pe mâini. Iar te-ai poticnit?
Daniel parcurse bucătăria din şase paşi chiar înainte ca doamna Simond să termine de vorbit. Lester era întins pe o parte la baza scărilor, cu mâna dreaptă răsucită nefiresc. Dintr-o tăietură de pe frunte îi curgea sânge.
-Nu încerca să te mişti încă. Daniel îngenunche lângă băiat şi îşi trecu degetele experimentate pe ţeastă. Crezi că ţi-ai spart ceva? Capul? Oasele?
întrebările îl ajutară pe Lester să se concentreze.

- O să am nişte vânătăi ale naibii de mari, domnule, dar în rest... Dădu să se ridice în capul oaselor şi scoase un ţipăt de moarte când îşi mişcă braţul drept.
- Umărul drept? întrebă Daniel.
- D-da. Lester era palid la faţă. M-am lovit de perete când am căzut.
Daniel bănuia că are umărul fracturat sau dislocat.
- Lasă-mă să te ajut să te scoli, ca să te pot examina. Sunt chirurg şi o să mă străduiesc să nu te doară mai mult decât te doare deja.
îşi strecură un braţ în jurul mijlocului tânărului şi îl ridică în picioare. Suzie trăsese un scaun solid de lemn lângă el, aşa că Daniel îl aşeză pe Lester acolo. Rana de pe frunte aproape că se oprise din sângerat după ce fusese curăţată.
- Doamnă Simond, aveţi nişte alifie pentru răni uşoare?
-V-o aduc imediat, milord. Suzie scotoci intr-un du-lap şi aduse un borcănel.
Daniel aplică unguentul pe fruntea tânărului. Acum venea rândul braţului.
- Lester, va trebui să-ţi tai livreaua ca să mă pot uita mai îndeaproape la umărul tău.
-Nu tăiaţi livreaua! strigă Lester îngrozit. E nouă şi doamna Stratton o să mă pună să plătesc pentru alta!
Daniel se îndoia că Kirkland ar cere aşa ceva, dar poate că menajera ar face-o.
- Atunci o să ţi-o scot cu mare grijă.
în timp ce Suzie mătura cioburile de porţelan, doamna Simond se înapoie la aluatul ei, dar amândouă se uitau îngrijorate la spectacolul medical. Vorbind ca să-i distragă atenţia lui Lester de la durere, Daniel observă:
-Văd că scările n-au balustradă. O să vorbesc cu Kirkland să vă pună una.
După ce trase livreaua de pe braţul lui Lester, Daniel dădu jos cealaltă mânecă de pe braţul drept. Lester icni fără să vrea, înainte de a-şi domoli vocea.
în timp ce Daniel îi scoase cămaşa, continuă:

- Balustradele sunt nişte lucruri tare folositoare. La infirmeria mea din Bristol, am îngrijit un mare număr de oameni care căzuseră de pe scări. Pot să repar un braţ rupt, dar cu un gât rupt e cu totul altă poveste. Din fericire, gâtul tău e bine şi se pare că nu te-ai lovit prea tare la cap. Cât priveşte umărul...

Umărul lui Lester arăta pătrat şi nu rotund, un semn clar că era dislocat. Tânărul gemu în timp ce Daniel îi examină cu blândeţe încheietura betegită. O dislocare simplă, fără vreo vătămare vizibilă a humerusului. Cu cât osul va fi mai repede la locul lui, cu atât mai bine.

-Ai noroc. Nu ţi-ai rupt braţul, dar osul a ieşit din locaşul umărului. O să-l pun înapoi. O să te doară, dar nu va fi decât pentru câteva minute şi apoi cea mai rea durere o să treacă. Va trebui să te întinzi.

îşi scoase jacheta scumpă făcută de comandă şi o în-tinse pe duşumea. îngrozită, Suzie spuse:

- Ah, nu faceţi asta, domnule! O să iau o pătură din spălătorie.

-Asta o să fie mai comod pentru Lester. Daniel îşi aruncă jacheta pe un scaun. Când ajungi în spălătorie, poţi să cauţi şi o bucată de pânză pentru o eşarfă?

- Da, domnule, zise fata şi o luă din loc.

- Doamnă Simond, aveţi pe-aici nişte brandy să-i dau lui Lester să se mai calmeze? întrebă Daniel.

Bucătăreasa arătă spre cămara alăturată.

- Dulapul încuiat de acolo. îi aruncă un inel cu câ-teva chei. Cheia cu o aţă roşie legată de ea. Lăsaţi sticla afară. îmi vine să cred că tuturor o să ne trebuiască atunci când veţi fi gata.

-Eşti o bucătăreasă de nepreţuit, doamnă Simond. Daniel prinse cheia şi deschise dulapul. înăuntru erau câteva sticle cu diferite feluri de alcool folosit la gătit. Turnă nişte brandy într-o ceaşcă, apoi îi adăugă apă pentru a reduce tăria.

-Bea încet, zise el, punând ceaşca în mâna stângă tremurătoare a lacheului. Poate că n-o să-ţi placă gustul, dar ar trebui să te liniştească şi să amorţească puţin durerea.

-Mulţumesc, milord. Lester sorbi, se strâmbă, apoi sorbi din nou.
Când termină, Suzie se întoarse din spălătorie. Adu-cea două pături vechi spălăcite, dar curate şi un şal tocit care avea o mărime potrivită pentru o eşarfă. Era o fată foarte isteaţă.
După ce întinse pe podeaua rece păturile îndoite, ea îi dădu lui Lester o batistă împăturită.
- E curată, dacă vrei să muşti din ea.
Faţa lui era palidă şi acoperită de sudoare, dar dădu din cap şi luă batista. Daniel îl ajută să se ridice de pe scaun şi să se culce pe pături.
-O să pară cam ciudat, dar funcţionează, şi umărul tău va fi pus la loc în doar câteva clipe.
îşi scoase pantofii, bucuros că nu-şi pusese cizme, apoi se aşeză pe podea pe partea dreaptă a lui Lester şi îşi puse călcâiul pe coastele pacientului său. Când apucă mâna lui Lester, spuse:
-O să-ţi trag încet braţul în sus şi înapoi până când osul se fixează înapoi în locaşul lui. Suzie, vorbeşte-i despre orice ar putea să-i distragă atenţia.
Suzie se supuse, stând acolo unde Lester putea s-o vadă cu uşurinţă şi pălăvrăgi despre vremea frumoasă şi despre plăcintele minunate ale doamnei Simond şi ce bine prindea Badger şoareci. Comentariile ei erau pline de umor, ceea ce îi captă atenţia lui Lester, în timp ce Daniel îi ridică braţul cu grijă şi manevră humerusul înapoi la locul lui. Auzi un trosnet când osul alunecă înapoi în locaşul umărului. Lester expiră şi scuipă batista îndoită pe care se vedeau urme de dinţi.
-Acum mi-ar prinde bine ceaşca aia de ceai, Suzie. Şi poate pui şi un pic de brandy, dacă doamna Simond n-are nimic împotrivă. în ciuda vorbelor lui vesele, faţa îi era palidă şi plină de broboane de sudoare.
Doamna Simond termină de făcut aluatul şi îşi şterse mâinile.
- Bag samă că la toţi ne-ar prinde bine niscaiva ceai cu brandy!

Suzie turnă patru ceşti din ceainic. Punerea la loc a umărului lui Lester durase atât de puţin, încât ceaiul nici măcar nu se răcise.
Daniel îl ajută pe Lester să se ridice în picioare, apoi îl conduse înapoi pe scaun. Pe când aranja o eşarfă sâ-i susţină braţul, spuse:
-Umărul o să te doară pentru un timp şi ai nevoie să porţi eşarfa asta. Să faci doar treburi uşoare pe lângă casă. O să-ţi dau o doză de laudanum ca să dormi bine la noapte. Puse livreaua pe umerii tânărului pentru a-i ţine de cald. în câteva zile, când umărul va fi mai bine, o să-ţi arăt câteva exerciţii simple ca să nu-ţi înţepenească articulaţia.
Când Suzie îi întinse ceaşca de ceai, îl întrebă timid:
-Cum de un lord poate fi chirurg, domnule? N-am auzit niciodată de aşa ceva!
Daniel băgă de seamă că toţi trei îl studiau uimiţi, fi-ecare în felul lui. Ezită, realizând că în viitor va fi mereu întrebat despre asta.
-Să fii lord e o întâmplare a sorţii. Una foarte ne-aşteptată, în cazul meu. Sorbi o gură bună de ceai. Medicina e adevărata mea chemare.
De îndată ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama cât de înviorat se simţea după ce acţionase ca un doctor pentru prima dată după multe zile. De când aflase de moştenire, viaţa îi fusese dată peste cap. Kirkland şi Laurel îi dăduseră un ajutor de nepreţuit ca să se împace cu noua sa poziţie şi cu responsabilităţile, dar medicina îl păstra întreg la minte şi îi dădea un înţeles existenţei. Munca trebuia să rămână în centrul vieţii sale mai degrabă decât să permită ca timpul şi energia să-i fie folosite în alte scopuri.
Dacă era să continue a fi chirurg şi medic, trebuia să-şi găsească o soţie care nu numai să fie capabilă să administreze domeniul Romayne, dar şi să-l sprijine în cariera pe care şi-o alesese de la bun început. Unde mai pui că trebuia să fie plăcută şi de încredere.
Sarcina căutării unei soţii devenise dintr-odată cu mult mai dificilă.

*

Daniel aşteptase cu nerăbdare dineul lui Kirkland pentru absolvenţii Academiei Westerfield, dar chiar şi aşa, era surprins de cât de bine se simţea văzându-i pe bărbaţii pe care-i cunoştea de când erau cu toţii tineri şi viaţa era cu mult mai puţin complicată.

Colegul de clasă al lui Daniel, Damian Mackenzie, sosi primul. Nu-şi pierduse simţul răutăcios al umoru-lui, dar căpătase un club elegant de jocuri de noroc şi o soţie exotică şi superbă care părea tot atât de inteligentă pe cât de frumoasă era. Justin Ballard, care era mai mare cu un an, îşi făcu apariţia bronzat şi cu părul decolorat de soare pentru că trăia în Portugalia unde administra afacerea familiei cu vinuri de Porto. Ii strânse cu căldură mâna lui Daniel, spunând că se întorcea în Oporto* 1 a doua zi de dimineaţă, dar era bucuros că nu ratase această reuniune.

Lady Agnes Westerfield îşi făcu maiestuos intrarea, aşa cum se cuvenea unei fiice de duce care nu-şi pierduse eleganţa chiar dacă muncea cu băieţi neastâmpăraţi. Numaidecât fu înconjurată de foştii elevi ca o mătuşă preferată plină de cadouri.

Daniel zâmbi când ea îi făcu semn cu mâna. în timp ce traversa încăperea îndreptându-se spre ea, îşi dădu seama că, de când începuse să-şi caute soţie, evalua fe-meile în funcţie de calităţile pe care dorea să le găsească. Lady Agnes era inteligentă, originală şi de o mare bună- i ate, cunoscută pentru priceperea legendară cu care ştia să aline sufletele băieţilor tulburaţi.

în anii petrecuţi la Academie, Daniel aflase că doar
0 dată dăduse greş, şi asta cu un băiat profund tulburat, lără speranţă de îndreptare. Poate că ar trebui să întrebe dacă avea nepoate educate după aceleaşi tipare ca şi ea?

Nu, ea era unică în felul ei, dar poate că ar fi de folos s-o consulte şi să vadă dacă nu cunoştea vreo femeie care
1 s-ar potrivi. Chiar şi după atâţia ani de când părăsise şcoala, bănuia că-l cunoştea mai bine decât aproape

1 Oporto sau Porto, al doilea oraş ca mărime din Portugalia după
I isabona, situat în zona viticolă de pe malul râului Douro (n.tr.)

oricine altcineva din viaţa lui, în afară de Laurel şi poate de Kirkland.
In spatele lui se auzi un schimb de saluturi când so-siră noi oaspeţi. Daniel se întoarse şi fu încântat să-l vadă pe ducele de Ashton. Inteligent şi rezervat, Adam Lawsford avusese întotdeauna un vag aer 'exotic din ca-uza originii sale pe jumătate hindusă. El fusese singurul care-i învăţase pe colegii lui tehnicile de luptă hindi care deveniseră o tradiţie a şcolii, transmisă de la clasă la clasă.
Pentru prima dată, se gândi Daniel, Lady Agnes şi partenerii ei de la şcoală încurajaseră studiul tehnicii Kalaripayattu1 nu doar pentru că-i ajuta pe elevi să-şi consume excesul de energie, dar şi pentru că era o formă riguroasă de disciplină. Nu puteai să execuţi corect Kalaripayattu fără autostăpânire, ceea ce majoritatea elevilor aveau nevoie.
Lecţiile şi luptele erau întotdeauna monitorizate de elevii mai mari care erau experimentaţi în tehnicile de luptă. Dacă un băiat îşi pierdea controlul şi devenea periculos, imediat era retras şi nu i se mai permitea să participe preţ de o săptămână. Deoarece lecţiile de luptă erau atât de populare, riscul unei suspendări era un alt stimulent la autostăpânire. Ce abilă era Lady Agnes!
Ashton avea la braţ o blondă minionă care râdea. Laurel îi spusese lui Daniel că Mariah era poreclită Du-cesa Aurie şi părea uşor de înţeles de ce.
In spatele lui Ashton se afla Alex Randall. Avea câte o brunetă de fiecare parte, toţi trei zâmbind la o remarcă oarecare.
Daniel îngheţă. Una din femei era scundă şi atrăgă-toare, iar cea mai înaltă era femeia în negru. Se afla mai aproape de el decât la petrecere şi lumina era mai bună. Era şi mai şocant de frumoasă decât i se păruse, cu o senzualitate naturală care era suficientă să facă un bărbat obişnuit să-i cadă la picioare.
Doamne, Dumnezeule, era soţia lui Randall?
1 O artă marţială cu originea în sudul Indiei, în secolul al Il-lea î.Hr. până în secolul al 11-lea d.Hr. (n.tr.)

junghiul dureros pe care-l simţi dură numai o clipă. Când femeia mai scundă îşi vâri mâna pe sub braţul lui Randall, Daniel remarcă intimitatea dintre ei. Ea trebuie să fie soţia lui, Lady Julia.
Din nou, Daniel se surprinse înaintând fără să vrea spre femeia în negru. Pentru un moment îşi controlă mişcările pentru că era o femeie mult prea fascinantă, prea mondenă pentru un bărbat ca el. Apoi continuă, pentru că trebuia să afle cine era, înainte de a înnebuni.
în loc să i se adreseze, îi întinse mâna lui Randall.
- E o plăcere să te văd după toţi anii ăştia, Alex! înţeleg că ţi-a mers bine?
- Foarte bine. Randall îi strânse mâna, cu un zâmbet larg. Am supravieţuit armatei şi am convins-o pe femeia visurilor mele să se mărite cu mine. îi aruncă minionei
0 privire caldă. Permite-mi să ţi-o prezint pe soţia mea, Lady Julia. Julia, iată-l pe Daniel Herbert, de curând devenit Lord Romayne.
Soţia lui Randall zâmbi.
-Chiar şi fără prezentare, v-aş fi recunoscut drept fratele lui Laurel. Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, Lord Romayne.
Daniel îi întoarse zâmbetul.
- Sunteţi moaşă, nu-i aşa? Va trebui să avem o discuţie profesională mai târziu.
Lady Julia râse.
- Mă tem că o să epuizăm rapid subiectele de conversaţie. Eu sunt doar o moaşă, pe când dumneavoastră sunteţi medic, chirurg, tămăduitor de oase, farmacist şi acum lord!
- Şi din toate astea, să fiu lord e cel mai puţin interesant, spuse el cu tristeţe în glas. Cu activitatea medicală, lac ce trebuie făcut, dar nu sunt la fel de priceput în toate domeniile.
Lady Julia încuviinţă din cap cu înţelegere.
- Era la fel şi în satul unde am locuit câţiva ani. Nu exista asistenţă medicală pe distanţă de kilometri, aşa că
1 ratam răni şi reparam oase şi făceam tot ce puteam.

Daniel se gândi ironic că era păcat că era măritată, pentru că s-ar fi potrivit cu siguranţă amândoi. Deşi tot ar mai fi trebuit să găsească un administrator al domeniului.
- Permiteţi-mi să v-o prezint şi pe prietena noastră, Lady Kelham, spuse Randall. Jessie, noul Lord Ro- mayne era cu o clasă mai mic decât mine la şcoală şi avea obiceiul deosebit de enervant să aibă aproape întotdeauna dreptate.
- Cu vârsta, mi-am dat seama că binele şi răul sunt mult mai greu de delimitat decât credeam când eram mai tânăr, zise Daniel întorcându-se spre Lady Kelham.
Acum, că fuseseră prezentaţi cum se cuvine, Daniel îşi permise să se uite direct în ochii doamnei sale în negru. Şi din nou îl lovi trăsnetul.
capitolul 9
Să-l ia naiba! Când devenise lord? Jessie îl recunoscuse imediat la acea blestemată de serată, dar nu-i dăduse nicicând prin minte că un doctor de provincie ar putea să-şi facă apariţia la o astfel de mică întrunire privată.
- Lady Kelham.
Cuvintele lui şi plecăciunea erau politicoase şi civi-lizate, vocea gravă şi convingătoare, dar ochii radiau de dorinţă. Deşi era obişnuită ca bărbaţii să fie atraşi de în-făţişarea ei, fu şocată de răspunsul ei. Nu se simţise atât de atrasă de un bărbat de pe vremea când era o fetişcană nebunatică şi disperată de şaisprezece ani. - Şi iată cât de rău ieşise totul!
- Lord Romayne.
Ar fi vrut să zâmbească cu căldură şi să-i întindă 1 mâna, dar el n-avea stofă de soţ. Prea tânăr şi se cunos- i cuseră într-o perioadă din viaţa ei pe care făcuse totul s-o uite. Ii răspunse la salut cu o curtoazie rece pe care ! o învăţase de-a lungul anilor. Aerul glacial era folositor pentru a stinge înflăcărarea unui bărbat.

Dar atitudinea ei nu avu nici un efect, pentru că el continua să o privească cu o intensitate neliniştitoare. Ciudat era că îşi amintea limpede de el pentru bună-tatea lui, însă uitase

cât de chipeş era. Nu şi-l amintea nici elegant, dar în seara asta costumul negru, impecabil croit, cămaşa albă, imaculată şi lavaliera puteau să-i facă cinste chiar şi lui Beau Brummell1. Sobrietatea îmbrăcămintei contrasta cu înfăţişarea lui chipeşă şi cu părul său blond.
In loc să flirteze, el spuse:
- Condoleanţe pentru pierderea suferită.
Sinceritatea din vocea lui o descumpăni. Cu întâr-ziere, îşi dădu seama că şi îmbrăcămintea lui putea fi de doliu. Dar nu conta. îşi putea folosi statutul de văduvă pentru a-l ţine la distanţă.
-Mulţumesc. Soţul meu a murit de curând. A fost probabil cel mai bun bărbat care a existat vreodată.
- în acest caz, pierderea dumneavoastră e şi mai mare, spuse el încet.
Sinceritatea era adevărată, o putea vedea în ochii lui, împreună cu acea cunoaştere a morţii pe care o aveau doctorii. Dar se mai vedea şi o altă emoţie, mai subtilă. Regretul că poate nu era interesată să-şi găsească un alt soţ. nici acum, nici altă dată.
îşi aminti că nu trebuia să-l privească atât de atent, însă atracţia putea adumbri raţiunea, iar el era nelinişti-tor de atrăgător. Dorind să abată discuţia de la persoana ei, întrebă:
- Şi dumneavoastră sunteţi în doliu? E greu de spus la bărbaţi, pentru că ei poartă negru mai des.
Ochii lui albaştri-cenuşii se întunecară.
-Amândoi părinţii mei au murit subit.
- îmi pare atât de rău! îşi dădu seama că Julia şi cu Randall se îndepărtaseră şi vorbeau cu alte persoane, l.'isând-o singură cu lordul Romayne.
1 O figură emblematică a Marii Britanii pe timpul Regenţei, arbitru .ii eleganţei masculine (n.tr.)

Tocmai voia să se scuze, când el luă două pahare cu şampanie de pe tava unui lacheu. Ii dădu un pahar şi o întrebă:
- Iertaţi-mă, Lady Kelham, dar îmi păreţi cunoscută. Ne-am mai întâlnit?

Degetele lui le atinseră pe ale ei când luă paharul. Chiar şi prin mănuşi, ea simţi o arsură de parcă ar fi atins flacăra unei lumânări. Doamne, Dumnezeule, tre-buia să înăbuşe această curiozitate şi să plece de lângă el! Luă o gură de şampanie, liniştindu-şi nervii.
-Mă îndoiesc, replică ea pe cel mai rece ton. Sunt nouă în înalta societate londoneză.
- La fel ca şi mine, spuse el, netulburat de răceala ei. Sunt din vest şi mi-am trăit în Bristol sau în împrejurimi o mare parte din viaţă. Sunteţi din acea zonă?
-Locuinţa mea e în Kent. Este puţin probabil să ne fi încrucişat paşii. Ceea ce nu era chiar minciună, dar ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-l face să renunţe la întrebări.
Fără a se descuraja, el spuse:
-Am urmat şcoala în Kent. Poate că v-am văzut acolo.
Depăşise bine vârsta şcolii când se stabilise în Kent, dar Jessie nu simţi nevoia să-i spună asta.
- Poate.
Chiar dacă ştia că ar trebui să plece, se surprinse că nu voia. în loc de asta, căzând pradă curiozităţii, întrebă:
- Lady Julia a vorbit serios când a spus că aveţi o pregătire medicală atât de complexă, Lord Romayne? Sunt sigură că această pregătire v-a solicitat mult timp.
- N-am prea dormit vreme de zece ani sau pe aproape, răspunse el cu un chicotit atrăgător. Diferitele discipline medicale au legătură între ele, iar dacă le separi, asta nu le e de folos pacienţilor. Poate că doctorii sunt bine educaţi şi consideraţi gentlemeni, dar e greu să pui un diagnostic stând în partea cealaltă a camerei, pentru că se crede că e vulgar să atingi corpurile omeneşti.
Ea râse, gândindu-se la câţi doctori încuiaţi cunoscuse.

- Iată de ce v-aţi instruit în meseria vulgară de chirurg? Cu siguranţă că asta necesită examinarea fizică.
-Exact. Tămăduirea necesită înţelegerea felului cum funcţionează corpul omenesc, pe care o înveţi din experienţă clinică, nu doar din teorie. îşi scutură capul. Sunt

atâtea lucruri pe care încă nu le ştim. Dar bărbaţi capabili lucrează constant pentru a ne spori gradul de cunoaştere.
- Şi poate şi câteva femei capabile, sublinie ea. Lady Julia mi-a spus că încă din copilărie a fost fascinată de toate aspectele medicinei şi că a petrecut cât de multe ore a fost posibil cu practicienii din partea locului.
-Serios? Şi eu am făcut la fel, spuse el uimit. Me-dicina e o chemare, cred, şi e foarte greu să i te opui. Pacientele lui Lady Julia sunt norocoase că a ales să fie moaşă. întotdeauna am crezut că o femeie care e moaşă respectă şi înţelege mai mult acest domeniu.
-Sunteţi uimitor de lipsit de prejudecăţi, spuse ea cu admiraţie.
Pasiunea lui pentru muncă era evidentă şi îl făcea să fie şi mai atractiv. N-ar fi trebuit să-i facă plăcere relaţia cordială care se înfiripa între ei, dar cât de periculoasă putea fi într-o încăpere plină de oameni?
-Aţi avut succes în combinarea diferitelor dumnea-voastră calificări?
El zâmbi, iar ea îşi dădu seama că era mai tânăr decât crezuse. Doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea.
-Asta depinde de ce înţelegeţi prin succes, răspunse el. Nu duc niciodată lipsă de pacienţi, dar, cum conduc o infirmerie gratuită, asta nu-i de mirare.
Ea ştia de infirmerie, dar era mai bine să pretindă că nu ştia.
- îmi imaginez că tot soiul de pacienţi vă calcă pragul căutând ajutor.
- Exact. Poate că nu mă pricep la fel de bine ca Lady Julia să aduc copii pe lume, dar, dacă sunt singurul sprijin când soseşte un copil, fac tot ce-nri stă în putinţă, încă n-am pierdut nici o mamă, spuse el cu seriozitate. Pot, de asemenea, să pun oasele la locul lor şi să prepar

medicamente dacă e necesar, deşi, încă o dată, un om care se pricepe la oase sau un spiţer ar fi mai buni.
Omul ăsta era un sfânt într-o lume care avea nevoie de mai mulţi ca el.

- Vă irosiţi în calitate de lord, spuse ea. Cu ce contribuţie vin lorzii în societate, la urma urmei? Câtă vreme un doctor bun şi priceput ca dumneavoastră salvează vieţi. Ce e mai interesant în munca dumneavoastră?
-Să ştii când nu trebuie să faci nimic, răspunse el sec. Hipocrat spunea că doctorii ar trebui mai întâi să nu facă rău, dar nu e uşor să ştii când e cel mai bine să acţionezi şi când e cel mai bine să te retragi.
- Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse încet Jessie. Când vezi o persoană în impas, primul impuls e să-i sari în ajutor. Dar e adevărat că, dacă-l laşi să-şi facă treaba, adesea corpul se vindecă singur.
- Şi un tratament medical poate uneori înrăutăţi starea pacientului, rosti cu o grimasă. Dar de multe ori nu ştii decât când e prea târziu.
Jessie se întrebă de câte ori greşise în aplicarea unui tratament şi încă se simţea vinovat de rezultate. Chiar şi o dată ar fi prea mult.
- înţeleg că e nevoie de curaj ca să fii doctor.
- De curaj sau de trufie, încuviinţă el cu un zâmbet autocritic.
-Sunteţi implicat în Fundaţia Surorilor? Mariah şi Lady Julia mi-au spus că sora dumneavoastră e o persoană valoroasă a organizaţiei.
- Eu şi Laurel am muncit împreună, dar Casa Zion, adăpostul femeilor, a fost în primul rând al ei, explică el. Eu l-am sprijinit şi am furnizat tratamente medicale, desigur. Am făcut, de asemenea, şi munca de pastor. Consiliere, botezuri, înmormântări şi chiar câteva nunţi.
Cuvintele lui fură ca un duş cu apă rece în atmosfera caldă care se crease între ei. Acesta era un bărbat cu care nici măcar n-ar trebui să vorbească.

- Sunteţi şi vicar pe deasupra? spuse ea cu răceală în glas. Sunt surprinsă că mai dormiţi. Iertaţi-mă, vreau s-o cunosc pe Lady Agnes. Am auzit multe despre ea.
Se întoarse şi se îndepărtă, dar îi simţi privirea urmă- rindo. Dacă avea noroc, lipsa ei de politeţe îl va descuraja să dorească s-o cunoască mai bine.

Dar se temea că nu va avea ea norocul ăsta. Nu şi când între ei se acumulase atâta tensiune neexprimată.
După ce oaspeţii plecară, Daniel, Laurel şi Kirkland se aşezară în salon să se relaxeze şi să stea de vorbă. Acceptând un pahar de vin de Bordeaux de la Kirkland, Daniel spuse:
-îţi mulţumesc pentru această petrecere, Kirkland. A fost o reală plăcere să-mi revăd atâţia foşti colegi de şcoală. Se pare că tuturor le merge bine.
Laurel râse.
-O dată sau de două ori am surprins-o pe Lady Agnes privind prin încăpere cu expresia satisfăcută a unui fermier mulţumit de recolta obţinută.
Cei doi bărbaţi râseră împreună cu ea.
-Are toate motivele să fie mulţumită, spuse Kirk-land. în multe cazuri, seminţele pe care le avea nu pro-miteau nimic bun.
-Cred că a reuşit pentru că a acţionat clandestin, spuse Daniel. La suprafaţă, ne dădea o educaţie corec-tă, aristocratică, dar adevăratele ei lecţii erau cum să te adaptezi în chingile societăţii fără să-ţi trădezi chemarea. Dacă nu era ea, nu cred că aş fi urmat cariera medicală, de vreme ce părinţii mei erau întru totul împotrivă.
Kirkland zâmbi amintindu-şi, în vreme ce se aşeza pe canapea lângă Laurel cu mâna stângă ţinând-o pe a ei.
- Rudele mele din aristocraţia engleză voiau să am o aversiune profundă faţă de comerţ ca şi faţă de modestele mele neamuri de negustori scoţieni. Lady Agnes m-a făcut să văd valoarea amândurora.
- Ceea ce te-a ajutat să te dezvolţi în multe domenii comerciale. Laurel îi zâmbi drăgăstos soţului ei. Cu cât

faci mai mulţi bani, cu atât mai mult pot prădui eu pen-tru proiectele mele filantropice.
- Trăiesc pentru a fi prăduit de tine, dragostea mea, spuse Kirkland cu o lucire în ochi.
Spre uşurarea lui Daniel, Laurel nu continuă această idee. Unele lucruri se spun mai bine între patru ochi, în special când e vorba de sora unui bărbat.

Din nefericire, subiectul ales de ea era şi mai neferi-cit. Uitându-se la fratele ei, ea remarcă:
- Părea că-ţi face plăcere discuţia cu Lady Kelham.
El sorbi din vin, gândindu-se ce să spună. Sentimen-tele sale pentru doamnă erau prea puternice şi neclare pentru a fi luate în discuţie.
- Ea e femeia pe care am văzut-o la petrecere şi am crezut că am recunoscut-o.
- Da? Mie nu mi s-a părut cunoscută, aşa că probabil nu e din zona Bristol.
-E din Kent. Poate că am văzut-o în trecere când eram la şcoală.
Deşi îi era destul de greu să creadă că ar fi văzut-o şi nu şi-ar fi amintit. Sperând că Laurel aflase mai multe, el continuă:
- Lady Kelham e o femeie interesantă. Bănuiesc că e de curând văduvă.
-Mariah spunea că soţul ei a murit cu doar câteva săptămâni în urmă, spuse Laurel. Se pare că îşi erau devotaţi unul altuia.
Daniel remarcă în treacăt, ca şi cum subiectul nu prezenta vreo importanţă:
- Dacă pierderea suferită e recentă, pare puţin probabil să fie interesată să se recăsătorească în viitorul apropiat. Trebuie să caut în altă parte.
Privirea lui Laurel fu subtilă. II cunoştea prea bine.
-De fapt, cred că e la Londra pentru a-şi căuta cu discreţie un alt soţ.
-E cam devreme, zise Daniel surprins. Dar la frumu-seţea ei, n-o să aibă probleme în a-şi asigura bogăţie şi un rang mai înalt.

- Sunt sigură că are motivele ei pentru a dori să se mărite din nou atât de repede. în vocea surorii lui se simţea o nuanţă de reproş. Şi nu neapărat unele evidente.
- Eu unul n-aş face presupuneri, spuse Daniel spăsit. Dar asta dovedeşte că nu sunt primul pe lista burlacilor, Kirkland, de vreme ce era clar că nu-i deloc interesată de mine. De-abia aştepta să plece.

- Mi s-a spus că doreşte un bărbat mai în vârstă, cumsecade şi de nădejde, anunţă Laurel. Iată cum am aflat. Julia mi-a spus ce vrea Lady Kelham ca să fiu atentă la posibilităţi.
Daniel simţi un val de profundă compasiune.
- Nu va găsi niciodată un bărbat care să fie exact ca soţul ei. E o greşeală să încerce.
- Probabil că ştie asta, dar simte că poate fi fericită doar cu un bărbat care să-i semene. Kirkland se uită gânditor. Am vorbit doar puţin cu ea, dar pare a fi inteligentă şi greu de cunoscut. Luă o gură de vin. Mi s-a spus că în cluburi e poreclită Văduva Neagră.
Daniel se încruntă, simţindu-se ciudat de protector faţă de Lady Kelham.
- Se crede că e în căutare de soţi în vârstă ca să rămână repede văduvă?
-Mi s-a relatat că un vlăstar al preaputernicei spiţe Howard cu pretenţii de poet a scris nişte aiureli cum că a apărut pe neaşteptate de niciunde, iar frumuseţea ei e atât de mare, încât un bărbat şi-ar da fericit duhul doar să o strângă o dată în braţe, spuse Kirkland sec. Unul dintre caricaturişti a scos imediat o gravură înfăţişând-o ca pe un seducător păianjen văduvă neagră, dacă-ţi poţi imagina. Acum e în vitrina prăvăliei lui.
-E revoltător! exclamă Laurel. Şi foarte expeditiv. Nu a venit de mult timp la Londra.
- Lady Kelham e o femeie care va fi întotdeauna remarcată. Kirkland îşi mai turnă nişte vin de Bordeaux. Sunt alături de ea.
- Poate că de asta vrea un alt soţ, speculă Laurel. Să fie protejată de astfel de hărţuieli.

- Poate.
Daniel se gândi la discuţia lor. De obicei, se pricepea să citească oamenii, dar nu ştia ce să creadă despre Lady Kelham. Jessie. La început, păruse atrasă de el şi, realist vorbind, el era un potenţial soţ de primă mână. După aceea, a curmat brusc ceea ce fusese o conversaţie

reciproc agreabilă. Se părea că nu-i plăceau vicarii, dar reacţia ei fusese exagerată.
-Am sentimentul că viaţa ei a fost mai complicată decât să crească în Kent şi să se mărite cu un bărbat din partea locului.
- Vrei să văd ce mai pot afla despre ea? se oferi Kirkland. Spre deosebire de Afrodita, nu se poate să fi răsărit din neant deja adultă.
Daniel ezită.
-Admit că sunt curios în legătură cu ea, dar nu-mi place să-ţi cer să-ţi foloseşti talentele speciale ca s-o spionezi.
- Chiar ai putea să ceri, spuse Kirkland amuzat. Toţi ceilalţi o fac.
Daniel râse.
-Prea bine, atunci. încă am sentimentul că ne-am mai întâlnit şi sunt curios.
- O să văd ce pot afla.
Daniel dădu din cap, apoi alungă cu hotărâre gândurile despre doamna în negru.
-Adăpostul tău din Londra n-are cumva nevoie de un doctor câteva zile pe săptămână? Mă simt agitat.
- O s-o întreb pe Julia. Sunt sigură că va fi bucuroasă de ofertă.
- Bine. Nu sunt născut să fiu un gentleman fără ocupaţie. Nu mai mult decât să fie lord.
în acea seară, Văduva Neagră îl însoţi pe Daniel la culcare. în minte i se învolburau imagini cu silueta ei zveltă, feminină. Voia să-i dea jos îmbrăcămintea de do-liu ca să-i vadă fiecare bucăţică din trupul ei minunat. Voia s-o sărute până când rămâneau amândoi fără su-flu, şi totuşi să nu dorească să se despartă nici măcar

pentru o clipă. Voia să-i ridice braţele şi so tragă lângă el ca să se poată deveni unul, trup şi suflet...
Se trezi gâfâind şi transpirat, simţind o vină păcă-toasă, dar nu şi satisfacţia păcătosului. Nu era inocent, îşi petrecuse viaţa ocupându-se de trupurile umane, ştia multe despre cum funcţionau, auzise tot felul de mărturisiri şi

întrebări de la pacienţi. Cu toate astea, acum era la cheremul unei dorinţe brute.
închizându-şi ochii, îşi relaxă muşchii unul după altul, începând cu fruntea şi mergând în jos spre degetele de la picioare. Exerciţiul îi relaxa atât corpul, cât şi mintea până la punctul când putu să se roage. Nu se putea ruga să fie eliberat de dorinţe, pentru că nu voia să nu le mai aibă. Dar putea să se roage pentru cel mai bun deznodământ pentru el însuşi şi pentru femeia care devenise o obsesie. Era destul de uman să vrea ca acest deznodământ să-i unească - şi destul de raţional să admită că s-ar putea dovedi un dezastru pentru amândoi.
capitolul 10
Daniel şi Kirkland fură întâmpinaţi de valuri de muzică atunci când se înapoiară acasă după o lungă întrevedere cu avocaţii într-o zi neobişnuit de călduroasă. Tăcuţi, urcară scările spre camera de muzică. Laurel îşi ridică privirea de pe clape fără a-şi întrerupe mişcările graţioase ale degetelor.
-Amândoi arătaţi cam moleşiţi. E din cauza vremii sau a avocaţilor?
în timp ce Kirkland îşi sărută pe frunte soţia, Daniel spuse sec:
-Amândouă. Aş fi luat-o la sănătoasa dacă nu m-ar li oprit Kirkland. Dar domnul Hyatt pare foarte com-petent. Are documentele oficiale care confirmă titlul de baron şi m-a informat că excentricul nostru văr llomayne a lăsat o avere substanţială şi un domeniu pe măsură.

Laurel se întinse şi-l luă cu afecţiune de mână pe soţul ei.
- De vreme ce nu poţi scăpa de titlul de baron, e bine că veniturile sunt mari. Mai puţină muncă pentru tine.
- Şi totul e plicticos. Daniel îşi înăbuşi un oftat. Trebuie să merg la domeniul Romayne şi la nişte moşii ceva mai mici.
-Iată ceva ce-ţi va plăcea mai mult, spuse sora sa. Lady Julia e foarte entuziasmată de cererea ta de a lucra la adăpostul din Londra. Când poţi începe?
-Azi! răspunse el prompt. Deşi mâine ar fi mai convenabil.

-Hai să mergem la Gunter’s să sărbătorim, sugeră Laurel. îngheţata de acolo e perfectă pentru o zi căldu-roasă precum cea de azi.
Ochii lui Daniel se îngustară.
- Este acel Gunter de unde aţi fost răpite tu şi came-rista ta?
- A fost doar o dată, spuse Laurel râzând pe când se ridica. Şi îngheţata e divină. îmi place îndeosebi cea cu gust de portocală amară.
Kirkland îi oferi braţul şi cei trei coborâră la parter, apoi ieşiră în Berkeley Square. Casele mari erau con-struite în jurul unui vast parc plin de copaci şi Gunter’s era una dintre prăvăliile de pe partea cealaltă. Daniel nu avusese timp să se plimbe prin piaţetă, dar iarba şi umbra aruncată de platanii înalţi erau bine-venite.
Pe când se apropiau de partea opusă a parcului, văzu mai multe trăsuri elegante staţionate de-a lungul străzii. Doamnele mâncau în interiorul vehiculelor, în timp ce însoţitorii lor stăteau relaxaţi, rezemaţi de gar-duri şi mâncau îngheţată din mici cupe. Doi ospătari mergeau de-a lungul străzii să ia şi să livreze comenzi şi câţiva copii erau pe iarbă mâncând sau jucându-se. Daniel zâmbi.
- Arată mai degrabă ca un bâlci de la ţară.
-Doar că sunt mai bine îmbrăcaţi. Laurel îşi puse mâna streaşină la ochi, studiind trăsurile.

- Uite o trăsură a casei Ashton. îmi închipui că şi ele au simţit nevoia unei gustări reci.
Daniel intră în alertă. Trăsura era acolo şi văzu că du- cesa de Ashton, Lady Julia Randall şi Lady Kelham pre- foraseră să iasă şi să se plimbe, în loc să stea înăuntru.
-Atunci, trebuie să le salutăm.
-Bineînţeles. Vocea lui Laurel era serioasă, dar îi aruncă o privire amuzată. Trebuie să fim politicoşi. în special faţă de Lady Kelham.
-Niciodată nu te-am putut păcăli, rosti el cu tristeţe în glas.
- Mă bucur că ai găsit o femeie care să-ţi fie pe plac, spuse sora lui încet. Trebuie să vă cunoaşteţi mai bine.

-O să încerc. Nu sunt sigur că e dispusă. Nici că era înţelept s-o facă nu era sigur.
în timp ce vorbea, grupul de la Ashton House îi zări apropiindu-se. Ducesa le făcu bucuroasă cu mâna şi ce-lelalte două femei se întoarseră şi ele.
Lady Julia le zâmbi, dar Lady Kelham îi salută cu răceală din cap întorcându-se să urmărească o fetiţă care se afla pe iarbă. Copila îşi dădea silinţa să mănânce dintr-o cupă cu îngheţată în timp ce mergea. Daniel nu ştiuse că Lady Kelham avea o fiică, dar fetiţa asta era cu siguranţă a ei. Deşi avea părul mai deschis la culoare, trăsăturile ei deosebite erau aidoma celor ale mamei ei.
Cu o seară înainte, auzise că prenumele lui Lady Kelham era Jessie. Se surprinse chemând-o aşa în minte pentru că i se potrivea. în ciuda atitudinii glaciale a doamnei, prinsese curaj când aflase de la Laurel că Jessie dorea un alt soţ. Chiar dacă raţiunea îi spunea că nu era genul de femeie de care avea nevoie, dorea să o cunoască mai bine pentru a fi sigur. Poate că erau mai puţin diferiţi decât credea. Un bărbat poate nutri speranţe.
Se îndreptă agale spre Jessie şi fetiţă. Ridicându-şi puţin vocea, spuse:
- Bună ziua, Lady Kelham. Am fost adus aici să experimentez minunile îngheţatei de la Gunter's. Bănuiesc

că gazdele dumneavoastră au hotărât că şi dumneavoastră aveţi nevoie de această experienţă?
Nu era politicos să-l ignore, aşa că se opri şi se întoarse să-i răspundă:
- Cred că Mariah şi Julia m-au folosit pe mine şi pe fiica mea drept pretext ca să treacă pe aici.
- Mă puteţi prezenta domnişoarei?
Văzu ezitarea lui Jessie, dar nu era o solicitare nerezonabilă.
- Lord Romayne, permiteţi-mi să v-o prezint pe fiica mea, Elizabeth, Lady Kelham. Beth, acesta este lordul Romayne.
In timp ce copila se întoarse având într-o mână în-gheţata şi în cealaltă linguriţa, văzu că Jessie se aştepta ca el să fie

şocat sau neîncrezător. Exista un singur mo-tiv pentru care copilul putea să deţină un astfel de titlu, şi acela era să fie moştenitoarea unei străvechi baronii. Astfel de lucruri era rare, dar nu imposibile.
Daniel făcu o plecăciune adâncă.
- E o plăcere să vă cunosc, milady. Nu e derutant să existe două Lady Kelham în casă?
Copilul chicoti, cu o urmă de îngheţată roz pe buza de jos.
- De fapt, sunt Beth, explică ea. Tu eşti un prieten al mamei?
- încă nu, dar sper să fiu.
-Atunci, poate că o să ne întâlnim din nou. Făcu o reverenţă foarte corectă, fără să scape îngheţata sau linguriţa, înainte ca atenţia să-i fie atrasă de un fluture galben şi să se ia după el, în timp ce mânca din îngheţa-ta care se topea cu rapiditate.
- Cred că unul dintre motivele pentru care oamenii au copii este că adulţii vinovaţi au adesea nevoie de o scuză pentru o plăcere. O urmări cu privirea pe Beth care zburda fericită prin iarbă. Copiii se pricep mult mai bine să accepte bucuria.
-Nici măcar nu-mi amintesc să fi fost aşa de mică, spuse ea gânditoare.

- Nu sunt sigur că îmi amintesc nici eu, recunoscu el. Văd bucuria la copii, dar ei n-o recunosc pentru că sunt ocupaţi să fie fericiţi.
-Trăind momentul. Fără griji legate de boli sau sigu-ranţă, suferinţă sau pierdere...
Vocea femeii se stinse, iar Daniel bănui că se gândea la răposatul ei soţ. Dorind s-o aducă spre gânduri mai fericite, spuse:
-Aveţi o fiică încântătoare. Deşi culoarea ei de păr e diferită, vă seamănă foarte mult.
- Ca şi ea, tatăl ei avea părul de culoarea caramelului când era tânăr. La vremea când l-am cunoscut eu, părul îi era argintiu şi era cu atât mai arătos.
Zâmbi spre copila ei jucăuşă şi fu primul zâmbet adevărat pe care-l văzu pe faţa ei. Ii tăie respiraţia.

Oare îi va zâmbi şi lui vreodată cu bucurie nereţinu-tă? Poate că arăta periculos de misterioasă şi frumoasă, ilar dragostea pentru fiica ei era evidentă.
Tocmai dădea să spună ceva prostesc, pentru că nu putea gândi prea bine când era în preajma ei, dar aten-ţia îi fu atrasă de un tropot de copite. Caii mergeau cu mult prea repede pentru această parte a oraşului.
O cabrioletă elegantă trasă de doi cai roibi înhămaţi in tandem năvăli dinspre Bruton Street şi se avântă după colţ în piaţă cu o viteză periculoasă. Tânărul vizitiu pur- la o manta de vizitiu profesionist, dar era mai mult de paradă, căci la condus era un dezastru. în timp ce se chinuia să-şi strunească roibii pentru a evita să intre în mulţimea de clienţi de la Gunter's, pierdu controlul, şi cabrioleta se abătu nebuneşte către iarba din parc.
Vehiculul alunecă pe două roţi - şi se îndreptă spre micuţa Beth Kelham ca o ghiulea. Jessie ţipă şi ţâşni spre fiica ei. Dumnezeule, se punea în pericol fără vreo şansă s-o salveze pe Beth!
Se auziră alte ţipete, în timp ce lumea se dădea la o parte din calea echipajului care se apropia. Kirkland o împinse pe Laurel în spatele unui platan, iar doamnele Ashton se adăpostiră în spatele trăsurii lor.

Fără să se gândească, Daniel alergă după Jessie, cal-culând viteza şi unghiurile. Picioarele lui mai lungi aco- periră distanţa mult mai repede decât ale ei şi o ajunse pe Jessie exact când aceasta era lângă Beth, dar calul din frunte era la doar câţiva metri distanţă. Cu braţul stâng, apucă copilul, şi cu cel drept o luă pe Jessie de după mijloc. Folosindu-şi avântul, se răsuci spre stânga, trăgându-i pe toţi trei din calea cailor care se năpusteau spre ei.
Chiar când atingea pământul, rostogolindu-se din drum, copitele loviră la câţiva centimetri, şi bucăţi de gazon fură aruncate spre el. Le îmbrăţişă protector pe mamă şi pe copil până când se opri cu Jessie deasupra lui. Braţul lui drept era încă în jurul mijlocului ei, şi Beth la adăpost sub braţul stâng.

Cabrioleta se izbi năprasnic de un platan, aruncân- du-l în aer pe vizitiu şi zdruncinând caii, făcându-i să se oprească speriaţi. Dar Daniel nici nu băgă de seamă asta, pentru că atenţia lui era îndreptată spre Jessie, ai cărei ochi speriaţi erau la câţiva centimetri de el. Picioa-rele ei le încadrau pe ale lui, iar pieptul ei moale şi şol-durile se apăsau de el cu o intimitate şocantă.
Timpul se oprise în loc. Teama şi impulsul de a o salva pe Beth şi pe Jessie se transformau într-o puterni-că şi neaşteptată excitare care îi cuprinse fiecare fibră a fiinţei. Şocant, exista şi un răspuns uimit în ochii lui Jessie, ca şi cum trupul ei îl recunoştea şi tânjea după al lui. El voia să se contopească cu ea, să se îngroape în irezistibila ei feminitate...
Clipa nebunească se spulberă când Beth începu să se vaite speriată. Jessie se desprinse de Daniel şi se întinse spre fiica ei.
- Beth!
Temerile lui Daniel pentru fetiţă se risipiră de îndată ce ea începu să se lamenteze:
- Mama! Mi-a căzut cupa de îngheţată şi s-a spart! N-o terminasem încă!
Daniel se eliberă din amestecul de fuste şi membre când Jessie o trase pe fiica ei în poală, într-o îmbrăţişare copleşitoare. Erau ciufulite şi pătate de iarbă şi îşi

pierduseră pălăriile, dar Daniel nu văzu semne evidente de răni sau durere.
-Sunteţi bine amândouă? întrebă el.
- Nimic care să conteze. Jessie îşi trecu agitată mâinile peste membrele fiicei ei.
- Beth, te doare ceva?
De la accident trecuseră doar câteva secunde. In timp ce Daniel se ridică în picioare, văzu că nimeni nu fusese rănit, probabil în afară de vizitiu, care fusese azvârlit de pe capră. Un bărbat domolea caii care aruncau priviri sălbatice, în vreme ce majoritatea clienţilor de ia Gunter’s se adunau în mici grupuri, discutând agitaţi despre accident şi despre cum scăpaseră ca prin urechile acului.

Jessie stătea încă pe iarbă cu Beth în braţe, aşa că Daniel o întrebă:
-Vreţi să vă ajut să vă ridicaţi?
-Eu... Vreau doar să rămân aici puţin şi să tremur, spuse ea nesigur, ţinându-şi ochii în jos, în vreme ce o strângea la piept pe fiica ei.
Revenindu-şi repede, Beth se întoarse să cerceteze zona.
- Omul ăla era un vizitiu foarte prost, rosti ea dezaprobator.
- Foarte adevărat, încuviinţă Daniel. Se întrebă dacă blestematul ăla de tânăr nebun îşi rupsese gâtul când fusese aruncat din cabrioletă. Deşi Daniel nu se simţea foarte generos faţă de individ, mai bine să arunce o privire asupra lui.
Doamnele lui Ashton apărură, puţin şifonate, dar nevătămate.
-Vrei s-o iau eu pe Beth? întrebă Lady Julia.
Jessie trase adânc aer în piept.
- încă nu, mulţumesc, dar ai putea să-i aduci altă îngheţată? Cupa a căzut când... înghiţi greu, apoi se uită în sus spre Daniel, cu ochii ei de culoarea acvamarinu- lui lipsiţi de expresie. Când Lord Romayne ne-a tras în siguranţă. încă nu v-am mulţumit, milord. Când mă gândesc la ce era să se întâmple... Se cutremură.

- Dacă aţi fi fost cu puţin mai lent, toţi trei aţi fi fost grav răniţi sau mai rău, spuse încet Lady Julia. Bună treabă, domnule!
El îi aruncă un zâmbet strâmb.
-Sunt foarte bucuros că am fost destul de rapid. Acum merg să văd dacă vizitiul a supravieţuit acestei nebunii.
- Eu o să stau cu Jessie şi cu Beth şi îl las în grija dumneavoastră, răspunse Lady Julia. S-a rostogolit uşor de parcă era beat, aşa că s-ar putea să nu fie grav rănit.
- O să-i aduc îngheţata lui Beth, spuse ducesa. Vrei şi tu una, Jessie?
Jessie reuşi să schiţeze un zâmbet.
- Nu, dar tare aş mai vrea o ceaşcă de ceai.

- S-a făcut. Ducesa plecă spre prăvălie şi numaidecât abordă un chelner căruia îi dădu comanda.
Daniel ezita s-o părăsească pe Jessie, dar îl chema datoria. Traversă fâşia de iarbă spre locul unde vizitiul cabrioletei zăcea intr-o grămadă de noroi. Individul gemea şi pe faţă îi curgea sânge, dar cel puţin nu era mort. Lady Julia avusese dreptate, atât despre aterizarea uşoară, cât şi despre partea cu băutura; băiatul mirosea de parcă se turnase pe el o sticlă de brandy.
Daniel îngenunche lângă tânăr şi începu să-l exami-neze rapid.
- Felicitări, spuse el sec folosind o batistă să-i şteargă sângele de pe ceea ce se dovedi a fi o rană urâtă, dar superficială, pe ţeastă. Nu eşti pe-atât de mort pe cât ar trebui. Ţi se pare că ţi-ai rupt ceva?
Vizitiul clipi.
- N-nu crez.
- Domnule Shelton! spuse o voce dezgustată. Era Kirkland care predase caii unui alt om şi venise să cer-ceteze. Numeşti numai nebun, dar eşti şi primejdios pe deasupra. îi voi sugera tatălui tău să-ţi ia caii. Prin mila Dumnezeului cailor, se pare că nu vor trebui omorâţi, dar cabrioleta nu mai e bună decât de lemne de foc. Continuă să-l admonesteze sever, ceea ce cu siguranţă că-l făcu pe băiat un pachet de nervi.

Daniel ascultă cu admiraţie, terminând să-l examineze şi îşi folosi batista să pună un bandaj simplu pe ţeasta lui Shelton. Li se alătură un bărbat mai în vârstă.
-Te iau eu acasă, băiete, şi lacheul meu o să ducă roibii după noi. Ai fost norocos.
Shelton se ridică cu greu în capul oaselor.
-Mai norocos decât meritam, mormăi el cu o voce tremurândă. Se uită spre Beth şi se înfioră.
Daniel bănui că tânărul nu va mai conduce atât de nechibzuit multă vreme de-aici încolo.
Făcând cele necesare, se ridică şi se uită spre Jessie. Se ridicase în picioare, se liniştise şi arăta dureros de frumoasă, sorbind dintr-o ceaşcă fierbinte de ceai. Lân-gă

ea, o Beth plină de pete de iarbă scormonea fericită într-o altă cupă de îngheţată. Daniel mulţumi în tăcere Domnului că accidentul nu pricinuise răni serioase.
Cu excepţia, probabil, a inimii şi, posibil, a creierului său. Nu-i mai păsa că Jessie, Lady Kelham, nu era deloc potrivită pentru el. In ciuda diferenţelor, vedea un singur plan de acţiune.
Trebuia neapărat să-i ceară să se mărite cu el.
capitolul 11
- Aveţi un vizitator, Lady Kelham. Lacheul îi prezentă o tavă de argint cu o carte de vizită aşezată îngrijit pe mijloc. E în salonul mic. Doriţi să-l primiţi?
Jessie luă cartea de vizită, întrebându-se dacă era unul din cei doi domni mai vârstnici care o frecventau asiduu. Dar ei veneau după-amiaza, nu dimineaţa, şi se priveau unul pe celălalt ca două feline suspicioase când se întâmpla să vină la aceeaşi oră.

Lord Romayne. Doar două cuvinte care-i făceau inima să tresară cu un alarmant amestec de emoţii. Se frământase întruna de la vizita aproape dezastruoasă la Gunter’s cu o zi înainte şi Domnia sa fusese cu mult prea prezent în gândurile ei. Ar fi mai uşor să spună că nu e acasă, ilar îi datora prea mult pentru a se ascunde.

- O să-l primesc.
După ce lacheul se retrase, ea îşi verifică înfăţişarea în oglinda care atârna deasupra poliţei căminului din micul ei salon. Rochie neagră, păr strâns sobru, o vădu-vă exact aşa cum se cuvenea. In afară de ochi. Cum ar putea să-şi controleze ochii?
Să le ceară Juliei sau lui Mariah să i se alăture? Dar amândouă erau în camera copiilor cu bebeluşii lor, o parte a zilei pe care o iubeau. Nu ar trebui să le întrerupă.
Dându-şi seama că nu mai putea amâna prea mult, coborî la parter. Mariah îi povestise la câte drame fusese martor micul salon de-a lungul anilor. Jessie spera că azi nu vor mai fi şi altele.

Doctorul Herbert - lordul Romayne - se uita afară pe fereastră. Era ca de obicei stăpân pe sine, dar în trupul lui zvelt, musculos se vedea o tensiune. Când ea intră, el se întoarse cu o expresie gravă.

- Bună ziua, Lord Romayne, zise ea uşor. Nu v-a spus nimeni că vizitele de dimineaţă n-ar trebui făcute dimineaţa, ci după-amiaza? E o trăsătură importantă a naturii fundamental absurde a societăţii.

Daniel zâmbi.

- De fapt, mi s-au explicat regulile, dar voiam să văd cum vă simţiţi dumneavoastră şi Beth după incidentul nefericit de la Gunter's.

Ea chicoti.

-Vreţi să spuneţi că aproape am fost ucise de un tânăr nebun căruia nu ar trebui şă i se permită să fie lângă o trăsură? Beth este bine. întreabă mereu când ne putem duce din nou la Gunter's să mai luăm îngheţată. Amândouă avem vânătăi, iar rochia ei s-a stricat, dar asta-i tot.

- Poate că ea nu şi-a dat seama de pericolul în care aţi fost, dar dumneavoastră, da, spuse el încet. Aţi avut coşmaruri azi-noapte?

Văzând-o că tresare, adăugă repede:

- îmi pare rău. N-am vrut să vă supăr din nou.

Jessie înghiţi cu greutate.

- Sunt supărată încă de când s-a întâmplat. Când îmi amintesc cum se îndrepta cabrioleta spre Beth... Se cutremură. Ştiam că nu mă pot mişca destul de repede s-o salvez, dar trebuia să încerc. Dacă... dacă era omorâ-tă, n-aş mai fi avut motive să trăiesc.

Se strădui să-şi revină, dar imaginea îngrozitoare a cabrioletei care se îndrepta în goană spre fiica ei îi inva-da din nou mintea. Trupşorul delicat şi vulnerabil al lui Beth. Tropotul copitelor unor cai înnebuniţi şi o cabrioletă sălbatică, scăpată de sub control...

începu să suspine necontrolat. Amintirea spaimei o copleşi, până când braţe calde o cuprinseră. îşi îngropă faţa în vestonul elegant al doctorului. El nu spuse abso-lut nimic, doar îi mângâie spatele şi o ţinu în timp ce ea tremura.

Când atacul de panică se potoli, ea îşi dădu seama cât de bine era să fie în braţele lui. Era cald şi puternic, şi blând. îşi închise ochii şi îşi permise să se relaxeze, până când îşi aminti ce simţise cu o zi în urmă când era întinsă peste el. Pentru un moment nebun, dorinţa fusese la fel de puternică precum teama.
Din nou, dorinţa o năpădi, intimă şi răscolitoare. Se forţă să se retragă, zâmbind şi cerându-şi scuze:
- Îmi pare rău. Nu mi-am permis să plâng pentru că ştiam că mă voi pierde cu firea. Dar dacă doriţi o dovadă a cât de recunoscătoare vă sunt, cred că tocmai am demonstrat-o.
Daniel începu să respire mai iute, dar vocea îi rămase calmă când spuse:
-Sper totuşi că în noaptea asta veţi avea mai puţine coşmaruri.
- Putem spera. Zâmbi pieziş. Vă rog, luaţi loc! Să sun pentru ceai?
-Nu-i nevoie. Ezită. Vă fac această vizită cu un alt scop. Unul dintre motivele pentru care am venit la Lon-dra e să-mi caut o soţie. Am auzit că şi dumneavoastră sunteţi în căutarea unui soţ. Aş fi extrem de onorat dacă mi-aţi permite să vă curtez.

Ea icni şi îşi duse o mână la gură. Nu se aştepta la asta!
- Ideea asta e atât de absurdă? întrebă el. Ştiu că trebuie să vă fie greu, de vreme ce sunteţi în doliu de puţin timp, dar voi aştepta până când sunteţi pregătită.
Probabil că Mariah sau Julia i-au spus surorii lui, Laurel, că îşi caută un soţ. Mormăi o sudalmă în gând că nu ştiuse de la început de legăturile apropiate care existau între familia Ashton şi Kirkland. Poate că ar fi trebuit să fie mai discretă în legătură cu scopurile ei, dar avusese nevoie de ajutorul doamnelor.
-Sunteţi bine informat, dar... iertaţi-mă că sunt di-rectă, Lord Romayne. Nu sunteţi genul de soţ pe care îl caut.
Privirea lui o scrută.
-Poate că preferaţi un bărbat mai vârstnic, Lady Kelham, dar nu îl veţi înlocui niciodată pe răposatul dumneavoastră soţ. Deşi nu mă pot îmbătrâni, în alte privinţe cred că mă

veţi găsi o alegere rezonabilă. Am şi eu partea mea de excentricităţi, bănuiesc, dar recent am moştenit o avere considerabilă, n-am vicii îngrozitoare şi reputaţia mea e solidă. Puteţi să vă interesaţi dacă doriţi.
-Alegerea unei perechi nu e o simplă chestiune de logică, milord, spuse ea neajutorată. Cu toate că sunteţi un potenţial soţ de dorit şi vă sunt veşnic îndatorată, asta nu înseamnă că ar trebui să ne căsătorim...
-Nu-mi datoraţi nimic. încercarea de a salva un copil este obligaţia fiecărei persoane rezonabile, nu un mod de a ţine vreo socoteală. Refuzând să se dea bătut, întrebă: Vă displac? Am crezut că există o oarecare afinitate intelectuală, dar şi o atracţie puternică între noi, dar poate că e doar o dorinţă deşartă din partea mea.
Ea îşi muşcă buza. Minţea bine atunci când era necesar, dar nu voia să-l mintă pe omul ăsta.
- Nu greşiţi, dar atracţia nu este o bază solidă pentru o căsătorie.
-Nu-i un început? întrebă el ironic. N-ar trebui cel puţin să încercăm să descoperim dacă ne-am potrivi?

- Nu v-a spus nimeni că e lipsit de curtoazie să întrebi o doamnă de ce nu vă acceptă? spuse Jessie dintr-odată exasperată. Un simplu „nu“ ar trebui să fie de ajuns!
- La fel cu regula despre vizitele de dimineaţă, spuse făcând o grimasă, sunt la curent cu asta, dar am ales să nu mă supun. Asta e prea important. Dumneavoastră sunteţi prea importantă.
- In acest caz, va trebui să fiu şi mai directă, spuse ea categoric. Sunteţi un om bun, Lord Romayne. Aveţi într-adevăr o reputaţie impecabilă ca medic, chirurg şi bărbat a cărui viaţă e dedicată ajutorării celorlalţi. Sun-teţi dat ca exemplu al bunelor valori creştineşti. Sunteţi chiar şi vicar, pentru numele lui Dumnezeu! însă doar ăsta ar fi un motiv suficient pentru a vă refuza măguli- toarea dumneavoastră ofertă.
- Am observat mai devreme că se pare că nu vă plac vicarii, rosti el gânditor.

- Tatăl meu era vicar, replică ea. Nu vreau să mai am de-a face cu vreun altul!
El nici nu clipi, dar expresia îi deveni impenetrabilă.
- Deşi am fost hirotonisit, nu sunt un cleric practicant, explică el cu voce blândă. Am înfiinţat o capelă în Bristol unde se întâlnesc nonconformiştii1 şi ţin slujbe. Câteodată mai ţin şi eu o predică, dar pentru mine medicina e pe primul loc. Dacă intenţionaţi să mă dispreţuiţi pentru profesia mea modestă, ar trebui să fie chirurgia, şi nu biserica.
- Nu vă dispreţuiesc. Se plimbă prin încăpere cu paşi fermi. Pur şi simplu, nu vă doresc drept soţ. N-ar trebui să vă explic de ce!
- Dar trebuie să înţeleg. Făcu câţiva paşi spre ea, intrând în bătaia razelor de soare care se revărsau prin fereastră şi care-i făceau părul să strălucească precum lemnul de stejar lustruit. Cel mai bun mod în care pu-teţi scăpa cu totul de mine este să vă explicaţi foarte clar obiecţiile. Pentru că am studiat medicina, am nevoie de motive. Dovezi.
1 Protestant în Marea Britanie care nu este membru al Bisericii Anglicane (n.tr.)

Jessie se roti, cu mâinile strânse în pumn.
- Pentru că sunteţi un om bun, Lord Romayne, iar eu sunt o femeie imorală! Ar trebui să mă îmbrac în stacojiu1, şi nu în doliu, să-i pun în gardă pe bărbaţi!
Privirea lui era cercetătoare.
-Sunteţi crudă? N-am văzut nici un semn în această privinţă. Sunteţi mincinoasă sau foarte egoistă? Nici asta n-am observat. Cum de sunteţi imorală?
- N-am nici o dorinţă să-mi dezvălui trecutul sordid, milord! spuse de parcă ar fi vrut să-l scuipe. Am făcut ce trebuia pentru a supravieţui şi asta include fapte pe care lumea le-ar condamna. Fără a mai menţiona fapta care ar fi dus-o la ştreang. Nu mi-e locul lângă un om care e aproape un sfânt!
- Nu sunt un sfânt! rosti el cu ochii scăpărându-i de furie. Acoperi distanţa dintre ei din doi paşi, o luă în braţe

şi o sărută cu o intensitate pe care Jessie o simţi până-n măduva oaselor.
Poate că dorinţa nu era o bază solidă pentru căsăto-rie, dar îi copleşi simţurile tulburate. îşi strecură braţele în jurul lui şi îşi ridică faţa spre gura lui caldă, periculoasă. Bătăile mai accelerate ale inimii lui le urmară pe ale ei, pe când sânii i se apăsau de pieptul lui.
Buzele i se deschiseră sub ale lui şi limbile li se atin-seră cu o foame reciprocă. Ea voia să mistuie sau să fie mistuită. Ambele. Trecuse atâta timp de când simţise pasiunea şi niciodată nu fusese atât de puternică. îşi frecă pelvisul de el, iar Daniel se excită şi îşi lăsă mâinile în jos să-i cuprindă fesele şi s-o tragă şi mai aproape.
Dorinţa se aprinse şi mai tare. Simţea că se topeşte precum ceara, cu viaţa depinzându-i de el...
Oroarea inevitabilei cedări o izbi, readucând-o în simţiri. Doamne, Dumnezeule, ce se petrecea cu ea? Ul-timul lucru din lume de care avea nevoie era o pasiune iraţională care s-o ducă în abis.
1 Culoarea stacojie este asociată cu imoralitatea şi cu păcatul, în special cu prostituţia, din cauza unui pasaj din Biblie - Apocalipsa 17 - care se referă la „desfrânata" Babilonului, „îmbrăcată în purpură şi în stofă stacojie", (n.tr.)

Se smulse de lângă el.
-Săruţi foarte bine pentru un sfânt, gâfâi ea. Dar e timpul să pleci!
-Sfinţii sunt adesea celibatari. Asta nu mă atrage. O luă de mână, căldura şi intensitatea slăbindu-i hotărâ-rea. Cum de poţi nega ce e între noi? spuse el cu o voce adâncă, irezistibilă. Mărită-te cu mine, Jessie Kelham! Jur că nu vei regreta!
Gura ei se strâmbă cu amărăciune şi îşi eliberă mâna dintr-a lui.
- Poate că da, poate că nu. Dar dumneata ai regreta, Lord Romayne! Asta e doar dorinţă, la fel de iute şi de distructivă precum o furtună de vară. După ce trece, ai să

blestemi ziua în care m-ai cunoscut. Şi după aceea, mă vei dispreţui pentru că ţi-am ruinat viaţa.
El se făcu alb ca varul.
-Ai o părere foarte proastă despre mine şi una chiar mai proastă despre dumneata, dacă poţi crede asta. Pasiunea nu e totul, dar poate fi elementul vital al unei căsnicii bune. Te rog, dă-ne o şansă pentru a afla ce altceva avem în comun!
Furia ei faţă de el păli, înlocuită de tristeţe. Ar fi cre-zut că seriozitatea lui e romantică, dacă n-ar fi ştiut cât de mult se înşela.
Dar Doamne, Dumnezeule, era fermecător în pasiu-nea şi sinceritatea lui! Femeia stricată, care era ea, tânjea să se culce cu el. Voia să guste din fructul oprit într-un fel care să nu facă rău nici unuia din ei. Trecuse mult, foarte mult timp de când nu mai simţise o astfel de dorinţă arzătoare. Poate că merita să rişte o scurtă satisfacţie nebună, înghiţi greu, speriată de gândul propriei neruşinări. Mai probabil era că avea să-l alunge şi asta ar fi bine. Dar trebuia să încerce.
Prinzându-i privirea, spuse:
-Dacă pasiunea îţi întunecă minţile, am o soluţie. Hai să avem o aventură! Sălbatică şi depravată, dar toarte discretă, pentru că nu-mi doresc o reputaţie care să se reflecte negativ asupra fiicei mele. Amândoi

o să ne bucurăm foarte tare de ea şi, în câteva zile sau săptămâni, o să-ţi vii în fire. O să-mi mulţumeşti atunci pentru înţelepciunea mea şi o să putem merge mai de-parte, fiecare pe drumul lui, vindecaţi de această dorin-ţă sălbatică.
Ardoarea care-l luminase ca o lumânare dispăru, pe măsură ce dorinţa şi speranţa se topiră, lăsându-l mai îmbătrânit şi mai întunecat.
-Cred că nu, milady.
Ea oftă lung, ştiind că era înţelept, dar regretând amarnic pierderea acestei rare şi dulci legături. Pentru că era adevărată şi puternică, dar absolut greşită pentru amândoi.
După câteva momente de tăcere, el spuse pe un ton neutru:

- Dacă plănuiai să mă alungi, ai reuşit. Făcu o plecă-ciune, ironic. Iţi mulţumesc pentru onestitatea şi în-ţelepciunea dumitale. Poate că într-o zi o să-ţi fiu şi recunoscător că m-ai refuzat. Dar... nu azi.
Se întoarse şi părăsi salonul, bâjbâind orbeşte cu mâna după clanţă. Uşa se închise încet în urma lui.
Tremurând, Jessie se lăsă într-un fotoliu şi îşi petrecu braţele în jurul trupului. Făcuse bine că distrusese relaţia lor în devenire. Dar de ce durea atât de tare să facă ceea ce trebuia?
capitolul 12
In loc să se îndrepte spre ieşirea din reşedinţa Ash- ton, Daniel intră într-un alt salon şi închise uşa după el. Apoi se rezemă de ea ştiind că nu putea da ochii cu ni-meni până când nu se liniştea. Presupunând că asta era posibil. Se simţea... golit. Un om pustiit, acum distrus.
Presupunea că ar fi trebuit să se simtă uşurat că sinceritatea îndrăzneaţă a lui Jessie nu permisese ca relaţia lor să se dezvolte. Nu era nici măcar o relaţie, doar dorinţă, aşa cum subliniase ea atât de hotărât.

Ademenirea unui sfânt
89
Partea inferioară a trupului său voise cu disperare să accepte oferta ei de a avea o aventură. Era încă atât de excitat, încât creierul abia reuşea să funcţioneze.
Dar acceptarea ar fi fost greşită din multe puncte de vedere. Ea se comportase ca şi cum câteva după-amiezi de împerechere ar fi domolit nepotrivita lor dorinţă, după care fiecare ar lua-o cu inima uşoară pe drumul lui. Dar nu-şi putea imagina cum o astfel de aventură s-ar sfârşi cu bine, pentru că nu-şi putea imagina o zi când n-ar mai dori-o.
De cât timp era pustiit? Cu siguranţă de când murise Rose, dar primele seminţe fuseseră sădite mai înainte de către părinţii lui care voiau să fie mândri de fiul lor, fără să-l înţeleagă. Sau să vrea să-l înţeleagă. II iubiseră atâta timp cât făcuse exact ce voiau ei. învăţase de limpuriu cum să le câştige afecţiunea. Relaţia lui cu ei aproape că se destrămase când o repudiaseră pe Laurel pentru că-şi părăsise soţul. Nu le păsa cât de îndreptăţită ar fi fost. Singurul lucru pe care-l făcuse vreodată şi pe care-l

aprobaseră cu adevărat a fost că se măritase cu un conte şi nu-i puteau ierta eşecul căsătoriei.
Nici nu putuseră trece peste faptul că Daniel îi ţinu-se partea lui Laurel, deşi pe el nu-l repudiaseră. Aveau nevoie de imaginea fiului lor perfect, chiar dacă în par-ticular erau mânioşi pe el.
Relaţia lui cu ei continuase cu devotament, dar în interior era... nesinceră. Când muriseră, simţise tristeţe şi regret, dar nu suferise cu adevărat.
Pentru indiferent ce motiv nebunesc, Jessie Kelham păruse o femeie care ar fi putut umple golul sufletesc. Asta se dovedise a fi doar imaginaţia lui disperată. Dar fusese o imaginaţie încântătoare, atâta timp cât durase...
Inchizându-şi ochii, se rugă pentru linişte sufletească. Apoi îşi impuse să se liniştească, membru cu membru, muşchi cu muşchi până când ajunse într-o stare potrivită pentru a se înfăţişa în public. Din fericire, acum trebuia să meargă în East End să lucreze în mica infirmerie de la Casa Zion. îngrijirea pacienţilor îi va solicita întreaga

atenţie, aşa încât putea începe să o dea uitării pe Vădu-va Neagră. Supravieţuise unor lucruri mai rele decât să fie respins de o femeie pe care abia dacă o cunoştea şi va supravieţui şi de data asta.
Dar se întrebă cât timp va trece până când inima va înceta să-i sângereze.
Se făcuse târziu când Daniel se înapoie la reşedinţa Kirkland. Avea cheie, aşa că intră încet, neaşteptându- se să vadă pe cineva. Dar înainte de a se îndrepta spre camera lui, Kirkland ieşi din birou. Era fără veston şi desculţ şi avea într-o mână un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Spionul elegant relaxân- du-se acasă.
- Presupun că nu e sângele tău pe cămaşă, spuse încet Kirkland.
Daniel îşi coborî privirea şi atunci văzu petele ro- şii-maronii care se întindeau pe faţa până nu demult imaculată a cămăşii sale.
-Am făcut câteva operaţii. A fost destul de înviorător.

Kirkland zâmbi.
- Cu siguranţă a fost mai interesant decât documentele financiare la care am lucrat eu. Mi-am zis că e suficient pentru ziua de azi, mă opresc înainte de a adormi în fotoliu. Vrei să mi te alături pentru un brandy? Sau vrei ceva de mâncare?
- Am mâncat la o tavernă cu câţiva membri ai echipei ca să putem discuta planurile de viitor. Nişte oameni foarte de treabă. Daniel îşi lăsă pălăria pe o masă, sim- ţindu-se epuizat. Dar munca alungase cei mai răi demoni. Totuşi, n-aş refuza un pahar cu brandy.
Kirkland îl conduse în birou şi deschise un dulap bine aprovizionat. Pe când turna încă un pahar de brandy, observă:
- Se pare că îţi extinzi ideea iniţială pentru infirmeria de la Casa Zion?

- Există o mare nevoie în acea zonă. Un tânăr chirurg de la Bart’s1 şi-a oferit serviciile ca voluntar la Casa Zion când are timp. E energic şi competent, aşa că o să-i ofer un salariu care să-i permită să lucreze acolo cu jumătate de normă.
Daniel se aşeză obosit intr-un balansoar şi îşi întinse picioarele. Fusese o zi lungă. Oare doar azi-dimineaţă Jessie Kelham îi respinsese oferta?
- Există o clădire de închiriat vizavi de adăpostul Casa Zion, aşa că o să-l pun pe Elyatt s-o obţină pentru infirmerie. Orice spaţiu suplimentar poate fi folosit de Casa Zion pentru alte adăposturi.
Kirkland zâmbi şi se aşeză pe fotoliul din faţa lui.
- Descoperi avantajele bogăţiei şi ale avocaţilor care îţi execută pe loc ordinele?
-Intr-adevăr. Daniel sorbi din brandy, rezistând dorinţei de a-l da pe gât dintr-o înghiţitură.
-Una dintre femeile de la adăpost e văduva unui far-macist. Foarte bine informată. E pregătită şi dispusă să organizeze o farmacie dacă voi asigura materialele.

- Se pare că ai avut o zi foarte productivă. Kirkland sorbi din brandy, cu o privire şireată. De asta arătai de parcă te-a călcat poştalionul?
Daniel se strâmbă. Primul său impuls fu să nege că era ceva în neregulă, în afară de oboseală. Dar simţea nevoia să vorbească şi, pentru că nu voia să-şi supere sorav Kirkland era singura opţiune.
- In dimineaţa asta, i-am cerut permisiunea lui Lady Kelham să-i fac curte. M-a refuzat. Foarte hotărât.
Kirkland rămase nemişcat, cu paharul la jumătatea distanţei spre gură. După un moment de tăcere, spuse încet:
- îmi pare rău. Presupun că nu i-ai cerut asta fără a fi i ugetat îndelung.
Daniel se strâmbă.
Prescurtare de la St. Bartholomew's Hospital, cel mai vechi spital • lin Europa, înfiinţat în 1123 pe lângă biserica anglicană Sf. Barto- li nneu cel Mare din Londra (n.tr.)

- Din contră. Când sunt în preajma ei, se pare că nu pot gândi deloc.
Cumnatul lui clipi.
-Asta-i... surprinzător.
-Am descoperit că aşa e, având în vedere că n-am avut niciodată probleme în a-mi ţine firea când e vorba despre femei. Daniel reuşi să schiţeze un zâmbet sincer. Cred că doamna e pedeapsa divină pentru faptul că n-am putut înţelege cum tu şi Laurel v-aţi îndrăgostit la prima vedere.
Kirkland dădu peste cap tot restul de brandy şi mai turnă câte o porţie pentru amândoi.
- Foarte surprinzător. Nu te-am învinuit niciodată pentru că n-ai înţeles ce simţeam. Aveai dreptate că eram prea tineri şi că tot ceea ce simţeam putea fi doar o simplă pasiune trecătoare. întâmplarea face că dragostea era adevărată, dar ne-au trebuit zece ani pen-tru a ne reclădi mariajul după ce a eşuat. Dragostea la prima vedere e mai degrabă o stea căzătoare, decât o dragoste trainică.
Era simplu să te gândeşti la Jessie ca la o stea căzătoare, rapidă şi strălucitoare şi imposibil de prins.

- Ea şi cu mine suntem mai maturi şi poate mai înţelepţi. A fost lipsită de echivoc explicându-mi de ce nu ne potrivim, şi asta nu doar pentru că nu ne cunoaştem bine.
- E din cauză că ea caută un bărbat mai vârstnic la fel ca răposatul ei soţ? Dacă asta e cauza, poate că-şi va schimba părerea.
- Nu de asta m-a respins. Daniel se joacă cu paharul, privind cum lumina lumânării se reflectă prin băutura tare, închisă la culoare. Spune că eu sunt un om bun, iar ea e o femeie imorală şi că, odată ce atracţia de la început va trece, ar putea fi un dezastru.
Kirkland se încruntă.
- E foarte directă, dar s-ar putea să aibă dreptate.
- Poate că da. Daniel îşi închise ochii la revenirea durerii. Dar aş vrea să-mi fi acordat mai mult timp înainte de a închide uşa atât de ferm.

- Poate că a crezut că o amputare rapidă e cel mai Imn leac.
Daniel pufni.
- Metaforele medicale ţin de domeniul meu, nu de al tău. II străfulgera un gând.
Te-am rugat să-i cercetezi trecutul. Ai descoperit de ce crede că e o femeie imorală?
- O investigaţie aprofundată ar cere să trimit oameni în locurile unde a trăit şi n-am avut timp şi nici motive să fac asta. Dar frumuseţea ei atrage atenţia, aşadar, oricine a cunoscut-o în trecut a bârfit încă de când a sosit in Londra, explică Kirkland. Ceea ce înseamnă zăpăceală, exagerări şi minciuni sfruntate care sunt imposibil de eyaluat corect.
-înţeleg limitele bârfelor, dar spune-mi ce ai auzit,
■ ise Daniel pe un ton lipsit de inflexiuni. Poate că mă va face să-i fiu recunoscător că m-a respins.
-Cum vrei, dar nu există prea multe informaţii. Ni-meni nu pare să ştie unde s-a născut sau care e situaţia ei familială.
- Mi-a spus că tatăl ei era vicar. înţeleg că asta explică în parte dezgustul ei pentru această ocupaţie.
Sprâncenele lui Kirkland se arcuiră.
- Asta e mai mult decât ştie oricine altcineva. Cu toate astea, are sens. întotdeauna s-a considerat că vorbeşte

corect şi are o bună educaţie. A intrat prima dată în atenţia publicului ca actriţă în Yorkshire. Era tânără şi lipsită de experienţă, dar înfăţişarea ei deosebită i-a adus constant roluri de ingenuă. Ca actriţă, a fost ţinta a numeroase bârfe în York. S-a spus că a avut mulţi amanţi, Jar numărul acestora e probabil exagerat.
-Nu iese fum fără foc? murmură Daniel.
-Nişte scântei foarte mici pot fi aruncate astfel încât •â pară un foc puternic, spuse Kirkland sec. Actriţele pe care le cunosc afirmă că relatările despre comporta-mentul lor desfrânat sunt foarte exagerate. Actoria este o muncă grea şi majoritatea n-au timp sau energie să se culce cu fiecare mitocan care le consideră o pradă uşoa-re Aşa că înclină a fi selective.

Simţind că i se face rău, Daniel se întrebă cât de des-frânată o fi fost Jessie.
-Cum a ajuns de la un teatru din Yorkshire la un mariaj avantajos în Kent?
-A avut cel puţin un amant serios, Frederick Kel- ham. El a dus-o în vizită la unchiul lui, lordul Kelham.
Daniel se încruntă.
- E plauzibil ca moştenitorul unei baronii să-şi ducă amanta în vizită la un bătrân nobil respectabil?
-Nu prea, fu de acord Kirkland. Deşi bănuiesc că s-ar putea întâmpla. Se spune că, atunci când a văzut ce avere are lordul Kelham, l-a ademenit să se însoare cu ea. Există o teorie cum că Frederick i-ar fi fost complice în asta, deoarece spunea mereu tuturor că el şi doamna au continuat să fie amanţi şi că fiica ei e a lui, şi nu a soţului ei.
Daniel se cutremură.
- Urât, dacă e adevărat.
-Ceea ce ar putea sau nu să fie adevărat. Lady Kelham a fost un model de bună-cuviinţă şi e posibil să nu cunoască bârfele. Cei care au cunoscut-o în Kent spun că a fost o gazdă binevoitoare şi o soţie respectabilă care i-a fost devotată soţului şi fiicei ei.

-Aşadar, care din ele e adevărata femeie? cugetă Daniel. Actriţa scandaloasă sau soţia şi mama decentă şi aşezată?
-Se poate ca amândouă variantele să fie adevărate, sublinie Kirkland. Pur şi simplu nu avem suficiente in-formaţii pentru a decide. Adesea, tinerii fac fapte nebu-neşti înainte de a se aşeza la casele lor şi astfel de lucruri sunt privite cu indulgenţă. Ca şi o femeie să facă acelaşi lucru e mai puţin obişnuit şi mai riscant pentru că va fi judecată cu mult mai multă asprime. Dar nechibzuinţa nu-i acelaşi lucru cu ticăloşia.
Adevărat, dar Daniel era încă speriat de unele fapte din trecutul lui Jessie. Un subiect controversat, de vreme ce ea refuzase chiar să se gândească la el ca la un posibil soţ.

Ademenirea unui sfânt
95
-Mulţumesc. Ştiind mai mult despre trecutul ei mă face să înţeleg mai uşor de ce crede că nu ne-am potrivi.
Ce păcat că, deşi ştia că e întru totul nepotrivită pen-tru el, asta nu-l împiedica să o dorească.
capitolul 13
- N'O să mai avem multe zile ca acestea, spuse Mariah în timp ce sorbea din limonadă şi se uita din pavilionul reşedinţei Ashton spre pajiştea însorită unde Beth şi alţi copii se jucau ţipând de bucurie. în curând vom pleca la Ralston Abbey. Cu toate astea, tu poţi rămâne în continuare aici, dacă vrei. Numai Dumnezeu ştie cât de încăpătoare e casa asta.
Jessie simţi că i se strânge inima. îi plăcea să locuiască sub acelaşi acoperiş cu Mariah şi cu Julia care deveniseră cele mai bune prietene pe care le avusese vreodată. Să scrie scrisori nu era acelaşi lucru.
- Nu-i nevoie. A fost o vizită minunată. Dar e timpul să ne întoarcem în Kent.
Mariah se uita peste un mic teanc de invitaţii care i se aduseseră mai devreme. Scoase una ca s-o studieze mai atent.
-Familia Dunhaven va organiza un bal al recoltei săptămâna viitoare, aşa că rămâi până atunci. Va fi o încheiere plăcută a micului sezon. Oricine din înalta

societate mai e în oraş o să fie acolo, aşa că ne putem lua rămas-bun. Familia Dunhaven e o gazdă admirabilă.
-Nu sunt sigură că ar trebui să mă duc la un bal, -puse Jessie pe jumătate serioasă. Hotărârea mea de a mă purta cuviincios ar putea dispărea şi mă voi face de ruşine valsând.
-N-o să se sfârşească lumea dacă se va întâmpla aşa ceva. Mariah puse invitaţia deoparte pentru a-i răspun-de mai târziu. Dar cum merge cu căutarea unui soţ? N-ai mai spus prea multe în ultimul timp.

- Ei bine, am primit propuneri indecente de la câţiva bărbaţi dornici să consoleze o văduvă singuratică. Majoritatea erau însuraţi. Se strâmbă. Una a fost de la Sir Harold Truscott.
- Nu e el unul dintre văduvii pe care i-ai luat în considerare ca potenţial soţ? Bogat, agreabil şi mai în vârstă?
- Părea o alegere bună, dar vai mie! N-a fost să fie. Când mi-a făcut propunerea, i-am spus că m-aş gândi la o căsătorie, dar nu la o aventură clandestină. Jessie chicoti. A sugerat că s-ar putea gândi la o căsătorie, dar mai întâi va trebui să încerce marfa pentru a fi sigur ce capătă. I-am spus că nu-mi voi coborî valoarea de piaţă oferindu-i mostre gratuite. Totul a fost îngrozitor de meschin.
Mariah râse.
-Ai fost tentată să continui negocierile în speranţa că obţii o înţelegere satisfăcătoare?
- Nu neapărat. Avea mâini lipicioase.
Jessie bănuia că ar fi putut să-l farmece pe Sir Ha- rold pentru a o cere de soţie, dar de fapt nu voia să se mărite cu el. Nu se putea abţine să nu-l compare cu Lord Romayne. Deşi Sir Harold era un bărbat plăcut, cu o reputaţie solidă şi relaţii utile, era plicticos şi cu cât îl vedea mai des, cu atât mai plicticos devenea.
-Sunt surprinsă că n-ai primit nici măcar o ofertă, cugetă Mariah. Ai fermecat mulţi gentlemeni doar in-trând într-o încăpere.

-Nu-i pun la socoteală pe cei foarte tineri care mi-au oferit inimile lor şi poezii proaste, spuse Jessie. Au fost şi câţiva din aceştia. Le pomenesc de recenta mea vădu-vie şi-i refuz cu blândeţe, dar foarte, foarte ferm. A mai fost o singură ofertă, foarte puţin acceptabilă, dar n-ar fi funcţionat.
- Da? Mariah îi aruncă lui Jessie o privire veselă. Cine era acceptabil, dar nepotrivit?
Jessie ezită. N-ar fi trebuit să spună nimic, dar îşi dădu seama că voia să vorbească despre el.
-Lord Romayne mi-a cerut permisiunea să-mi facă curte. Bineînţeles că am refuzat.

- Ce? Mariah se holbă la ea. Ce vrei să spui cu „bi-neînţeles11? Daniel e un bărbat atrăgător, inteligent, fermecător şi, ca frate al lui Laurel şi vechi prieten al lui Adam, Randall şi Kirklandl e un om pe care-l cu-noaştem, nu un străin nesigur. In afară de vârsta lui, se potriveşte perfect condiţiilor tale. L-am văzut la infir-meria de la Casa Zion şi se poartă remarcabil cu copiii. Ar fi un tată vitreg minunat pentru Beth. Are şi un titlu şi cunoştinţe influente pentru ca tu şi fiica ta să fiţi în siguranţă, departe de respingătorul Frederick. Cum ai putut spune nu?
Daniel. Numele lui era Daniel.
-Am fost foarte tentată, admise Jessie. Dar nu cred că ne-am potrivi... Şi eu... îl plac mult prea mult pentru a-I împovăra cu o soţie pe care în curând va regreta că o are.
Mariah îşi ţuguie buzele.
- Am sentimentul că lucrurile sunt cu mult mai complicate decât laşi să se înţeleagă.
Jessie zâmbi strâmb.
-Ai dreptate, şi îţi apreciez tactul de a nu-mi mai pune alte întrebări.
- Pot fi plină de tact când n-am de ales, spuse Mariah sec. Se pare că nu mai eşti la fel de îngrijorată din cauza nepotului tău ca atunci când ai sosit în Londra?
Jessie încuviinţă din cap.
- N-am mai auzit nimic de el şi acum cred că am re-acţionat exagerat la ameninţările lui. Era furios, dar e nn om mai degrabă comod. După ce a trecut de şocul iniţial de

a nu moşteni titlul, probabil că şi-a dat seama că va avea o avere frumuşică fără responsabilitatea de a administra domeniul. Asta ar trebui să i se potrivească mănuşă, având în vedere cât de tare urăşte orice ar se-măna cu munca.
-Ca mamă, bineînţeles că ai reacţionat imediat în laţa unei posibile ameninţări la adresa lui Beth, spuse Mariah cu înţelegere. Dar dacă primejdia a trecut, nu-i nici o grabă să-ţi alegi un soţ. N-ar trebui să fie greu să-ţi păşeşti un bărbat care n-are mâini lipicioase.

Amândouă râseră. Mariah avea dreptate. Acum, că temerile lui Jessie se potoliseră, nu mai era nici o grabă să se mărite. Adevărul e că mai degrabă nu s-ar fi măritat deloc. Privirea i se îndreptă spre fiica ei care chicotea cu fata majordomului. Cu toate că avea îndoieli cu privire la căsătorie, i-ar fi plăcut să mai aibă copii. Poate cândva...
Se dovedi că balul de la familia Dunhaven era un eveniment care meritase să fie aşteptat. După ce făcu un tur de început pentru saluturi, Jessie îşi găsi o poziţie la perete de unde putea să se bucure de muzică şi să se uite la oaspeţii eleganţi care se învârteau pe podeaua lustru-ită. In ţinuta ei de doliu, se simţea ca un corb la ospăţ, dar chiar dacă nu putea dansa, putea să se distreze. Cu siguranţă că bătutul din picior în ritmul muzicii nu era o încălcare gravă a obiceiurilor doliului.
Sala de bal era mai puţin aglomerată decât prima se-rată a lui Jessie şi domnea o atmosferă relaxată în timp ce oamenii îşi luau rămas-bun de la prietenii pe care nu-i vor mai vedea preţ de câteva luni. Mariah şi Julia dansau cu soţii lor, şi toţi patru arătau foarte veseli. Jes-sie zâmbi nostalgic. îi plăcea să danseze, dar lui Philip nu, aşa că trecuse mult prea mult timp de când partici-pase chiar şi la o serbare câmpenească.
Dar anul viitor putea să se întoarcă în Londra şi nu va mai fi în doliu. Mariah îi dăduse o invitaţie deschisă la reşedinţa Ashton, şi Jessie abia aştepta următoarele vizite, în primul rând pentru că Beth avea nevoie să crească în mijlocul acestei lumi sofisticate.

Tocmai voia să se alăture unui grup de femei mai în vârstă care luaseră în stăpânire un colţ al sălii de bal când atenţia îi fu atrasă de noii sosiţi. Lordul Kirkland şi soţia sa, împreună cu oaspetele lor, lordul Romayne.
Jessie se simţi de parcă ar fi primit o lovitură în sto-mac. Nu-l mai văzuse de la întâlnirea lor cu aproape două săptămâni în urmă şi sperase ca lucrurile să rămâ-nă aşa.

Pentru că el încă n-o văzuse, se retrase prin două uşi franţuzeşti spre o terasă care dădea spre vastele grădini Dunhaven. Aerul toamnei timpurii era răcoros, dar îi liniştea nervii. N-ar fi trebuit să fie surprinsă să-l vadă pe Lord Romayne când majoritatea lumii bune din Londra era prezentă în seara asta, dar încercă să nu se gândească la el.
îşi puse mâinile pe balustrada de lemn gândindu-se la timpul petrecut în Londra. Deşi era profund recunoscătoare pentru prietenii pe care şi-i făcuse, era pregătită să se întoarcă la liniştea din Kent. Londra îi atenuase durerea pe care i-o provocase moartea lui Philip şi acum, că nu-şi mai făcea griji pentru Beth, putea începe să-şi construiască noua viaţă ca văduvă modestă care n-avea nevoie de un soţ.
Data viitoare când îl va vedea pe lordul Romayne, probabil el va fi căsătorit şi fericit cu o femeie cu o repu-taţie ireproşabilă. Jessie spera ca soţia lui să fie la fel de bună, pentru că bunătatea conta, iar el merita asta.
Tocmai voia să meargă înapoi în sala de bal, când uşile se deschiseră în spatele ei, lăsând să iasă căldura şi voioşia în aerul nopţii. înainte de a apuca să se întoarcă, o mână mare de bărbat îi prinse degetele înmănuşate ale mâinii drepte, exact acolo unde stăteau pe balustrada terasei. încercă să-şi elibereze mâna, dar bărbatul i-o ţinea ţintuită de balustradă.
Gândindu-se că era un alt derbedeu care voia să consoleze o sărmană văduvă, se întoarse - şi fu îngrozită să dea cu ochii de Frederick Kelham.

Furioasă, îşi eliberă mâna cu o smucitură puternică, mulţumind mănuşilor care o scuteau de atingerea degetelor lor goale.
- Cum îndrăzneşti?! Pleacă de lângă mine!
El se dădu un pas înapoi, ridicându-şi mâinile împăciuitor.
-N-o lua aşa, Jessie! Vreau doar să-ţi vorbesc între patru ochi.
Frederick era un bărbat arătos şi destul de fermecător când îi zâmbea aşa cum o făcea acum. Avea ochi albaştri100
Mary Jo Putney
şi părul de culoarea caramelului al familiei Kelham şi arăta ca o versiune tânără a lui Philip.
Mai mult decât orice, arăta raţional în seara asta. Poate că voia să-şi ceară scuze pentru ieşirea scandaloasă de când aflase că nu era moştenitorul titlului.
- Foarte bine, spuse ea prudentă. Voiai să-mi spui că te-ai împăcat cu condiţiile testamentului lui Philip?
îşi strânse buzele înainte de a răspunde:
-Acum că am avut timp, m-am gândit la o rezolvare perfectă.
Ea se încruntă.
- Nu-i nimic de rezolvat. Situaţia e destul de clară şi cred că Philip a tratat-o foarte corect.
-Mi s-a furat moştenirea! izbucni Frederick. Nimeni nu ştia că titlul a venit printr-o blestemată de baronie prin ordonanţă şi nu era nevoie să fie adusă în discuţie! Beth era oricum moştenitoare şi n-ar fi dus lipsa titlului de Lady Kelham.
Aşadar, lui Frederick nu-i trecuse furia.
-Poate că nu, dar Philip a fost foarte fericit că era moştenitoarea lui, spuse Jessie pe un ton glacial.
-Acolo unde e, unchiului meu nu-i mai pasă, re-plică Frederick. Dar după cum am spus, am o soluţie. Mărită-te cu mine, Jessie! Apoi, vom putea fi o familie la Kelham Hali.
- Ea îl fixă cu privirea, şocată.
-Ai înnebunit? Nu m-aş mărita niciodată cu tine după tot ce-ai făcut!
-Nu m-am comportat întotdeauna bine, Jessie, spu-se el, afişând un zâmbet de băieţel care-şi cere scuze şi care nu-l prindea deloc. Dar cândva voiai să te măriţi cu mine şi am

petrecut grozav împreună. Nu-i nimeni ca tine, şi am fost nebun că te-am lăsat să pleci.
Jessie strânse din buze auzind descrierea nesinceră a felului în care se sfârşise legătura lor.
- Sunt onorată de atenţia dumneavoastră, domnule, spuse ea cu un deplin sarcasm, dar trebuie să vă refuz pentru că mi-e teamă că nu ne potrivim. Se încruntă.

Nu sunt sigură nici că ar fi legal, de vreme ce eşti nepo-tul lui Philip.
El nu ţinu cont de asta.
-Nu suntem rude de sânge, aşa că nu există nici o oprelişte. Şi gândeşte-te la avantaje, Jessie! Ignorându-i tresărirea, îi luă bărbia în mână şi adăugă răguşit: Eşti o femeie pasională, Jessie, şi ai nevoie de un bărbat. Ştiu cum să te fac fericită, ei?
Revoltată, ea se retrase astfel încât să n-o poată atinge.
-De ce dracu' să mă pun eu şi fiica mea sub con-trolul tău? Kelham Hali şi titlul îi aparţin lui Beth şi căsătoria mea nu schimbă asta, Frederick! Ai moştenit o avere considerabilă şi nu trebuie să-ţi faci griji legate de administrarea domeniului sau de statul în Parlament sau de orice altă responsabilitate plictisitoare care vine odată cu titlul. Aşa că bucură-te de viaţa ta şi lasă-ne pe noi în pace!
Faţa lui arătoasă se schimonosi.
- Blestematul meu de unchi mi-a blocat averea într-un fond, aşa că trăiesc dintr-o alocaţie trimestrială ca un blestemat de sărăntoc! Sunt Kelham de la Kelham Hali şi merit mai mult!
Ea simţi un nod în stomac când el îşi dădu la iveală slăbiciunea şi lăcomia. Aceste trăsături nu fuseseră vizibile atunci când se cunoscuseră prima dată. Fusese prea tânără şi necugetată să vadă dincolo de faţada lui amuzantă.
Pe când se retrăgea spre capătul terasei, avu nişte vi-ziuni groaznice despre ce ar fi însemnat să fie soţia lui. Ar fi preluat Kelham Hali şi ar fi invitat cohortele lui de prieteni beţivi şi iubitori de jocuri de noroc. Ar fi găsit moduri de a fura bani de pe domeniu, nepăsân- du-i dacă distrugea ceea ce generaţii întregi clădiseră. Şi cu siguranţă că şi-ar fi continuat acţiunea de a o declara pe Beth fiica lui

nelegitimă, mai degrabă decât moştenitoarea legitimă a lui Philip, astfel încât titlul să-i revină lui.

Cu vocea din nou linguşitoare, o urmă ţinându-se stânjenitor de aproape de ea.
- Eşti o fată deşteaptă, Jessie. Dacă stai să te gândeşti, o să vezi ce plan minunat e ăsta. O să domnim împreună la Kelham şi o să ai un bărbat adevărat în pat. Philip era un bătrânel cumsecade, dar nu poţi pretinde că era prea iubăreţ.
Spaima ei se transformă rapid în furie.
- Porc bicisnic şi vrednic de dispreţ ce eşti! Philip era de o sută de ori mai bărbat decât tine, atât în pat, cât şi în afara lui!
Frederick râse.
-întotdeauna mi-a plăcut mintea ta, Jess. De-aia ai fost aşa o amantă grozavă. Dar retrage-ţi ghearele şi acceptă inevitabilul, pentru că, dacă nu te măriţi cu mine, o să regreţi.
-Să putrezeşti în iad, Frederick! spuse ea pe o voce joasă, primejdioasă. N-o să mă mărit niciodată cu tine. Să nu te apropii de noi şi să nu mai pui nicio-dată piciorul la Kelham Hali! Am prieteni puternici şi nu voi ezita să le cer ajutorul dacă vei încerca să ne faci necazuri.
-Cât timp vor mai fi prietenii tăi dacă vor afla adevărul despre tine? pufni el. Că ai fost o târfă şi că Beth e fiica mea. Oricine ne vede împreună recunoaşte adevărul. îmi seamănă şi s-a născut la aproape nouă luni după ce tu şi cu mine ne-am despărţit. Am făcut toate pregătirile să intentez proces pentru a câştiga custodia plodului. Deja am vorbit cu un judecător şi a spus că nu va fi greu să fiu declarat tutorele ei legal. Vocea îi coborî până la un şuierat. Acceptă propunerea mea generoasă, Jessie, sau o să te ruinez şi o să-ţi iau fiica. Jur!
Ea încercă să îl ocolească şi să scape, dar el o înşfăcă într-o îmbrăţişare puternică.
- La naiba, ţi-am dus dorul, şopti el înainte ca gura lui s-o zdrobească pe a ei, limba fierbinte şi umedă încercând să intre forţat printre buzele ei.

Revoltată, ea reuşi să-şi întoarcă capul, dar el râse din nou. Prinzându-i mâna stângă, i-o apăsă pe erecţia lui tare.
- Iţi aduci aminte cât de mult îţi plăcea asta? Arată-mi din nou!
Furioasă, îşi lăsă mâna mai jos şi îl apucă de testicule, strângând cu toată puterea. Frederick scoase un ţipăt chinuit şi căzu în spate spre balustradă. Ea o luă la fugă pe lângă el să scape, dar nu putu să nu audă cuvintele lui furioase.
- Căţea ce eşti! înjură el. Tu şi plodul tău o să plătiţi pentru asta!
înainte ca el să mai poată spune ceva, Jessie năvăli pe uşi în sala de bal. Râsetele şi muzica se auzeau cu putere ca şi cum căzuse intr-un univers diferit şi mai fericit.
închise uşile în spatele ei şi se rezemă de ele pentru o clipă, aplecându-şi capul ca pentru a-şi reprima nevoia de a vomita. Trebuia să-şi revină înainte să observe cineva că arăta ca o nebună.
„Relaxează-ţi expresia! Zâmbeşte! încetează să gâfâi ca un iepure speriat!'1 Când inima începu să-i bată într-un ritm mai normal, se blestemă pentru că înrăutăţise o situaţie deja neplăcută. Să creadă că Frederick acceptase moştenirea lui Beth fusese nechibzuit din partea ei. Lui îi păsa doar de el însuşi, şi se temea că dorinţa de răzbunare ar fi putut să-i înfrângă lenevia naturală.
Ar fi oare capabil să convingă un tribunal că era tatăl lui Beth şi că ar trebui să fie tutorele ei? Markus Flar- kin nu credea asta, dar nici nu spusese că era imposibil. Doamne, Dumnezeule, cât de mult ar supravieţui Beth dacă ajungea în mâinile lui Frederick?
Jessie ar fi vrut să-şi ia fiica şi să fugă atât de departe şi de repede, încât să nu le găsească nimeni niciodată, dar Marcus avusese dreptate în legătură cu pericolele unei astfel de acţiuni. Jessie trebuia să continue cu planurile ei de a se mărita cu un bărbat cu putere şi influenţă t are s-o protejeze pe Beth. Ar putea oare să-l convingă pe Sir Harold Truscott că are nevoie de o soţie ca ea?

O să se gândească la asta mai târziu când n-o să mai fie atât de supărată.

îşi ridică privirea şi îşi netezi fustele, apoi se înde-părtă de uşile franţuzeşti. Trebuia să dispară înainte ca Frederick să se întoarcă în sala de bal. Oare se va supăra familia Ashton dacă îi va ruga ca vizitiul lor s-o ducă acasă? S-ar aşeza liniştită în trăsură până când prietenii ei vor fi gata de plecare.
Privirea ei neliniştită cercetă încăperea - şi se opri când ajunse la silueta înaltă, irezistibilă a lordului Romayne.
capitolul 14
Lui Jessie i se tăie răsuflarea când lordul Romayne se întoarse şi li se întâlniră privirile. După cum observase Mariah, sfântul doctor Herbert se potrivea perfect cerinţelor ei, în afară de vârstă, şi asta cu greu s-ar putea spune că era vina lui. De dragul lui Beth, ar trece cu vederea peste tendinţele lui cucernice şi peste pericolele la care se expunea dacă afla mai multe despre ea.
Ochii lui se îngustară în timp ce se uitau unul la altul cu o intensitate care vibra prin toată sala de bal. Nu părea încântat să o vadă, dar nici dispreţuitor.
Ea se simţise atrasă de el încă de la început şi înţe-lese dintr-odată că tocmai din cauza acestei atracţii îl respinsese, pentru că întotdeauna dăduse greş cu băr-baţii care-i stârneau pasiunea. Dar acum era mai în vârstă şi mai înţeleaptă, iar el era foarte diferit de bărbaţii care o făcuseră să sufere în trecut. Semăna mai mult cu Philip decât cu Frederick. în afară de faptul că era lord de drept, era prieten cu familiile Kirkland, Ashton şi Randaîl, toţi bărbaţi puternici care ar putea-o ajuta s-o protejeze pe Beth dacă era necesar.
Venise momentul să rişte tot. Cu mâinile tremurând, începu să traverseze sala de bal, ocolindu-i pe dansatorii care se roteau. El o privea cu o expresie detaşată şi impasibilă pe faţă, doar cu ochii plini de curiozitate.

Şi de îngrijorare, bănuia ea. Nu4 putea învinovăţi pen-tru asta. Se opri destul de aproape, cu inima bubuindu-i în piept.
- Lord Romayne. îşi umezi buzele uscate. Aş putea să vă vorbesc? între patru ochi?
El se încruntă, dar spuse politicos:

- Cum doriţi, Lady Kelham. Cred că există nişte camere mai liniştite încolo, pe acest coridor.
- Mulţumesc. îl luă de braţ şi îl simţi cum se-nfioară. Sau poate că era propria ei reacţie când îl atinsese.
A doua uşă pe coridor era deschisă dezvăluind un salonaş gol. Jessie fu recunoscătoare că majoritatea oas-peţilor dansau sau devorau bufetul din sufragerie, aşa că încăperea le stătea la dispoziţie. Lordul Romayne se desprinse şi se întoarse spre ea. Faţa sa impasibilă nu exprima nimic din căldura pe care o văzuse în anterioarele ocazii.
- Cum vă pot fi de folos, Lady Kelham?
- E... e greu de spus. îi refuzase oferta de a o curta şi el respinsese ideea unei aventuri, cu toate acestea motivul ambelor oferte mocnea între ei, nebunesc şi presant.
-Aveţi vreo indispoziţie pentru care aţi dori un sfat?
-Nimic de felul acesta, răspunse ea. E cu totul altce-va. Şi avea să fie mult mai dificil decât se aşteptase ea.
Nervoasă, îşi duse mâna spre păr, lăsând o şuviţă închisă la culoare şi lucioasă să-i cadă liberă de-a lungul gâtului. Era fără intenţie, dar fu încântată să vadă cum privirea lui se pironi pe acea şuviţă nedomolită de păr. Asta ar putea să meargă, doar dacă o dorea suficient de mult pentru a depăşi toate motivele pentru care ar trebui să fugă în direcţia opusă.
- Vreau să invoc dreptul unei femei de a se răzgândi, începu să se plimbe prin încăpere cu paşi mici şi tensionaţi. Acum două săptămâni, v-aţi exprimat interesul de a mă curta. Am refuzat, spunând că nu credeam că ne-am fi potrivit.
- Eram acolo, spuse el sec. îmi amintesc. Am considerat că aţi expus foarte detaliat ceea ce ne deosebeşte. Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

Ea zâmbi strâmb.
- Mintea încerca să fie înţeleaptă, dar inima a silit-o să tacă. M-am gândit la dumneavoastră de când ne-am întâlnit. Aş fi profund onorată dacă mi-aţi face curte şi, dacă mi-aţi cere mâna, jur că aş face tot ce-mi stă în

putinţă să fiu genul de soţie pe care-l doriţi şi de care aveţi nevoie.
Cuvintele ei îl tulburară vizibil, dar spuse rece:
- Poate că ar trebui să rămânem la supremaţia minţii asupra inimii. Nu ne cunoaştem aproape deloc şi ce cunoaştem nu sugerează că o căsătorie ar fi înţeleaptă.
- N-am fost niciodată prea înţeleaptă, spuse ea pe un ton glumeţ. Cu excepţia alegerii răposatului meu soţ, Philip. Căsătoria cu el a fost cel mai înţelept lucru pe care l-am făcut. Cred că mariajul cu dumneavoastră ar fi la fel de înţelept.
- Dar pentru mine ar fi înţelept să mă căsătoresc cu dumneavoastră? Gura i se strâmbă. Asta a fost obiecţiunea dumneavoastră anterioară.
- Partea asta nu s-a schimbat, spuse ea sincer. Dar aţi avut dreptate că ar trebui să ne cunoaştem mai bine, pendelete.
-Aşa încât să ne putem răni mai tare? întrebă el pe un ton iritat.
Ea trase adânc aer în piept.
- Sper că nu. însuşi faptul că ne putem răni reciproc nu e oare un semn că ţinem unul la altul?
- Poate. Dar nu e un semn foarte încurajator.
Deznădăjduită, se întrebă dacă nu cumva îşi dis-trusese orice şansă de a fi cu el. Trebuia să-şi joace ultima carte.
- Există un singur lucru pe care fără discuţie îl avem în comun şi e puternic şi foarte real.
Se apropie de el. Când era la doar un pas distanţă, se opri şi îşi ridică mâna, ezitând.
-Bănuiesc că dorinţa e motivul pentru care până acum doar ne-am înţepat reciproc.
Degetele ei îi atinseră pometii şi rătăciră prin părul lui blond, în vreme ce el stătea înţepenit. Oase puternice

şi ochi de un cenuşiu intens compuneau o faţă arătoasă unde ridurile seriozităţii erau compensate de cele ale amuzamentului. Dacă pe faţa unui bărbat se putea citi caracterul lui, atunci acest bărbat era puternic, inteli-gent şi blând.

- Daniel, şopti ea şi mâna ei îl luă de ceafă trăgându-l în jos pentru un sărut tandru, explorator.
Când o sărutase prima dată, fuseseră foc şi frustrare şi îi aduseseră pe amândoi aproape de nebunie. Acum ea îi oferea blândeţe şi promisiuni, latura ei mai bună. Se apropie până când sânii i se lipiră de pieptul lui. Avea un corp minunat, puternic, unul pe care dorea să-l cerceteze. Dar mai întâi trebuia să-l convingă.
-Jessie. El scoase un sunet înăbuşit şi-şi puse un braţ pe spatele ei, iar celălalt în jurul taliei. O ţinu strâns lângă el ca şi cum el ar fi fost pe moarte, şi ea era apa vie.
- Mi-ai inundat simţurile şi mintea!
Buzele i se deschiseră şi sărutul se adânci. După un val de uşurare care-i înmuie picioarele, ea se abandonă îmbrăţişării lor, bucurându-se de forţa, de căldura şi de fiinţa fără seamăn care nu era nici doctor, nici lord, ci pur şi simplu Daniel.
Ii plăcea să simtă cum îi bate inima şi mângâierea lentă a mâinii lui pe şold. De ce îi rezistase când era limpede că era aşa cum trebuia să fie? întrebarea dispăru pe măsură ce şi ea îşi lăsa simţirile şi mintea invadate de el. Ar fi vrut ca această îmbrăţişare să dureze veşnic...
- Sfinte Dumnezeule!
Exclamaţia şocată a unei femei fu pentru Jessie ca o scufundare în apa rece ca gheaţa. Doamne, Dumnezeu-le, cum au putut uita unde se aflau?
Se smulse de lângă Daniel şi se întoarse spre uşă. O femeie ţeapănă, cu părul alb şi cu o expresie de in-dignare răutăcioasă îi privea printr-o lornietă bătută în diamante.
- Ea nu e mai bună decât ar trebui să fie, scuipă femeia, dar m-aş fi aşteptat la ceva mai bun din partea dumitale, Lord Romayne. Privirea ei dispreţuitoare

se opri asupra lui Jessie. Deşi bărbaţii sunt atât de slabi. O pradă uşoară pentru femei stricate.
Se adunaseră şi alţi oaspeţi în spatele femeii şi pri-veau cu expresii uimite şi dezgustate. Doamne, Dumnezeule, iată-I şi pe Frederick cu un rânjet maliţios pe faţă! Cu siguranţă că aştepta ruinarea definitivă a lui Jessie şi o acordare lejeră a custodiei, pentru că mama lui Beth era o târfă.

Gândul însufleţi creierul împietrit al lui Jessie.
- îmi pare atât de rău! spuse ea cu o voce întretăiată. N-am vrut să ofensăm pe nimeni. Dar eu şi Lord Romayne am uitat de noi pentru că tocmai am convenit să ne căsătorim.
Cel Daniel se uită la Jessie, întrebându-se dacă auzise bine. Ea îşi ridică privirea spre el, o rugăminte disperată în ochii fascinanţi. Ceea ce se întâmpla cu ea nu era obişnuit. Asta trebuia clarificat, dar nu în public. O luă pe după umeri.
-Intr-adevăr vă datorăm tuturor scuze. Logodna noastră e o atât de neaşteptată bucurie. Făcu tot ce îi stătu în puteri ca vocea să nu-i trădeze vreo fărâmă de sarcasm.
Kirkland apăru în spatele mulţimii, croindu-şi drum spre ei. Laurel se afla la braţul său, arătând complet uimită. Amândoi intrară în încăpere, şi Kirkland îi întinse mâna lui Daniel.
- Felicitări! încă de când mi-ai vorbit despre Lady Kelham, am sperat să ai succes. îi aruncă lui Jessie o privire ironică, dar nu aspră.
Laurel înaintă şi o sărută uşor pe Jessie.
-Sunt atât de bucuroasă că vom fi surori, Jessie, spuse ea cu căldură. Ca întotdeauna, prezenţa ei răspândea pace.
Cu acceptarea logodnei de către familie, atmosfera se schimbă de la acuzare la cele mai bune urări. Daniel suportă atât cât putu, înainte de a spune:

- Vă rugăm să ne scuzaţi. O voi lua pe Lady Kelham la o plimbare prin grădina dumneavoastră, Lady Dun- haven. Avem multe de discutat.
Jessie arăta îngrijorată şi pe bună dreptate, dar îşi flutură genele aşa cum se cuvenea.
- Ce idee minunată, dragul meu! Grădinile arată atât de romantic.
Fără îndoială că putea juca teatru. Cum dracu’ să poată afla el adevărul de la ea? Asta presupunând că exista un adevăr de aflat.
Laurel îşi scoase şalul de caşmir moale, în nuanţe bogate de auriu şi roşu-închis, şi i-l oferi lui Jessie.

- Ia-l tu. Afară e răcoare şi nu vreau ca mireasa fratelui meu să se îmbolnăvească.
Jessie acceptă şalul, cu o expresie surprinsă.
-Mulţumesc foarte mult. Abia aştept să ne cunoaş-tem mai bine, Lady Kirkland.
- Laurel. Zâmbi cu căldură; apoi ea şi Kirkland ieşiră din cameră.
Daniel puse şalul pe umerii lui Jessie cu atenţia cuvenită. Modelul bogat şi culorile contrastau dramatic cu rochia ei neagră de doliu. Apoi o luă hotărât de braţ şi o conduse afară din salon şi în jos pe scări, în noapte.
Aerul rece era înviorător. In timp ce mergeau pe aleea din cochilii de scoici care ducea în grădină, Daniel îi eliberă braţul. Când ea se uită spre el cu o privire întrebătoare, el îi explică:
- Poate că asta e cea mai importantă discuţie din viaţa mea şi e important să încerc să fiu raţional. Când te ating, îmi pierd raţiunea.
- La fel simt şi eu, şi cerul ştie că trebuie să fim raţionali! Se uită înapoi spre casă, unde luminile străluceau «.lin multe ferestre şi se puteau zări siluete care se uitau afară. Mă întreb câţi oameni ne privesc.
-Oricine poate găsi o fereastră convenabilă, îmi închipui. Vom fi subiect de bârfă pentru cel puţin o zi, poate chiar două, spuse el cinic. Cu siguranţă Lady 1)unhaven e încântată de savoarea pe care am adăugat-o balului ei.

Jessie oftă.
-Aş fi preferat să nu fi fost un oaspete atât de interesant.
O arcadă de piatră dădea în grădinile principale. Luna în creştere arunca suficientă lumină ca să uşureze mersul pe aleile din cochilii de scoici de culoare deschisă. Miresmele ameţitoare, uşor trecute, ale florilor târzii şi ale tufelor nu puteau estompa inocenţa înşelătoare a parfumului delicat de violete al lui Jessie.
Mintea îi spunea lui Daniel că ar trebui să plece şi a doua zi de dimineaţă să dezmintă aşa-zisa lor logodnă, dar inima - şi alte părţi ale trupului său - nu erau convinse.
- In întuneric, e mai uşor să spui adevărul, zise el, în timp ce mergeau pe lângă straturile de flori. Vrei să-mi

explici despre ce a fost vorba? Nu cred că încercai să mă atragi într-o căsătorie, deşi, dacă asta îţi era intenţia, nu vei reuşi. Sunt dispus să fiu lipsit de eleganţă şi să te las baltă, dacă nu vom putea ajunge la o înţelegere.

- îmi place că n-o să fii prizonierul aşteptărilor societăţii, spuse ea pe un ton serios. întotdeauna am fost de părere că e o nebunie ca doi oameni să fie împinşi cu forţa să se căsătorească dacă sunt surprinşi într-o situaţie compromiţătoare. Deşi văduvă fiind, nu poate fi vorba de aşa ceva aici. Reputaţia dumitale e suficient de bună pentru a fi iertat dacă anunţi că nu suntem logodiţi, iar eu voi fi considerată personajul negativ al piesei.

- Pentru că eşti o femeie imorală?

- Exact. Jessie ridică din umeri şi o coti, cochiliile de scoici scârţâind uşor sub pantofii ei de seară. Nici măcar n-o cunosc pe doamna care m-a acuzat, totuşi era sigură ce fel de femeie sunt eu.

- Trebuie să ştiu exact cât de imorală eşti, Jessie. Asta presupunând că aşa eşti. Până acum, asta e doar o vorbă în vânt.

Ciudat cum de putea vorbi atât de direct cu ea. Era acesta un aspect al atracţiei fizice dintre ei sau ceva complet diferit?

-Avem nevoie de timp să ne cunoaştem unul pe al-tul. Vreau să ştiu adevărul despre dumneata, la fel cum dumneata trebuie să-l ştii despre mine.

Mai făcură câţiva paşi până ca ea să spună calm:

- Există lucruri pe care nu le voi discuta, dar jur că nu voi minţi. Cu ce vrei să încep?

Aflându-i trecutul, putea să înlăture cumva ceva din aura ei ispititoare de mister, se gândi el, permiţând raţiunii să revină.

- De unde eşti?

- Ca şi dumneata, sunt din partea de vest a ţării. Am fost în Bristol, deci, dacă îţi par cunoscută, iată de ce. îşi ridică privirea spre el - faţa ei de forma inimii, albă ca fildeşul în lumina lunii. N-am locuit în Kent până când nu m-am măritat cu Philip, iar pe atunci tu termi- nasei de mult Academia Westerfield.

El dădu din cap văzând că bănuielile îi erau confirmate.
- Cum e cu familia dumitale? Ai spus că tatăl dumitale era vicar. E adevărat?
- Da, spuse ea fără tragere de inimă. In afară de Philip, eşti singura persoană căreia i-am spus. Mă întreb de ce am făcut-o. încerc să nu mă gândesc la tatăl meu. Niciodată.
-Oamenii sunt înclinaţi să-mi vorbească, răspunse el. Are legătură cu ambele mele vocaţii, bănuiesc.
- Cred că are mai mult de-a face cu persoana dumi-(ale, decât cu faptul că eşti cleric hirotonisit. Tatăl meu a fost venerat pentru pietatea sa publică, dar nu puteai găsi un reprezentant al bisericii mai meschin şi mai in-tolerant, spuse ea direct. Te făcea să-ţi pierzi credinţa în Dumnezeu. Mama a murit când eram mică. Mi-o amin-tesc foarte puţin, dar tata îmi spunea adesea cât de mult îi semăn şi că asta era dovada naturii mele imorale.
El se înfioră auzind durerea vie din vocea ei.
-Nu-i de mirare ca dispreţuieşti vicarii. Majoritatea nu sunt ca el.
-Nu pot fi, pentru că altfel n-ar mai pune nimeni piciorul într-o biserică.

- Ai fugit şi te-ai făcut actriţă ca să pleci de lângă el?
Ea ezită şi el bănui că se gândea cât de mult să-i spună.
-N-a fost un drum direct. Am fugit de acasă să mă mărit cu omul pe care-l iubeam.
Aşadar, Philip nu fusese primul ei soţ.
- Şi a fost mai bine decât sub acoperişul tatălui tău?
- Nu neapărat. Eram bucuroasă să stau departe de tatăl meu, dar căsătoria a fost o mare greşeală. Eram mult prea tânără şi neştiutoare. Se aplecă şi culese o floare deschisă la culoare de lângă alee, răsucind uşor tulpina. Soţul meu era tânăr şi... nu era neştiutor. După moartea lui, am rămas fără nici un ban şi a trebuit să găsesc un mod de a mă întreţine. In disperare de cauză, am intrat în Teatrul Regal din York şi am cerut să mă angajeze. Datorită înfăţişării mele, am fost angajată şi mi s-au dat roluri mici, în special cele care-mi arătau picioarele.

Privirea lui Daniel coborî fără să vrea spre picioarele ei, care erau complet acoperite de valuri grele de ţesătură neagră. Dar bănuia că erau perfecte, la fel ca şi restul persoanei ei.
-Sunt sigur că ai fost potrivită pentru activitatea teatrului şi că ai primit genul de cereri pe care în mod normal le primeşte o actriţă.
-Ah, da. Dar am fost norocoasă pentru că proprieta-rul teatrului m-a luat sub oblăduirea lui.
Daniel îşi strânse buzele. Ei bine, dorise adevărul.
- înţeleg.
- De fapt, nu înţelegi.
Aleea se deschidea într-un scuar împrejmuit cu gard viu, cu o fântână arteziană în mijloc. Jessie se aşează pe una dintre bănci, cu faţa spre fântână, fustele alunecând elegant în jurul gleznelor.
-Proprietarul prefera bărbaţii femeilor. Era un secret ştiut de toţi oamenii din teatru, dar, după cum ştii, o astfel de comportare e contrară legilor.
-Un delict care conduce la spânzurătoare, spuse Daniel aşezându-se lângă ea pe cât de departe îi permi-tea banca.

întunericul era propice pentru rostirea adevărurilor şi, paradoxal, îl făcea să fie şi mai conştient de prezenţa ei ameţitoare.
- Deşi, din fericire, rar se apelează la aşa ceva. Aşa că s-a lăudat că-i eşti amantă pentru a-şi ascunde adevăratele preferinţe.
- Era bun şi amuzant, aşa că aranjamentul a funcţionat bine o vreme.
întunericul poate că încuraja adevărul, dar exista şi o intimitate periculoasă în aerul nocturn. Fără a o putea vedea bine, deveni extrem de conştient de parfumul ei, de intensitatea vocii ei joase.
- Ce s-a întâmplat apoi?
- L-am cunoscut pe Frederick Kelham la teatru, spu-se ea pe un ton lipsit de inflexiuni. Era un tânăr gentle-man fermecător, arătos, proprietarul unui conac lângă York, moştenitorul unei baronii şi părea că mă iubeşte la

nebunie. Eu... eu voiam foarte mult ca un bărbat să mă iubească nebuneşte.
-Aşa că ai devenit amanta lui. Vocea lui Daniel era calmă, fără s-o acuze.
-Mi-a cerut să mă mărit cu el, iar eu am acceptat. Vocea ei era plină de amărăciune. Eram mai matură, ar fi trebuit să fiu mai înţeleaptă, dar, din nou, pasiunea mi-a tulburat minţile. Eram logodiţi şi eram văduvă, nu o tânără fecioară. M-am comportat... prosteşte.
- Deci, n-ai mai aşteptat căsătoria. N-a fost groaznic de imoral.
- A fost imoral de stupid! ripostă ea. A spus că o să mă ducă să-l cunosc pe unchiul lui. Credeam că Frederick voia binecuvântarea lui Philip pentru căsătoria noastră. In loc de asta... Vocea i se înecă.
Ar fi vrut s-o ia în braţe să-i aline durerea, dar asta ar fi sfărâmat fragila lui stăpânire de sine. Se hotărî să-i ia mâna, încălzindu-i degetele reci în strânsoarea lui.
- A făcut Frederick ceva de neiertat?
Cu o voce joasă, încordată, Jessie şopti:
- Mi-a poruncit să-l seduc pe Philip.

capitolul 15
Daniel se uită spre capul plecat al lui Jessie, îngrozit că fusese tratată ca o târfă de către un bărbat în care avea încredere şi cu care voia să se mărite.
- De ce ţi-a cerut să faci aşa ceva?
- Spera ca unchiul lui să-i mărească alocaţia, spuse ea sfârşită. Frederick era extravagant, iar venitul pe care i-l oferea domeniul lui şi modesta alocaţie trimestrială din partea lui Philip nu-i erau de ajuns. Mi-am dat seama că nu dorise niciodată cu adevărat să se însoare cu mine. Voia doar să mă folosească pentru a obţine mai mulţi bani de la unchiul lui.
Daniel scutură din cap.
- Frederick pare incredibil de prost. Lordul Kelham avea reputaţia de bărbat onorabil. Cu siguranţă că ar fi fost îngrozit dacă logodnica nepotului său ar fi încercat să-l seducă.

-Frederick susţinea că nici un bărbat nu-mi poate rezista, aşa că era sigur că voi reuşi. II strânse mai pu-ternic de mână pe Daniel. Gândea destul de confuz, dar cred că plănuia să spună că eram o femeie imorală, necredincioasă, în speranţa că unchiul lui îl va plăti să pună capăt logodnei sau mă va cumpăra pe mine ca să-l părăsesc sau ceva de genul acesta. Nu-l cunoştea deloc pe Philip.
-Cei lipsiţi de integritate nu-i înţeleg de obicei pe cei care o au, observă Daniel. Evident că planul său n-a reuşit.
- Am fost îngrozită când Frederick mi-a spus ce voia să fac. Philip era atât de cumsecade şi de respectabil şi mă primise ca pe viitoarea sa nepoată, chiar dacă eram o actriţă fără vreo educaţie. Era un gentleman, iar Frederick era un codoş.
-Ai pus capăt logodnei atunci?
Ea încuviinţă tăcut.
- I-am spus că mi-e silă de el şi am fugit. Philip m-a găsit suspinând în grădină. De fapt, una asemănătoare cu asta. Ciudat cum evoluează viaţa.

- I-ai spus ce plănuia Frederick?
-Am fost tentată, dar... Philip îşi iubea nepotul aproape ca pe un fiu. N-am vrut să ştie cât de rău putea să fie Frederick. Presupunând că m-ar fi crezut, deşi pu-tea să n-o fi făcut, pentru că eram doar o femeie imora-lă. Degetele ei se încleştară pe mâna lui Daniel. Aşa că am spus doar că Frederick ajunsese să creadă că nu ne potrivim şi că eu îl eliberasem de logodna noastră pen-tru că ştiam că avea dreptate, dar bineînţeles că eram tristă. A fost cea mai bună explicaţie pe care am putut-o oferi pe moment. Fusese înţeleaptă că nu-l ponegrise pe Frederick în faţa unchiului său. îşi dăduse oare seama că purtarea ei demnă îl va impresiona pe un bărbat ca Philip Kelham?
-Aşadar, Philip te-a consolat şi s-a dovedit adevărat că nici un bărbat nu-ţi putea rezista.
îşi ridică brusc capul.
-Crezi că am plănuit asta? întrebă ea cu o voce mânioasă.
- Nu, deşi poate că e încă o dovadă a puterii magice pe care o ai asupra bărbaţilor, spuse el sec. Dar din ce-am auzit despre Frederick Kelham, e uşor să crezi că a fost şi

prost, şi lacom. Ştiai că el colindă prin toată Londra spunând că el e tatăl fiicei tale şi adevăratul moştenitor al baroniei?
Jessie scoase un sunet asemănător unui şuierat.
-A pretins asta încă de când s-a citit testamentul lui Philip. A fost oaspetele acestui bal şi, mai devreme în seara asta, m-a încolţit pe terasă şi mi-a spus că dacă nu mă mărit cu el, o să intenteze un proces ca să fie declarat tatăl lui Beth şi tutorele ei. Vocea i se frânse. Vrea să o ia pe Beth de lângă mine!
Daniel scoase un fluierat uşor.
- Cred că acum înţeleg cu mult mai bine întâmplările din seara asta. De aceea m-ai căutat şi m-ai rugat să reîncep să-ţi fac curte?
-Da, şopti ea. Sper că nu mă urăşti. Am venit la l.ondra să-mi caut un soţ care s-o iubească pe Beth

ca şi cum ar fi a lui şi care are puterea de a o proteja • de Frederick.
- Şi, desigur, să te protejeze şi pe tine?
- Beth contează cu mult mai mult. Ea e bucuria vieţii mele, la fel cum a fost şi a lui Philip. Aş face orice s-o protejez.
- Inclusiv să te măriţi cu un bărbat la care să nu ţii? : spuse Daniel sec. Această conversaţie îi solicita la maxi- i mum îngăduinţa şi înţelegerea.
- Bineînţeles că trebuie să fie un bărbat la care să ţin şi unul care să ţină la Beth, dar voiam un soţ care să fie mai în vârstă şi mai înţelept. Mai puţin înclinat spre furie şi gelozie, spuse ea pe un ton trist. Experienţele mele cu bărbaţii mai tineri n-au fost plăcute. Iată de ce înainte nu te-am avut în vedere.
- Dar în seara asta ai fost suficient de disperată ca să te răzgândeşti. Gura i se arcui. Nu mă consider un om exagerat de mândru, ceea ce e bine, pentru că mândria mi-a fost îngenuncheată.
-Ai vrut adevărul, îi reaminti ea. Când am scăpat din ghearele lui Frederick şi m-am întors în sala de bal, te-am văzut şi mi-am dat seama că erai omul potrivit în toate privinţele. In plus, mi-am mai dat seama că poate că mă

dispreţuieşti, dar... trebuia să văd dacă aş putea să te fac să te răzgândeşti. Ceea ce ne aduce aici.
- Să afirmi că ne-am logodit a fost o surpriză interesantă, remarcă el. Deşi bănuiesc că era singurul lucru care ne-a salvat de la un scandal, când am fost surprinşi sărutându-ne.
- Eram speriată pentru că Frederick era în grupul care se strânsese la uşă. Exulta fiindcă tocmai îi dădusem apă la moară pentru a câştiga custodia lui Beth.
- Este el tatăl?
Jessie ezită.
- Aproape sigur că nu e.
El încercă să-i vadă faţa mai clar în întuneric.
- E un răspuns interesant. M-aş fi aşteptat la o negare categorică.

- Ţi-arn promis sinceritate. Inspiră adânc, cutremurându-se. Când am pus capăt relaţiei cu Frederick, el... el m-a violat înainte să pot pleca. Deoarece era pe neaşteptate, nu mă protejasem în nici un fel pentru a preve-ni o sarcină. Bănuiesc că asta i-ar da oarecare motive să creadă că ar putea fi tatăl lui Beth.
Daniel îşi ţinu răsuflarea, urând gândul că Jessie fusese atacată de o brută violentă.
- Ce spui! Şi nu i-ai povestit unchiului său?
- N-am văzut de ce. Dacă Philip mă credea, ar fi fost distrus, iar dacă nu mă credea, totul ar fi devenit mult, mult mai rău. In schimb, a spus că Frederick era nebun că nu se însurase cu mine, dar Philip nu era nebun, şi că ar fi foarte onorat dacă m-aş gândi la o cerere în căsătorie din partea lui. Mi-a plăcut din clipa în care l-am cunoscut şi părea a fi ca un... un port sigur. Inspiră din nou adânc, cutremurându-se. Voiam atât de mult să fiu în siguranţă.
- Te-ai măritat foarte repede?
-O săptămână mai târziu, cu o autorizaţie specială, îşi feri privirea, stânjenită. Dar în săptămâna aceea, am avut ciclu, aşa că nu cred că e posibil ca Frederick să fie tatăl lui Beth. S-a născut puţin mai devreme, cu toate astea, ceea ce aruncă o umbră asupra problemei. îi sea-mănă lui Philip,

dar el şi Frederick sunt rude. Mâna i se strânse pe a lui Daniel.
- Cu siguranţă că e fiica lui Philip, spuse el cu hotărâre. Născută legitim la un interval rezonabil după căsătorie şi recunoscută de către lordul Kelham. Se pare că Frederick încerca să te intimideze să-l iei de bărbat pentru că ştie că nu poate câştiga pe baza faptelor. Mai ales de când i-ai demonstrat că ai prieteni puternici.
- Să dea Domnul să ai dreptate, şopti ea. Nu îndrăznesc să risc cu Beth.
- Am dreptate. O strânse de mână, stăpânindu-şi din nou impulsul de a o lua în braţe ca s-o consoleze. îmi pare rău că ţi-am pus atâtea întrebări dureroase. Ce văd aici în întuneric nu e o femeie imorală, ci o femeie curajoasă şi o mamă iubitoare devotată.

- Mai mult deznădăjduită decât curajoasă. Dar destul despre mine. Ai spus că ai venit la Londra în căutarea , unei soţii. Ce fel de femeie cauţi?
El încercă să-şi aducă aminte ce-i spusese lui Laurel. Părea că fusese cu mult timp în urmă. Acum Jessie îi ocupa imaginaţia.
-Am vrut o femeie matură, nu o fetişcană hlizită, înţelepciunea e mai importantă decât frumuseţea. De fapt, anume n-am vrut o frumuseţe, deoarece astfel de femei pot fi complicate.
- Ei bine, eu nu sunt o fetişcană hlizită. Asta-i ceva, remarcă ea. Şi nu cred că sunt în mod special complicată. Ce alte cerinţe ai?
- O femeie capabilă să-mi supravegheze proprietăţile, : deoarece sunt mai interesat să fiu chirurg decât să cresc oi sau să cultiv pământul. Ii studie profilul pur, palid. Nu cred că ai experienţă ca administrator de moşii.
- De fapt, am, replică Jessie. Sunt interesată de ori-ce şi, pentru că Philip iubea Kelham Hali, era bucuros să mă înveţe despre administrarea domeniului. Când sănătatea lui s-a deteriorat, i-am preluat din ce în ce mai multe sarcini. Nu pretind că sunt expertă, dar ştiu ce trebuie făcut şi ce întrebări să pun.

- Asta ar fi intr-adevăr de ajutor, spuse el plăcut surprins. Ai fi împotriva unui soţ care să continue să practice inferioara şi vulgara profesie de chirurg?
- De ce să fiu împotriva unui soţ care ajută oamenii? Un astfel de comportament ar trebui încurajat. Chicoti, în afară de asta, dacă eşti ocupat, nu vei fi ţinut sub papuc. Dar ce faci dumneata, milord Romayne? Am vorbit aproape numai eu. Acum e rândul dumitale. Ce te-a determinat să fii sfânt?
El se încruntă.
-Aş vrea să nu-mi mai spui aşa. Nu sunt un sfânt. A-i ajuta pe cei care au nevoie îmi oferă multe satisfacţii. Nu merit laude deosebite.
- Atenţie, îl avertiză ea. Adaugi şi umilinţa la celelalte virtuţi ale dumitale.
Daniel nu se putu abţine să nu râdă.

- Nu asta era intenţia mea. Din fericire, viaţa mea a fost mai puţin dramatică decât a dumitale. M-am născut cu un interes pentru medicină şi vindecare şi am petrecut cât de mult timp am putut cu doctorii, trăgătorii de oase şi chirurgii din zonă. Tatăl meu era moşierul locului, aşa că acceptau să mă lase să stau în preajma lor.
- Doctorii şi moaşele pe care le cunosc eu se pare că împărtăşesc aceeaşi pasiune timpurie, spuse Jessie gânditoare. Născuţi pentru a vindeca.
-Am descoperit acelaşi lucru. Să fii medic este o pro-fesie grea, câteodată tristă şi uneori periculoasă, cugetă Daniel. E o chemare, şi nu doar o simplă meserie. De asemenea, e destul de neelegantă. Părinţii mei au fost îngroziţi când am spus la o vârstă destul de fragedă că vreau să merg la Edinburgh să studiez chirurgia.
-Aşa ai ajuns să urmezi Academia Westerfield?
-Oh, nu, spuse el amuzat. N-au crezut că sunt cu adevărat interesat de medicină. Erau cu mult mai îngri-joraţi de interesul meu pentru religie. Fireşte că părinţii au încurajat o credinţă cum se cuvine în Biserica Angli-cană cu participarea regulată la slujbe şi donaţii pentru săracii care meritau. Dar exista o capelă metodistă în sat şi îmi plăceau mult mai mult credincioşii de acolo. Îmbunătăţeau

vieţile în feluri mult mai practice, ca de exemplu predau cititul şi scrisul şi nu le păsa dacă cei săraci meritau sau nu. Şi eu am predat câteva ore, deşi nu cred că părinţii mei au aflat asta vreodată. E o plăce-re să predai celor avizi de învăţătură.
-Aşadar, ai fost expediat la Lady Agnes să fii transformat într-un gentleman englez plicticos. Se putea simţi un zâmbet în vocea ei. Mă bucur că n-a funcţionat.
- La fel şi eu. La început îi displăcuse că fusese trimis acolo, şi nu la o şcoală mai mare, dar nu i-a trebuit mult timp să-şi dea seama cât de bine se potrivea cu Lady Agnes şi cu elevii ei.
-Acum, e rândul dumitale să răspunzi întrebărilor dureroase, milord, spuse Jessie, buna sa dispoziţie dispărând. Ce ar trebui să ştiu despre dumneata? Ce bucurii şi tragedii te-au făcut să fii bărbatul care eşti astăzi?

îi datora aceeaşi sinceritate pe care şi ea i-o dăruise.
- Deşi sunt preot hirotonisit, n-am fost niciodată un cleric propriu-zis. Pentru a-i mulţumi pe părinţi, eram dispus să mă duc la Oxford să studiez pentru Biserică de vreme ce mă interesau filosofia şi teologia. Au crezut că asta mă va ţine ocupat şi respectabil până când venea vremea să preiau obligaţiile tatălui meu la Belmond Manor. Se lăsase confortabil în voia sorţii vreme de câţiva ani. Nici nu-şi dăduse seama că plutea în derivă.
- Apoi, totul s-a schimbat.
- în ce fel?
- L-am adus acasă pe bunul meu prieten, Kirkland, iar el şi surioara mea au înnebunit şi s-au căsătorit, ceea ce era neliniştitor din mai multe puncte de vedere. Tăcu, luptându-se cu vechi dureri. Şi... Nu mult timp după aceea, logodnica mea, Rose, a murit pe neaştepta-te pe când eram la Oxford.
- îmi pare rău, spuse Jessie cu o sinceră compătimire. Trebuie să fi fost devastator. Cum arăta?
- Dulce, bălaie şi cu o fire veselă. Imaginea ei îi apăru fulgerător în minte, o tânără fată surâzătoare care nu va

îmbătrâni niciodată. Domeniile familiilor noastre erau vecine şi am crescut împreună. Era cel mai firesc lucru cu putinţă să-ţi imaginezi că o să ne căsătorim şi că o să trăim aceeaşi viaţă confortabilă la ţară, la fel ca şi părinţii noştri. Dar apoi, ea a murit.
Tăcu atât de mult încât Jessie îl îndemnă:
-Şi?
-N-am spus asta nimănui niciodată, nici măcar lui Laurel, zise el încet, dar m-am întrebat mereu dacă nu cumva aş fi putut s-o salvez pe Rose dacă aş fi fost acolo. A murit de o febră puternică, neaşteptată. Există lucruri care ar fi putut fi făcute şi nu au fost făcute. Poate... Vocea i se stinse.
Jessie îşi duse mâinile încleştate spre inimă.
- Şi de atunci, încerci să salvezi cât de mulţi oameni poţi pentru că n-ai putut s-o salvezi pe ea?
El oftă.

- Poate. E posibil să n-o fi putut salva, dar n-o să ştiu niciodată. Cu toate astea, cea mai mare schimbare a venit când Laurel l-a părăsit pe Kirkland. A refuzat să spună de ce. Pentru prima şi singura dată în viaţa mea, am fost tentat să ucid pe cineva, chiar dacă eu şi Kirkland am fost cei mai buni prieteni. Ceea ce a făcut să fie infinit mai rău a fost când părinţii mei au repudiat-o pe Laurel şi au refuzat să-i permită să vină acasă.
Jessie icni.
- Cum au putut să-i facă aşa ceva propriei fiice?
-Nici mie nu mi-a venit să cred. Făcu o grimasă.
Atunci mi-am dat seama că erau atât de egocentrici şi că nu-i vedeau pe copiii lor ca pe nişte persoane de sine stătătoare. Erau mândri de mine pentru că îi puneam pe ei intr-o lumină bună. Nu erau foarte interesaţi de Laurel, dar au fost încântaţi când şi-a asigurat un conte drept soţ. Ceea ce a făcut să fie cu atât mai rău când l-a părăsit, chiar dacă el a insistat să spună că totul a fost din vina lui.
- Şi aşa a fost? întrebă Jessie, intrigată.
- Da, deşi n-am aflat motivul, ceea ce a contat a fost cât de mânios am fost pe părinţii mei pentru că au repudiat-o pe Laurel. Fusese cea mai dulce şi iubitoare

fiică pe care ţi-o puteai imagina, şi apoi să fie abandonată? Chiar şi acum gândul îi făcea sângele să-i clocotească.

- Aşa că aţi deschis împreună o infirmerie?

- In cele din urmă. Mai întâi am organizat o gospodărie comună. Aveam o mică moştenire, iar ea avea un venit generos de la Kirkland, ceea ce făcea să fie mai uşor. Ea se ocupa de gospodărie, în vreme ce eu studiam medicina şi chirurgia, până când am învăţat suficient incât să nu fiu o ameninţare pentru pacienţii mei. Casa /ion era proiectul ei personal, dar am muncit împreuna la orice trebuia făcut. Faptul că fusesem hirotonisit însemna că puteam oficia botezuri, nunţi şi înmormântări, ceea ce a fost convenabil.

- Ce au spus părinţii tăi de asta? întrebă curioasă Jessie. Te-au repudiat şi pe tine?

-Nu, deşi relaţia era tensionată până la punctul de a se rupe. Şi n-a mai fost niciodată la fel.

Daniel regretase moartea prematură a părinţilor săi, dar nu-i jelise. Ceea ce nu fusese prea creştineşte din partea lui, dar să pretindă altceva ar fi fost o minciună.

Cu toate astea, intr-un fel ciudat, lipsa de toleranţă a părinţilor săi i-a adus foloase pentru că l-a condus la decizia de a studia medicina şi a pus baza relaţiei apropiate cu sora lui.

-Voiau ca eu să fiu un moşier respectabil. Am în-văţat bazele acestei îndeletniciri crescând la Belmond Manor, dar perspectiva era ca şi cum aş fi aruncat în închisoare. J

-Şi acum eşti răspunzător nu numai de domeniul familiei tale, dar şi de toate proprietăţile Romayne. Nu-i de mirare că vrei un bun administrator să supravegheze totul. Din fericire, astfel de persoane pot fi angajate.

-Sau luate în căsătorie, poate. Daniel îşi arcui sprâncenele. îţi place să te ocupi de administrarea unui domeniu?

- Da, admise ea. Mai degrabă îmi place să dau ordine şi îmi plac satisfacţiile unei ferme bine administrate cu oameni prosperi care să trăiască acolo. Dar o căsătorie este mai mult decât să munceşti bine împreună. Se întoarse şi îşi ridică mâna spre faţa lui, atingându-i uşor buzele cu degetele. Este şi încredere. Intimitate. Pasiune.

El îi sărută buricele degetelor.
-Avem încredere unul în altul, milady?
-Am încredere că o să ai grijă de Beth, şi asta e cea mai importantă cerinţă a mea. îşi trecu degetele prin părul lui. Sper că ai încredere că am fost sinceră când am zis că o să fac tot ce-mi stă în putinţă să fiu o soţie bună şi credincioasă.
- Da. O atinse pe obraz, neputând să reziste pielii ei catifelate. . L
- Intimitatea vine^ în timp şi prin discuţii. îşi apăsă 5 obrazul de mâna lui. împărţind patul şi masa, şi pasiunea.
Ademenirea unui sfânt
123
- Pasiunea, milady, e simplă. Nemaiputând să-i reziste, o ridică în poala lui. Moliciunea ei caldă, feminină îl ameţi.
Pasiunea era foarte simplă.
capitolul 16
Gândirea raţională dispăru când Jessie se aşează în poala lui Daniel. îmbrăţişarea lui o încălzi aşa cum nici un şal de caşmir nu putea. Tăcut, îşi îngropa faţa în curbura gâtului ei, cu inima bubuind. Ea îşi închise ochii cu un oftat de uşurare, simţindu-se ca o corabie care găsise un port sigur când descoperi forţa şi forma corpului său musculos de bărbat. Puternic, unic prin el însuşi.
-îmi place să te ţin în braţe şi să fiu îmbrăţişată de tine. Aveam nevoie de toată discuţia asta raţională? şopti ea. Revenim mereu la pasiune care este mai cinstită decât vor putea fi vreodată nişte simple cuvinte.
El expiră, răsuflarea lui caldă gâdilându-i urechea.
-Aş vrea să cred că discuţia a ajutat la crearea unei legături între noi. Te-am dorit încă de când ne-am întâl-nit, dar căsătoria cere mai mult.
Vorbele lui o făcură să ofteze uşor.
- Deci, urmează să ne căsătorim?
Mâinile lui mângâietoare se opriră. După câteva mo-mente, el spuse pe un ton mai serios:
- Dacă vrei cu adevărat să te măriţi, da. Dar chiar nu cred că Frederick Kelham îţi poate face vreun rău, ţie şi lui Beth, pe cale legală, aşa că poate că n-ai nevoie de un protector puternic, la urma urmei.

înfrigurată, ea îşi ridică privirea şi încercă să-i vadă expresia în întuneric.
-Asta înseamnă că mai degrabă nu te-ai însura cu mine? Te-am pus într-o situaţie imposibilă în seara asta, dar dacă lăsăm să treacă câteva săptămâni fără vreun anunţ, după aceea putem spune că am decis

că nu suntem potriviţi unul cu celălalt. Asta n-ar trebui să fie atât de scandalos.
- Poate că nu suntem chiar atât de nepotriviţi pe cât am crezut. Fireşte că am aflat mai multe unul despre celălalt în ultima oră decât am fi făcut-o într-un întreg sezon de baluri, serate şi dejunuri veneţiene1, zise el gânditor. Tu nu eşti frumuseţea răsfăţată care am presupus că eşti şi chiar cred că ai încetat să te gândeşti la mine ca la un sfânt. Dacă împărtăşim suficiente lucruri în comun, asta n-o ştiu. Cred că o căsătorie este întot-deauna triumful speranţei împotriva fricii. Dar vreau să mă însor cu tine, dacă eşti sigură că e bine pentru tine şi pentru Beth.
- Sunt pe atât de sigură pe cât pot, rosti cu un tremur în voce. Recunosc, nu m-aş fi gândit niciodată să mă căsătoresc atât de curând, dacă nu erau ameninţările lui Frederick. Dar cunoscându-te pe tine, nu vreau să te pierd, pentru că momentul nu e unul ideal.
-în cazul ăsta... Gura lui o găsi pe a ei, intimă şi stăpânitoare.
Jessie aproape că uitase cât de minunată putea fi pasiunea. Acum, că se hotărâseră să se căsătorească, permise îndoielilor de mai înainte să dispară şi se lăsă purtată de valul pasiunii reciproce cu care fuseseră dăruiţi. Buze şi limbă, atingeri şi o dorinţă fierbinte şi intensă într-un exuberant sărut fără sfârşit.
O ţinea în poala lui cu unul din braţe în jurul spa-telui pentru susţinere. Asta îi lăsă cealaltă mână liberă pentru a o mângâia. Mâna lui alunecă sub şal pentru a-i cuprinde un sân. în timp ce îi mângâia sfârcul cu degetul mare, ea scoase un sunet ca un tors de pisică şi se împinse în palma lui, dorindu-şi ca straturile de material aîe corsetului, ale

cămăşuţei şi ale rochiei să dispară ca prin farmec, pentru a se putea atinge piele de piele.
Mâna lui o mângâie în jos spre abdomen, cald şi fascinant, de-a lungul şoldului, ajungând să rămână pe genunchi.
Jessie îşi undui frenetic şoldurile în poala lui.
1 O petrecere de după-amiază care poate continua până seara (n.tr.)

Fiecare fibră din trupul ei se mişca, prinzând cu dispe-rare viaţă.
Mâna lui se strecură încet sub poalele rochiei şi îi găsi genunchiul gol, degetul mare mângâindu-i interio-rul coapsei. Ea gâfâi şi îşi dezlipi gura de a lui pentru a spune:
- Pe pământ. Acum! O să fie mai bine.
Daniel îngheţă, iar ea simţi cum tot trupul lui vibra de încordare. Apoi îi lăsă poalele în jos şi o ţintui în îmbrăţişarea lui.
-Am aşteptat atât de mult, spuse el cu o voce tremu- rândă. Intenţionez să aştept un pat adevărat.
Amintindu-şi şocată unde se aflau, ea înghiţi greu şi făcu tot ce îi stătu în putinţă să-şi înfrâneze dorinţa.
- Bănuiesc că ai dreptate, dar cât de mult trebuie să aşteptăm?
-Suntem la Londra, aşa că o licenţă specială va fi uşor de obţinut.
Daniel se ridică şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice şi ea.
-Trei zile? înainte ca prietenii noştri să părăsească Londra.
-Cred că pot supravieţui trei zile fără a lua foc, spuse ea.
-O să fie trei zile lungi. O ajută să-şi scuture fustele şi să-şi îndrepte rochia. Trebuie să petrec ceva timp cu lleth, ca să se poată obişnui cu mine. Să vin dimineaţă să vă iau şi să mergem toţi trei cu trăsura în parc?
-Lui Beth o să-i placă asta. Vom putea decide, de asemenea, asupra unor chestiuni de bază, cum ar fi, bunăoară, unde vom locui.
El îşi puse mâna caldă pe talia ei şi o conduse spre i asă, cochiliile scoicilor trosnindu-le sub picioare.
-Asta este o problemă complicată. Tu ai Kelham I lall, eu am Belmond Manor şi câteva proprietăţi Ro- mayne pe care

nici nu le-am vizitat încă. Mă gândeam să merg la castelul Romayne când plec din Londra pentru

că este reşedinţa de familie. Ai vrea să te gândeşti la asta ca la o călătorie de nuntă?
-Ar fi interesant, dar hai să lăsăm până mâine toate gândurile practice. îl strânse de braţ. în seara asta, vreau doar să exist.
Fu necesar să-şi mai aranjeze puţin ţinuta când intrară în casă. Din fericire, nu era nimeni în hol. Ea îşi scutură iarba zdrobită de pe poale.
-Ce bine că amândoi suntem îmbrăcaţi în negru.I Se vede mai puţin ce am făcut.
-Cred că majoritatea celorlalţi oaspeţi o să arate indulgenţă, având în vedere că tocmai ne-am logodit. îşi îndoi braţul, ca ea să i-l poată lua.
- Probabil că balul e pe sfârşite. Să urcăm şi să le ară-j tăm tuturor că am ajuns la o înţelegere?
Ea îşi vârî mâna sub braţul lui.
- în special detestabilului de Frederick. Poate că j acum o să accepte că e vremea să renunţe.
- Putem spera.
Tonul lui Daniel nu arăta că e convins. Nici Jessie nu era, dar nu putea decât să spere.
Muzicanţii atacau un vaîs când ei intrară în sala de bal. Răutăcios, Daniel spuse:
-Să anunţăm că am căzut de acord, dansând acest| vals?
Primul gând al lui Jessie fu că era în doliu. Să danseze . ar fi fost scandalos.
Al doilea gând fu da!
- Te rog! îmi place să dansez, milord Romayne.
Zâmbind, Daniel o trase în poziţia de vals şi se rotiră pe muzică. După expresia de pe chipul lui, în mod clar era vesel. Jessie îl văzuse zâmbind şi ocazional râzând, dar seriozitatea lui fundamentală era mereu prezentă, j
Nu în seara asta. Era fericit şi se vedea. O şuviţă de păr blond îi căDea pe frunte făcându-l să arate aproape ' ca un băieţandru. Cu toate acestea, cu înălţimea şi ume-l rii săi laţi, era un bărbat foarte atrăgător. Pasiunea pe care şi-o

înăbuşiseră în grădină vibra între ei, profundă şi ameţitoare. Doar câteva zile...
Ademenirea unui sfânt
127
Daniel era un dansator sublim, cu o îndemânare născută din practică, nu doar din lecţiile copilăriei. Oare îi plăcuse să danseze cu pierduta lui Rose, apoi renunţase în favoarea altor preocupări după moartea ei? Părea ceva ce ar fi făcut. Sfinţii nu erau îndeobşte cunoscuţi pentru voioşia lor.
Nici ea nu fusese prea veselă în ultimul timp, dar în seara asta savura magia speranţei. Se încredinţa împre-ună cu fiica ei în mâinile unui bărbat bun. Doamne, o să fie al treilea ei soţ! Ar fi trebuit să înveţe nişte lucruri până acum.
Doar primul ei mariaj fusese rezultatul înflăcărătelor declaraţii de dragoste şi fusese un dezastru. Philip o învăţase că era mai bine să pornească la drum cu simpatie, respect şi o dorinţă comună de a se căsători. Asta va da iubirii şansa să crească. Ea şi Daniel nu erau îndrăgostiţi, dar se plăceau şi, cu siguranţă, se simţeau atraşi unul de celălalt. Era de ajuns.
Daniel o rotea şi o zări în treacăt pe Lady Julia care-i privea cu o expresie luminoasă, favorabilă. Erau zâm-bete indulgente pe majoritatea celorlalte feţe, dar exis-tau şi excepţii. Femeia care îi descoperise sărutându-se stătea îmbufnată. Nici urmă de Frederick, ceea ce era o uşurare.
Mariah îi făcu lui Jessie un semn de aprobare pe la spatele soţului ei. Jessie îşi dădu capul pe spate şi râse, ţinută în siguranţă de braţele puternice ale lui Daniel, in timp ce luminile balului se învârteau în jurul ei. Mâi-ne îşi va face griji în legătură cu schimbările şi provocă-rile din viaţa ei. Dar în seara asta, dansa.
Frederick Kelham reuşi să-şi stăpânească blestemele lurioase până când căţeaua şi cel mai proaspăt nătărău al ei intrară în casă. Fusese limpede pentru oricine avea ochi de văzut că, atunci când pretinsese că Ro- mayne se va însura cu ea, acesta auzea prima dată despre aşa ceva.
128
Mary Jo Putney
Când o trăsese afară pe Jezebel1 să-i vorbească, Frederick îi urmărise, sigur că Romayne o va denunţa. Dar nu,

prostul era încă unul care fusese dus de nas de ten tipurile căţelei. Chiar se va însura cu ea. Primul lucru pe care-l va pune să facă va fi să solicite tutela plodului. Romayne avea şi prieteni puternici. De fiecare dată când Frederick îl vedea, era cu un duce sau cu un con- te. Mai rău, sora lui era măritată cu Kirkland, cunoscut ca un individ primejdios.
Stăpânindu-şi furia, Frederick cântări ce mai auzise. Interesant că fusese căsătorită chiar înainte de a veni în York. Lui nu-i spusese niciodată asta. în seara asta fusese neclară în privinţa primului ei soţ. Poate că nu murise. Poate că doar fugise şi-l părăsise pe soţul ei legitim, ceea ce însemna că mariajul ei cu unchiul Philip fusese nul, iar plodul era ilegitim.
Poate că asta era prea mult să spere, dar merita să cerceteze. Totuşi, trebuia să ştie mai multe despre ea de- cât că venise din Ţara de Vest2. îi spusese lui Frederick adevăratul ei nume în York, când îi ceruse să se mărite cu el? Sau şi asta fusese o altă minciună? Greu de zis, dar numele era destul de neobişnuit, aşa că poate îi putea da de urmă. Merita să încerce.
Cu gura strânsă, Frederick părăsi grădina şi se îndreptă spre casă. Ar putea şi va afla mai multe despre târfa asta uneltitoare care se măritase cu unchiul lui. Şi când o va face, poate va exista un mod de a-şi recupera ce era al lui.
Laurel aşteptă până când ei trei rămaseră singuri în trăsura lui Kirkland, înainte de a izbucni:
- Aşadar, chiar te însori cu Lady Kelham?
Daniel stătea pe bancheta de vizavi de sora lui şi de soţul ei, mergând cu spatele.
-Aşa s-ar părea. Nu se putu abţine, pe faţă îi apăru un zâmbet larg.
1 Personaj biblic, sinonim cu femeia ticăloasă, promiscuă (n.tr.)
2 Termen informai pentru zona de sud-vest a Angliei (n.tr.)

- E înţelept, când o cunoşti de atât de puţin timp?
- De cât timp vă cunoşteaţi tu şi cu Kirkland înainte de a vă logodi? ripostă el.

Kirkland râse, prinzând-o de mână pe soţia lui.
- Cam de patru ore, după cum îmi amintesc eu. Aş fi cerut-o şi mai devreme, dar n-am vrut să par grăbit.
Laurel râse împreună cu el.
-Ai dreptate. Când cineva simte ce am simţit noi, timpul nu se măsoară la fel ca pentru toată lumea. Dra-gostea n-are prea multă răbdare.
Ce-ar spune romantica lui soră dacă Daniel i-ar mărturisi că mariajul lui nu era unul bazat pe dragoste, aşa cum fusese al ei? Bănuia că trebuia să fii foarte tânăr ca să te îndrăgosteşti cu acea sinceritate şi dăruire totală. IV- Rose o iubise în acest fel. Laurel şi Kirkland avusese- ră şi ei parte de acest fel de dragoste, altminteri n-ar fi supravieţuit celor zece ani cât fuseseră despărţiţi.
Dar asta nu era o discuţie pe care voia s-o poarte cu ea. Laurel ar fi cu adevărat şocată. Probabil că i-ar face şi morală. Mai bine să-i răspundă în doi peri.
- Suntem destul de în vârstă ca să ştim ce vrem, aşa că IUI există nici un motiv să aşteptăm.
Laurel nu observă ce Daniel nu spunea, dar Kirkland ii aruncă o privire piezişă. El observă, dar era mai puţin probabil să-i facă morală. Poate.
- Lady Kelham pare foarte practică, chiar dacă e atât de uimitor de frumoasă, spuse Laurel.
- Frumuseţea ei a fost mai mult o năpastă decât o binecuvântare, explică Daniel pe un ton serios. Asta i făcut-o să fie practică.
- Erai foarte sigur că nu vrei să te însori cu o femeie frumoasă, spuse Laurel răutăcioasă. Este raţional să ie răzgândeşti?
- Cât de des m-ai văzut pe mine să fiu iraţional? în- i rebă el amuzat.
Laurel se încruntă.
- Nu-mi pot aminti nici o ocazie, aşa pe moment.

- Un trist adevăr, spuse Daniel cu un umor autocritic, j Corectitudinea fără reproş e de fapt plicticoasă. Cred că 1 e timpul să fac ceva absolut iraţional.

- Căsătoria e un joc cu o miză prea mare pentru a face experimente cu lipsa de logică, interveni Kirkland sec. 1 Ai aflat mai multe despre originile lui Lady Kelham?
-Destule. Există încă multe lucruri pe care nu le | ştiu, dar am acoperit punctele importante. Cel puţin J aşa spera.
- Găsesc o anumită plăcere să văd cum ai ignorat lista] originală a cerinţelor tale pentru o soţie, spuse Laurel. I N-ai insistat pentru o femeie cu înfăţişare obişnuită, aşa j că bănuiesc că ai abandonat şi planul de a te însura cu I o administratoare de moşie.
- Nu-i adevărat. Când sănătatea soţului ei s-a dete- ; riorat, jessie a început să-l ajute cu administrarea j moşiei. Nu numai că are cunoştinţe, dar îi şi place aceas-l tă muncă.
- Chiar ai găsit femeia visurilor tale! spuse Laurel cu | admiraţie. Şi pe deasupra are şi o fetiţă adorabilă. Când plănuieşti să te însori?
- Foarte curând. N-are nici un rost să aşteptăm, aşa că o să obţin o licenţă specială. Kirkland, o să mă secondezi?
-Aş fi onorat. Bănuiesc că ai prefera o biserică, mai degrabă decât o slujbă aici sau la Ashton House.j Kirkland chicoti. Amândoi locuiţi acum în parohia St. George, Ha nove r Square, pe care s-ar putea s-o consi-deri îngrijorător de elegantă, dar mai sunt şi alte parohii în apropiere. Daniel nici măcar nu se gândise încă la asta.
- O s-o pun pe lista lucrurilor pe care va trebui să le discut mâine-dimineaţă cu Jessie.
-Milton Manor ar putea fi un loc plăcut pentru o lună de miere, spuse Laurel. Pentru că reşedinţa lui James e în Scoţia, a cumpărat conacul ca pe un refugiu rural la îndemână. E doar la o oră distanţă de Londra. Minunat de retras!

- Este o idee bună, spuse Kirkland. Amândoi aţi fost foarte ocupaţi în Londra. Milton Manor e liniştit. Un loc unde te poţi relaxa şi unde te poţi bucura de compania celuilalt fără a fi deranjat.
- încă ceva de discutat cu Jessie, se încruntă Daniel. Se ia copilul în luna de miere? Căsătoria devine din ce în ce mai complicată!

-Aş fi bucuroasă s-o ţin pe Beth pentru câteva zile, dar ar trebui să mă lupt cu Mariah şi cu Julia pentru acest privilegiu. Amândouă o iubesc la nebunie. Laurel îşi puse mâna pe abdomenul în creştere. îmi place că bebeluşul nostru o să aibă o verişoară dulce pe care s-o admire.
Era o aspră aducere aminte că o căsătorie nu era doar unirea a doi oameni, ci a două familii. Dacă Daniel făcea o greşeală însurându-se cu o femeie care avea încă prea multe taine, prejudiciul ar trece dincolo de el şi de Jessie. Ceea ce era un gând raţional. Şi totuşi, încă nu se simţea nici măcar un pic raţional când venea vorba de Jessie Kelham.

capitolul 17

De îndată ce se înapoiară la reşedinţa Kirkland, Daniel le ură noapte bună cumnatului şi surorii lui şi se retrase în camera sa, dar era prea agitat ca să poată dormi. După ce-şi dădu jos vesta şi lavaliera, îşi turnă un pahar cu vin roşu şi se plimbă prin cameră sorbind din când în când.
Viaţa sa era pe cale de a se schimba radical. Dar cu k'ssie făcând parte din ea, se gândea la viitorul său cu nerăbdare, nu cu teamă. Cea mai mare provocare va li să hotărască unde-şi vor petrece cea mai mare parte din timp, pentru că Jessie avea responsabilităţi în Kent, la fel cum el avea în Bristol. Lără a mai menţiona castelul Romayne.

Va trebui să înfiinţeze o infirmerie sau un spital rural în fiecare loc unde-şi petrecea mult timp. Majoritatea oraşelor şi a satelor aveau nevoie de dotări medicale mai bune, aşa că asta nu ar fi doar o faptă bună, ci şi o ocazie de a avea un loc unde să muncească atunci când se afla în locul respectiv. Ideea era absurdă, posibilă şi revigorantă.
După o oră sau două de plimbat prin încăpere şi după un al doilea pahar de vin roşu, era destul de re-laxat ca să se gândească la culcare. Totuşi, după ani în care practicase medicina, nu fu surprins când la uşă se auzi un ciocănit uşor. O deschise şi îl văzu pe Kirk- land complet îmbrăcat.

- Laurel nu se simte bine? întrebă imediat Daniel.
- E bine, dar e nevoie de un doctor de noapte, asta dacă nu eşti prea obosit.
- Bineînţeles. Daniel se întinse după vestă. Unde?

- Pacientul e aici în bucătărie.
- Convenabil. Daniel renunţă la vestă şi îşi luă geanta cu trusa medicală. Ce fericit sunt că propriul meu cumnat se bazează pe distracţii medicale pentru a-i amuza pe oaspeţii săi. Cât de serios e?
-Un glonţ în partea de sus a braţului. Nu-i pune viaţa în pericol dacă nu se inflamează, dar are nevoie de tratament.
- De obicei ai oameni răniţi în bucătărie?
-Nu în mod obişnuit, dar nu e nici neaşteptat. Kirkland îl conduse pe scările din spate spre bucătărie. Camera era bine luminată şi pe plită fierbea un ceainic. Un bărbat cu păr blond-deschis era prăbuşit pe un scaun lângă masa curată de brad. Haina îi era aruncată pe un alt scaun şi mâneca stângă a cămăşii era plină de sânge. Un bandaj improvizat fusese legat în jurul braţului.
Daniel traversă repede bucătăria. Bărbatul îşi ridică privirea. Era palid sub tenul bronzat şi i se părea foarte cunoscut.
- Cred că ţi-l aminteşti pe căpitanul Gordon, deşi sub alt nume, spuse Kirkland.
Ademenirea unui sfânt
133
Singurul eşec al lui Lady Agnes era în viaţă şi relativ bine, în bucătăria lui Kirkland. Era posibil ca asta să fie cea mai interesantă zi din viaţa lui Daniel, deşi ar fi preferat compania lui Jessie aceleia a lui Gordon.
- Gordon e de fapt unul din lungul tău şir de nume, nu-i aşa? îşi puse geanta cu instrumentarul medical pe masă şi scoase o pereche de foarfeci ascuţite. Bănuiesc că, dacă te mai văd vreodată o să fie pe eşafod, dar mă mulţumesc şi cu o rană de glonţ.
Gordon scoase un râs spart.
-Mă încred că îţi aminteşti toate acele nume, Her- bert. Kirkland spune că acum eşti Romayne. Acum poţi fi virtuos la un nivel mai mare. La şcoală ai făcut tot posibilul să te porţi cu mine cu o răbdare creştinească, în vreme ce eu am făcut tot posibilul să te fac să-ţi pierzi cumpătul şi să te porţi urât.
- Kirkland, am nevoie de două vase, unul plin cu apă caldă şi celălalt gol. Apoi nişte cârpe sau prosoape curate şi nişte brandy. Daniel tăie cu băgare de seamă bandajul

improvizat. Tu nu prea ai reuşit asta, Gordon, dar erai pe-aproape. Pot să te întreb cum de-ai ajuns aici?

- Cu ceva timp în urmă, am dat peste nobilul nostru coleg de şcoală, ducele de Ashton, ceea ce i-a oferit prilejul să-şi exerseze filantropia. Gordon icni când bandajul fu desprins de pe rană.

- Prin asta, vrea să spună că Ashton l-a făcut căpitanul ultimului său vas cu aburi, Britannia, spuse sec Kirkland, turnând apă fiartă într-un ibric. O faptă pen-tru care îi sunt foarte recunoscător.

Gordon ridică din umeri, apoi se cutremură de durere.

- Ştiu câte ceva despre maşini şi am oarece experienţă în navigaţie. Nu e o alăturare obişnuită de cunoştinţe, aşa că am luat în primire vasul până când a găsit un căpitan mai bine pregătit.

Ochii lui Kirkland sclipiră amuzaţi.

-Ashton spunea că voia să rămâi, dar tu i-ai spus că ai prefera mai degrabă să munceşti singur decât

să trebuiască să dai ordine unui echipaj de marinari nemernici şi de nimic.

- Şi asta, mormăi Gordon când Daniel îi tăia mâneca de la cămaşă.

Kirkland aşează vasele şi un mic teanc de cârpe curate pe masă, lângă trusa medicală. Viteza cu care le adusese sugera că s-ar putea să nu fie prima dată când bucătăria fusese folosită drept infirmerie.

Daniel spălă orificiul de intrare a glonţului.

- Glonţul a trecut pe lângă os, ceea ce e bine, dar e încă în braţul tău, ceea ce nu e atât de bine. N-ar trebui să fie prea greu să-l scot, dar o să doară. E gata ceaiul ăla? O ceaşcă cu mult zahăr şi brandy va fi de ajutor.

-Asta e cea mai bună sugestie pe care am auzit-o în întreaga noapte. Cu mâna liberă, Gordon luă ceaşca aburindă pe care o pregătise Kirkland şi bău cu lăco-mie. îşi strânse ochii când Daniel îl examină să găsească glonţul.

Acesta nu fu greu de găsit, în schimb fu nevoie de câteva încercări pentru a fi scos. Când Daniel îl lăsă să cadă cu un clinchet în vasul ce conţinea cârpele însân-gerate, întrebă pe un ton lejer:

- Cum ai ajuns aici cu un glonţ de pistol în braţ?
Pentru că ochii lui Gordon erau închişi, şi faţa îi era leoarcă de transpiraţie, răspunse Kirkland:
- Făcea ceva pentru mine. Ceva ce prezintă avantajul că-i permite să lucreze de unul singur, dar şi dezavantajul că uneori e periculos.
- Am rezolvat treaba, nu-i aşa? izbucni Gordon.
- într-adevăr ai rezolvat-o şi vei fi bine răsplătit, replică Kirkland. Daniel, dacă ai nevoie de o investigaţie discretă, Gordon e omul potrivit.
- Destul de ciudat, asta nu e ceva de care am în mod obişnuit nevoie. Ţine-te bine, acum o să doară şi mai tare.
Scoase o sticlă de gin din geanta lui şi începu să cureţe cu atenţie rana. Gordon tresări, dar nu scoase nici un sunet. în timp ce Daniel îi bandaja din nou braţul, spuse:

-O să-ţi fac o eşarfă. Ia-o uşurel şi schimbă pansa-mentul o dată la câteva zile.
Gordon dădu din cap înţelegător.
- Mulţam, doctore. Iţi rămân dator.
Daniel ridică uşor din umeri începând să-şi cureţe instrumentele.
-Nu-ţi face griji! Nu ţin socoteala.
- Eu, da. Ochii lui Gordon sclipiră ca oţelul.
- Unii din pacienţii mei plătesc în găini. Sau poate cu un sac de cartofi sau mere, sugeră amuzat Daniel.
Singurul răspuns al lui Gordon fu să pufnească. Era încovoiat şi alb la faţă, dar una peste alta, avusese noroc. Dacă glonţul lovea cu câţiva centimetri mai încolo, i-ar fi pătruns în inimă.
In timp ce Kirkland îl ajuta pe Gordon să se ridice în picioare, Daniel se gândi cu uimire că acum, că se va însura cu Jessie, s-ar putea să aibă nevoie de serviciile unui investigator discret. Nu, poate că nu i-a spus totul, dar îi dezvăluise lucrurile importante despre trecutul ei. Cel puţin aşa credea el.
Prietenele lui Jessie erau încântate de logodna ei cu lordul Romayne. Ea bănuia că prietenii lui erau mai puţin mulţumiţi de noutăţi.

Avea şi ea propriile îndoieli pe când încerca să adoarmă, noaptea târziu. Se ţinuse la distanţă de Daniel pentru a-l împiedica să afle prea multe despre ea. Motivele ei erau încă puternice şi căsătoria cu el o ducea spre un teren nesigur. Dar el acceptase fragmentul de adevăr pe care i-l oferise şi poate că asta va fi de ajuns. Spera să fie aşa, pentru că trecutul îndepărtat n-avea nimic de-a face cu femeia care devenise.
Pe când se răsucea de pe o parte pe alta, îşi spunea că odată cu trecerea timpului o să devină mai apropiaţi. Asta poate i-ar îndulci cumva reacţia, dacă întregul adevăr ar ieşi la iveală. Era prea târziu să se răzgândească...
Dimineaţa sosi prea devreme. Când Lily o aduse jos pe Beth pentru a lua împreună micul dejun în camerele Iui Jessie, veselia lipsită de griji a fetiţei o făcu pe Jessie

să se simtă bătrână. Şi Philip avea obiceiul de a se trezi dis-de-dimineaţă, ceea ce dovedea că nici el nu era un soţ perfect.
Mâncarea şi un ceai tare o revigorară.
- In dimineaţa asta o să mergem la o plimbare cu trăsura cu Lord Romayne, spuse Jessie în timp ce întindea gem pe o felie de pâine pentru Beth. Iţi aminteşti de el de la Gunter's?
- Omul care mi-a spart cupa de îngheţată înainte de a o termina, răspunse Beth încruntată.
-El este şi cel care te-a salvat ca să nu fii zdrobită de cabrioleta aceea, îi reaminti Jessie. Şi ai primit altă îngheţată de la ducesă.
- Mmm, făcu Beth şi acceptă felia de pâine cu gem.
Jessie se gândi să-i spună că urma să se mărite cu gentlemanul în chestiune, dar se hotărî să-l aştepte to-tuşi pe Daniel ca să facă front comun.
Abia terminaseră micul dejun când intră un lacheu să anunţe că sosise lordul Romayne. Cu pulsul accele-rat, Jessie şterse gemul de pe obrazul fiicei sale, o ajută să se îmbrace cu o frumoasă pelerină nouă de catifea verde, apoi o conduse la parter.
Daniel se înclină când cele două intrară în micul salon. Renunţase la negrul de doliu în favoarea unei jachete

bleumarin şi pantaloni din piele de căprioară şi arăta teribil de arătos.
- Lady Kelham şi Lady Kelham, spuse el. Ce plăcere să vă văd pe amândouă!
Beth chicoti. Să fie numită Lady Kelham i se părea încă mai mult o joacă decât realitatea. Făcu o mică re-verenţă corectă.
- Mama a spus că ne duci la o plimbare cu trăsura?
- Intr-adevăr aşa o să fac, şi vremea e plăcută. Avea darul de a-i vorbi unui copil la fel de direct ca unui adult. Mă gândeam că am putea merge în parc să dăm de mâncare la raţe.
-Oh, da!
. Ademenirea unui sfânt
137
Daniel o întrebă din priviri pe Jessie dacă Beth fuse-se deja informată despre planurile lor. Femeia scutură uşor din cap. Acum era momentul.
- Beth, în afară de plimbare, avem o surpriză pentru tine, spuse Jessie. Eu şi lordul Romayne ne vom căsăto-ri, aşa că o să ai un nou tată.
Beth căscă mica ei gură.
- Am un tată!
Daniel se lăsă într-un genunchi în faţa lui Beth ca să nu o domine.
- Da, şi te-a iubit foarte mult. Va fi mereu cu tine în inima ta. O atinse uşor cu degetul pe piept. Dar când un tată nu poate rămâne, câteodată trimite un tată vi-treg să aibă grijă de copilul lui. E o mare onoare pentru mine că mama ta e de acord să mă accepte să fiu tatăl tău vitreg.
Incruntându-se, Beth se retrase şi o luă pe mama ei de mână. Gândindu-se că era cel mai bine să nu-i dea timp lui Beth să cugete, Jessie spuse:
-Acum e timpul pentru plimbare.
Beth o ţinea în continuare pe Jessie de mână, privind precaută spre Daniel. El era relaxat, neîncercând să in-siste, pe când le ţinea uşa şi le conducea afară.
Afară îi aştepta o cabrioletă frumoasă cu un rân- daş în livrea căţărat în spate. O favoare din partea lui Kirkland, bănuia Jessie. Ea şi Daniel erau norocoşi să aibă astfel de prieteni.

Jessie o ajută pe Beth să se urce; apoi Daniel o ajută pe Jessie. Bancheta era suficient de încăpătoare pentru toţi trei, dar Beth se cocoţă în braţele lui Jessie, cu o expresie circumspectă. Daniel se urcă şi el, apoi scoase o pătură din spatele banchetei.
-Soarele e minunat, dar aerul e rece, aşa că putem folosi pătura asta.
- Ca un cocon cu trei fluturi, remarcă Jessie trăgând pătura peste ea şi fiica ei.
Beth chicoti auzind asta.

Mary }o Putney
După ce se aranjară, Daniel conduse cu îndemânare cabrioleta de la Ashton House spre Hyde Park. în timp ce treceau pe lângă alte trăsuri, el întrebă degajat:
- Beth, îţi plac caii?
Ea se uită spre el bănuitoare:
- Eu sunt Lady Kelham. Dacă îmi spui Beth, ar trebui să-ţi spun şi eu pe numele de botez.
- Beth! o dojeni Jessie.
Câteodată fetiţa ei cea deşteaptă era prea precoce.
Daniel râse doar.
-E corect. Mă cheamă Daniel. Poţi să-mi spui aşa dacă mi se permite să-ţi spun Beth.
Beth dădu victorioasă din cap.
- O să-ţi permit, Daniel.
-Mulţumesc. Acum, despre cai...
- Iubesc caii! Beth se îndreptă vioaie de spate în poala lui Jessie. Vreau un ponei, dar mama nu mă lasă. Era o veche doleanţă.
-Un ponei poate că e prea puternic pentru tine acum, spuse el, dar poate mai târziu?
- Când o să fii mai mare şi o să mai creşti, Beth, spuse Jessie.
-Azi sunt mai mare şi am crescut faţă de cum eram când am venit în Londra, spuse Beth cu o logică de necontestat.
- Iar mâine o să fii şi mai mare, şi o să mai creşti puţin, spuse Daniel calm. Mama ta va decide când vei fi pregătită. Ce fel de ponei ţi-ar plăcea?
- Frumos, rosti ea cu hotărâre.

-Ţi-ar plăcea unul murg, aşa cum e cel frumos de acolo? îi arătă cu biciul.
- Un roib. Beth se răsuci din poala lui Jessie şi ajunse în spaţiul dintre cei doi adulţi. Sau sur. Nu unul murg.
- Primul meu ponei era roib, spuse Daniel. Era încio-răpat1 şi avea o brezătură1 2 pe faţă.
- Cum îl chema? întrebă Beth.
1 Marcaje albe până la genunchiul unui cal (n.tr.)
2 Pată albă pe fruntea unui cal (n.tr.)

- Rascal1. Era cam neastâmpărat, dar era un ponei pe cinste, rosti Daniel nostalgic.
-A murit?
- Da, dar a trăit încă mulţi ani. Eu am crescut şi a devenit poneiul surorii mele.
- Mi-ar plăcea o soră, mărturisi Beth gânditoare.
-Ăsta e unul dintre avantajele căsătoriei mamei tale cu mine. Daniel se uită la Jessie cu căldură în ochi. S-ar putea să capeţi un frăţior sau o surioară.
-Vreau o soră, nu un frate!
- Nu putem alege, iubito, spuse Jessie impresionată de cât de repede o cucerea Daniel pe fiica ei. Dar fiind cea mai mare, o să fii stăpâna camerei copiilor până când vei deveni o tânără domnişoară şi o să-i depăşeşti pe oricare dintre fraţii sau surorile pe care le-ai avea.
Evident că lui Beth îi plăcea ideea asta. Lui Jessie i-ar fi plăcut să aibă o soră. Mariah şi Julia îi demonstraseră cât de minunat era să ai o soră. Adesea, femeilor nu le plăcea de Jessie, poate pentru că le era teamă să nu le ademenească soţii. Era minunat să se afle în compania unor femei care erau suficient de sigure pe ele şi pe căsniciile lor, pentru a n-o privi pe Jessie ca pe o ameninţare.
II iubise pe Philip şi viaţa lor liniştită de la ţară, dar acum viaţa ei se deschidea în numeroase feluri. Nu se putea hotărî dacă era mai mult emoţionată sau speriată.
capitolul 18
Intrară în Hyde Park, şi Daniel conduse de-a lungul lacului Serpentine, cel lung şi arcuit, care era una dintre principalele atracţii ale parcului. Când drumul se apropie

cel mai mult de apă, opri cabrioleta şi sări jos, dând I râiele rândaşului care stătea în spatele acesteia.
-Ai vrea să zbori ca o rată? o întrebă el pe Beth.
-Da!
1 Pezevenchi, pramatie (în limba engleză, în original) (n.tr.)

- Zboară, răţuşco, zboară! O luă de mijloc şi o învârti de două ori, înainte de a o lăsa jos.
Fetiţa chicoti de plăcere.
Cu Jessie, Daniel nu se grăbi, privind-o în ochi şi prinzându-i mâna cu afecţiune în timp ce o ajuta să coboare. Ea zâmbi.
-Văd că ai o bună experienţă cu piticii.
-Exerciţiul. Când un copil cade, îşi sparge capul şi sângerează din abundenţă, se cere un anumit tact.
Se duse în spatele cabrioletei şi scoase o mică traistă de pânză, apoi îl lăsă pe rândaş să plimbe caii de colo-coîo pentru a-i ţine în priză.
-Acum, hai la raţe! zise el, dându-i traista lui Beth. Aici sunt bucăţele de pâine pentru ele şi pentru lebede, dacă vor trece pe-acolo.
- Mac! Beth o luă la sănătoasa cât o ţineau micuţele ei picioruşe.
- Fata ta poate avea un viitor la cursele de cai, remarcă Daniel.
Jessie râse, îl luă pe Daniel de braţ şi amândoi o urmară pe Beth intr-un ritm mai liniştit.
- La un moment dat, va trebui să-i explic conceptul de „feminitate", dar nu-mi place deloc să-i înăbuş toată această exuberanţă.
- Sunt sigur că poate deveni o tânără domnişoară exuberantă. Chicoti. Dar nu se va petrece peste noapte.
O fată blondă cam de vârsta lui Beth mergea pe malul apei, însoţită de o tânără femeie îmbrăcată ca o bonă. Beth alergă spre fetiţă şi scoase nişte bucăţi de pâine din traistă.
-Eu sunt Beth, Lady Kelham. Ai vrea să mă ajuţi să hrănim raţele?
Fetiţa blondă se lumină la faţă.

- Eu sunt Lady Lydia Flambly şi da! Cu întârziere, se uită spre bona ei pentru a-i cere permisiunea.
- Ai voie, Lady Lydia.
Bona se aşează pe o bancă să privească, iar fetiţele vorbăreţe merseră spre malul apei şi începură să fărâmiţeze bucăţelele de pâine. Lady Lydia rupea pe rând fiecare

bucată de pâine, pe când Beth tindea să rupă mai multe deodată. Se părea că raţele apărură de niciunde, măcănind şi îmbulzindu-se.
- Amândouă fetiţele au un bun simţ al dreptăţii, remarcă Daniel. Vezi cum încearcă să se asigure că toate raţele primesc pâine?
-Beth vrea întotdeauna să împartă cu alţi copii. Jessie chicoti. Se pare că ea şi Lady Lydia ar putea să lege o prietenie pe viaţă. Cred că Beth o să fie o minunată soră mai mare când va veni timpul.
Daniel îşi coborî privirea spre ea, şi dintr-odată ea îşi dădu seama cum vor apărea noii membri ai familiei. Roşind, spuse:
-Trebuia să discutăm aspectele practice în această dimineaţă, nu-i aşa?
- Raţe şi aspecte practice, încuviinţă Daniel. în du- păamiaza aceasta o să merg să obţin o licenţă specială.
0 să am nevoie de numele tău întreg şi de locul naşterii. Jessie e numele tău de botez sau un diminutiv pentru Jessica sau Jessamine sau Janet?
Jessie oftă, ceva din buna sa dispoziţie risipindu-se.
- E prescurtarea de la Jezebel.
- Ei, nu mai spune! exclamă Daniel şocat.
- Ţi-am spus că tata ura femeile. Jezebel, femeia cea rea, care a încercat să-l abată pe evlaviosul ei soţ de la calea credinţei, spuse ea cu amărăciune. Numele este înscris chiar acolo, în Biblia familiei.
-Jezebel înseamnă de asemenea „prinţesă1*, zise încet Daniel punându-şi mâna peste a ei acolo unde
1 se încleştase de braţul lui. Asta ţi se potriveşte mult mai bine.

- Mulţumesc. înghiţi cu greu, gândindu-se că îşi dorise un soţ care să fie blând şi îl găsise.
-Având în vedere sentimentele pentru tatăl tău, ai fi de acord să te măriţi într-o biserică sau ai prefera o ceremonie privată? întrebă el. Cu o licenţă specială, putem să ne căsătorim unde şi când dorim noi.
Ea ezită. Tatăl ei o făcuse să aibă mari rezerve faţă de biserică, dar bunăvoinţa trebuia întoarsă. Bănuia

că o căsătorie în biserică ar conta mai mult pentru Daniel decât pentru ea, să nu se mărite într-una.
-Atâta vreme cât tu şi prietenii tăi sunteţi acolo, o biserică e locul potrivit şi bun pentru căsătorie.
-Mulţumesc. Zâmbi scuzându-se. Nu mi s-ar părea real dacă ne-am căsători într-un salon.
Prima ei căsătorie fusese într-un salon, a doua la bi-serică. A doua fusese mult mai bună. Poate că ăsta era : girul căsătoriilor la biserică.
-O să ai nevoie de numele meu după căsătorii, ca şi de numele meu de fată. Nu-i plăcea să dezvăluie atât de mult din trecutul ei, nici măcar lui Daniel. Dar asta era a treia căsătorie a ei cu licenţă specială, aşa că era aproape expertă. Numele meu întreg e Jezebel Elizabeth Braxton Trevane Kelham. Mai bine să ţi-l scriu.
-Ar fi de folos, acceptă el cu diplomaţie, nemenţio-nând numărul numelor după căsătorie. Elizabeth este un nume de familie?
- Da, mama era Elizabeth. Nu puteam să sufăr să mi se spună Jezebel, şi nici mama nu fusese de acord cu numele acesta, aşa că, atunci când eram mică, mă chemau adesea Lisbet.
Deşi avea puţine amintiri cu mama ei, cele pe care le avea erau plăcute. Se întreba adesea cât de diferită i-ar fi fost viaţa dacă mama ei n-ar fi murit.
- Când m-am mutat în York, am avut nevoie de un nume nou, aşa că am decis să fie Jessie, ca diminutiv de la Jezebel.
- Sunt sigur că mama ta s-ar fi simţit onorată să ştie că numele de familie este continuat, spuse el. Acum,

despre o altă temă practică. Familia Kirkland a propus să folosim un conac de-al lor care se află la doar o oră distanţă de Londra, dacă vrem să avem o lună de miere liniştită înainte de a călători la Castelul Romayne. Ţi-ar plăcea?

- După toată agitaţia de la Londra, ar fi minunat! Se încruntă. Deşi având-o pe Beth acolo, s-ar putea să nu mai fie atât de linişte.

- Laurel s-a oferit să o ia la ea şi spune că atât ducesa, cât şi Lady Julia ar face bucuroase acelaşi lucru. Ai fi liniştită s-o laşi pe Beth cu una din ele? Dacă nu, bineînţeles că va veni cu noi.

-N-am fost niciodată despărţite. Jessie ezită. Deşi Beth era parte din ea, un so| ar trebui să fie la fel de im-portant, într-un fel diferit. Insă câteva zile doar pentru noi e un mod potrivit să ne începem căsnicia.

Pe când vorbea, îşi dădu seama că şi ea îşi dorea să fie doar ei doi. Nu ştia cum se vor potrivi în timp, dar având în vedere gradul de atracţie dintre ei, luna de miere ar trebui să fie superbă.

Daniel privi spre fete care încă aruncau firimituri de pâine şi sporovăiau fără încetare. O pereche de lebede maiestuoase se alăturase mulţimii de păsări ţipând lacome.

- Decizia îţi aparţine.

- Beth e atât de prietenoasă şi de sociabilă că va fi în regulă să stea cu prietenii, spuse Jessie cu hotărâre. Familiile Ashton şi Randall intenţionează să părăsească oraşul, dar ambele locuiesc în vest. Deoarece noi vom călători oricum în acea direcţie, putem s-o luăm pe Beth în drum spre Castelul Romayne.

-O să fie în regulă. Zâmbi cu înţelegere. Bănuiesc că separarea o să fie mai grea pentru tine decât pentru Beth.

Drept răspuns, ea zâmbi pieziş.

- Sunt sigură că ai dreptate. Dar chiar îmi place ideea unei săptămâni de linişte doar cu tine.

- Bine, spuse el, cu o căldură intensă în ochi.

Ea roşi din nou, enervată pe ea însăşi că reacţiona ca o fecioară nervoasă.

Părând că-i citeşte gândurile, Daniel murmură:

- Roşeşti atât de fermecător chiar dacă nu eşti o şcolăriţă nevinovată.
Cuvintele lui erau relaxate, dar ea îşi dădu seama că ăsta era un subiect ce trebuia discutat.
-Te deranjează că o să fii al treilea soţ al meu? Asta pare atât de excesiv din partea mea!

Daniel îşi arcui sprâncenele.
- Nu-mi pasă că o să fiu al treilea soţ, atâta vreme cât sunt ultimul.
Ea râse, uşurată că nu vedea semne de gelozie. Ăsta fusese cel mai mare neajuns al primului ei soţ, Ivo - şi nu dusese lipsă de neajunsuri.
- O să fii! M-aş fi oprit la doi, dacă n-ar fi existat raţiuni practice.
Privirea lui se răci puţin. Poate că ar fi trebuit să nu fie atât de sinceră. Se gândea ce să spună, când cu coada ochiului zări un bărbat care se îndrepta hotărât spre malul lacului Serpentine. Avea ceva în mână. Când ajunse la malul apei, aruncă un săculeţ în apă cât de departe putu. Un mieunat jalnic se auzi din sac, înainte de a cădea cu un pleoscăit în lac.
Lady Lydia ţipă. Beth - Doamne, Dumnezeule, Beth se aruncă direct în apă! Stropind cu apă, se îndreptă spre sacul care se scufunda, când pierdu fundul apei de sub picioare. Brusc, Beth se trezi în apă până peste cap, dând din mâini şi ţipând disperată.
Jessie gemu îngrozită, dar Daniel ţâşni de lângă ea şi se îndreptă direct spre apă. Deşi lacul părea liniştit, se formase din râul Westbourne, şi un curent uşor şi continuu o trăgea pe Beth departe de mal.
Când Daniel nu mai simţi fundul apei, începu să înoate spre Beth cu mişcări puternice. O ajunse repede, dar ea plângea şi se zbătea. Spre surprinderea lui Jessie, nu se înapoie imediat la mal, ci continuă să înoate, cu Beth sub un braţ. Pisica din sac. O înhăţă cu o mână şi i-o dădu lui Beth care o strânse, în timp ce Daniel începu să înoate înapoi spre mal, mişcându-se mai încet pentru că-şi putea folosi doar un braţ.

Eliberată de paralizia ce o cuprinsese, Jessie alergă spre cabrioletă şi înşfăca pătura care fusese pusă la loc în spatele banchetei.
- întoarce cabrioleta, îi porunci ea rândaşului. Va trebui să ne întoarcem imediat la reşedinţa Ashton.

Ademenirea unui sfânt
145
Bărbatul se supuse, iar ea alergă înapoi la malul apei unde Daniel ieşea cu Beth în braţe. Apa şiroia de pe amândoi. Arăta ca un magnific zeu al râului, puternic şi protector. Tandreţea de pe chipul lui când o legăna pe Beth în braţe îi frânse inima.
Beth strângea sacul ud.
- Pisicuţa! plângea ea. Omul ăla rău a încercat să înece pisicuţa.
- O să mă uit eu la ea, spuse Daniel pe tonul alinător al unui doctor. Mai întâi să te învelim în pătură.
Jessie desfăcu pătura din braţele ei.
- O iau eu.
Daniel o puse pe Beth în braţele lui Jessie, luă cu îndemânare sacul ud, apoi întoarse marginile păturii în jurul fetiţei. In timp ce o strângea mai aproape pe fetiţa ce tremura, Jessie îşi dădu seama cât de rece era aerul.
- Cred că ai îngheţat, îi spuse ea lui Daniel.
El ridică din umeri.
-Merge. Scoase un briceag pliant şi tăie sfoara care strângea sacul. înăuntru era un pisoiaş tărcat care arăta ca un şobolan înecat.
- Pisoiaşul! Beth se întinse spre el.
-Doar o clipă. Daniel întinse pisoiul pe braţul său stâng şi îl apăsă uşor pe spate pentru câteva secunde. Apăsat, retras. Apăsat, retras. Pisoiaşul tuşi scuipând apa şi îşi săltă capul uitându-se în jur îngrozit. Apoi se căţără pe pieptul lui Daniel spre umăr cu nişte gheruţe ca nişte ace, mieunând disperat.
- Ai avut o zi grea, nu-i aşa? îi murmură el trăgându-l de pe umărul hainei sale scumpe, acum distruse. II băgă sub haină să-l protejeze de vântul tăios. El se cuibări mai bine, rămânând la vedere doar micul bot dungat şi mustăţile zburlite. Daniel îi mângâie capul cu un deget.

Boneta lui Beth dispăruse, aşa că Jessie sărută buclele ude ale fiicei ei. Jessie tremura, îşi dădu seama. Străduindu-se să vorbească pe o voce calmă, spuse:

- Beth, ai fost foarte curajoasă, dar şi foarte nesăbuită. Niciodată, dar niciodată să nu o mai rupi aşa la fugă în apă!

Beth o privi cu un zâmbet luminos.

- Dar şi pisoiul, şi eu suntem bine.

- Ai fi putut să te îneci dacă acel curent ar fi fost mai puternic sau dacă nu ar fi fost cineva prin preajmă să te tragă afară din apă, spuse Daniel cu o voce severă. Să nu mai faci niciodată un lucru atât de necugetat.

Beth se uită în sus cu ochii mari, inocenţi:

-Nu, Dandy, spuse ea serioasă. Pot să-l păstrez pe Srnoky?

Sprâncenele lui se arcuiră.

- Dandy?

- De la Daniel Daddy1, explică ea întinzându-şi mâinile pentru pisoi.

Daniel îşi dădu seama amuzat că era manipulat de un adevărat maestru, dar scoase pisoiul din haină, îl mângâie puţin să se asigure că se calmase, apoi îl puse în mâinile nerăbdătoare ale lui Beth.

- Ţine-l bine pe Srnoky cu mâna pe dedesubt pentru sprijin, îi ceru el.

Era evident că Daniel văzuse că separarea copilului de pisoi ar fi atât nemiloasă, cât şi imposibilă. Mai ales că pisoiul tocmai fusese botezat.

- Trebuie să vă încălzim şi să vă hrănim pe amândoi, spuse Jessie. Bietul pisoi pare mort de foame.

- Poate să ia bucăţile de pâine. Lady Lydia se apropiase şi ea şi scoase solemn o mână de firimituri de pâine din trăistuţă.

- E foarte frumos din partea ta, spuse Daniel punând firimiturile în palmă şi ţinându-le în faţa lui Srnoky.

Pisoiul se aruncă lacom asupra lor. Poate că nu de bunăvoie era mâncător de pâine, dar acum se mulţumea cu ce avea.

O voce ezitantă spuse:

- Domnule? Lady Lydia mi-a cerut să vă aduc învelitoarea noastră din trăsură. Era bona care avea în mână o pătură de lână verde-închis.
1 Joc de cuvinte intraductibil. Daddy înseamnă tătic în limba engleză (n.tr.)

-Mulţumesc. Daniel despături învelitoarea şi şi-o puse peste umeri. Amândouă sunteţi foarte amabile. Unde să returnez pătura mai târziu?
- Reşedinţa Hambly, domnule. Pe Mount Street.
Strada nu era departe de reşedinţa Ashton.
- Poate că tu şi Beth o să vă puteţi juca împreună în viitor, spuse jessie. V-ar plăcea?
Amândouă fetitele strigară în cor:
-Da!
Daniel îi dădu bonei cartea sa de vizită. Familia Ham- bly pleca, de asemenea, din Londra în scurt timp, dar vor urma şi alte sezoane.
-Acum, că am rezolvat toate problemele, e vremea s-o pornim spre casă, anunţă Daniel. La revedere!
In vreme ce se îndreptau spre cabrioleta care îi aştep-ta, Jessie spuse:
-Ţi-ai stricat hainele.
Daniel ridică din umeri.
-I-am spus lui Kirkland că încercările lui de a mă face să arăt elegant sunt sortite eşecului. Vrei s-o iau eu pe Beth? Probabil că e grea.
Intr-adevăr era. La patru ani, mergând pe cinci, Beth era destul de plinuţă. Din fericire, pisoiul nu contribuia prea mult la plusul de greutate. Jessie fu fericită să i-o dea pe fiica ei lui Daniel.
Simţeau amândoi că sunt ca o familie. Jessie îşi dorea să poată crede că viitorul va continua tot atât de lipsit de necazuri.
capitolul 19
Biserica St. George din Hanover Square era impresionantă. Era relativ nouă, avea mai puţin de o sută de ani vechime şi avea un portic mare, sprijinit de şase coloane masive. Daniel nu era sigur dacă era destinat să celebreze gloria divină sau bogatul cartier Mayfair pe care-l servea.

Pe când grupul din partea mirelui cobora din trăsură, Kirkland observă:
- Eşti gata s-o iei la fugă.
Laurel îl bătu pe braţ pe Daniel.
- Sunt doar nervi. La urma urmei, e o zi importantă. O zi în care urma să se însoare cu o femeie pe care o cunoscuse abia cu câteva săptămâni în urmă.
- Când voi doi v-aţi căsătorit, eraţi pe deplin siguri. Aş vrea să fiu şi eu la fel.
- E uşor să fii sigur când eşti tânăr şi n-ai văzut încă numeroasele feluri în care lucrurile pot merge prost, spuse Laurel sec. De vreme ce tu eşti mai în vârstă şi mai înţelept, eşti mai conştient de posibilităţi şi de riscuri.
- Dar eşti şi mai bine pregătit să te ocupi de orice probleme ar apărea. Kirkland îi aruncă lui Daniel o privire scrutătoare. Dacă ai îndoieli în legătură cu căsătoria cu Lady Kelham, nu e prea târziu să te răzgândeşti.
-Vreau să mă însor cu ea, spuse Daniel scurt. Mă întreb dacă nu cumva ea s-a răzgândit.
Se spunea că a doua căsătorie era triumful speranţei asupra experienţei. Atunci a treia căsătorie ce era oare?
- Se pare că nu s-a răzgândit, spuse Laurel. Văd două trăsuri ale familiei Ashton acolo, ceea ce înseamnă că grupul miresei a sosit.
Daniel încerca să nu-şi arate uşurarea. Având în vedere nesiguranţa reciprocă, cu uşurinţă s-ar fi putut decide că nu era încă pregătită de o nouă căsătorie.
Interiorul era în acelaşi timp simplu şi măreţ, cu mai multe coloane şi un tavan boltit înalt. Destul de intimidam pentru simplii muritori. Văzând-o pe Laurel că se uită în sus spre galeria dinspre apus, unde se afla orga şi organistul, Daniel întrebă:
- Iţi doreşti să fii tu cea care cântă la orgă?
Ea chicoti.
- Am fost tentată, dar vreau să văd nunta singurului meu frate, mai degrabă decât să stau în biserică întoarsă cu spatele.
Nu!

149
Ademenirea unui sfânt
In vreme ce ea se alătură micului grup de oaspeţi din primele şiruri de bănci, Daniel şi Kirkland îşi ocupară poziţiile în faţa altarului. Se aflau acolo peste douăzeci de prieteni ai lor. Din partea lui, majoritatea erau vechi colegi de şcoală şi soţiile lor.
Chiar şi Gordon venise, arătând destul de respec-tabil în strana din spatele bisericii. Probabil că Daniel ar fi trebuit să-l roage să fie cavalerul lui de onoare, de-oarece poziţia trebuia să îi fie acordată unui burlac, şi Gordon era singurul vechi prieten prezent la ceremonie care nu era însurat. Dar Kirkland era cel mai apropiat prieten al lui, şi probabil că Gordon ar fi fost îngrozit să fie atât de expus.
Ceva mai în spate, era un grup de femei pe care nu le cunoştea, dar bănuia că se aflau acolo pentru că le plăceau nunţile. Deoarece biserica era deschisă pentru toată lumea, majoritatea parohiilor aveau membri care luau parte regulat la nunţi pentru a admira îmbrăcămintea şi florile şi a specula asupra şanselor la o căsătorie fericită. Această anume nuntă născuse multe discuţii, aşa că nu era de mirare să vadă străini.
-Stai liniştit, murmură Kirkland. O să fie aici în curând.
-încă nu-i prea târziu pentru ea să fugă, murmură Daniel sec.
Muzica se schimbă şi alaiul de nuntă intră în naos. O Beth care radia deschidea drumul strângând în mână un buchet de flori. Se zvonise că voia să-l aducă pe Smoky, şi doar poruncile ferme din partea mamei ei o împiedicaseră.
Lady Julia şi ducesa de Ashton se numărau printre participanţi. Amândouă erau femei atractive. De fapt, ducesa era considerată una dintre cele mai mari frumu-seţi din înalta societate. Cu toate astea, păleau în faţa lui Jessie care venea la braţul ducelui de Ashton. Purta un mic buchet de trandafiri albi şi, fără îndoială, era cea mai frumoasă femeie din Anglia, posibil chiar din lume. Inima lui Daniel trepida de uimire.
150

Purta o rochie elegantă de un gri porumbel, o cu-loare considerată de semidoliu. Culoarea se potrivea cu pielea ei albă şi o făcea să arate ireal de frumoasă. Părul ei negru şi lucios era strâns în sus şi fixat cu o cunună de flori şi un voal alb de dantelă cădea spre spate până la tivul rochiei. Privirile li se întâlniră în timp ce înainta spre el. Ochii ei limpezi exprimau atât nelinişte, cât şi hotărâre. Dovada că aveau lucruri în comun.
Apoi ajunse lângă el. Aproape a lui.
Ceremonia îi apăru ca în ceaţă, poate pentru că Daniel cununase el însuşi multe cupluri. Singurul ele-ment neobişnuit era schimbul de inele. Jessie îi spusese că atât Mariah, cât şi Julia le dăduseră soţilor lor inele şi îi plăcea ideea, dacă pe el nu-l deranja. Nu-l deranjase; părea corect. Dacă ea era a lui, atunci şi el era al ei.
în timpul acestor zile de pregătiri, fuseseră atât de nefiresc de politicoşi unul cu celălalt, aproape ca nişte străini, ceea ce de fapt erau în multe privinţe. El se în-trebă cât va dura asta.
Pe o voce tunătoare, vicarul intonă:
-Vă declar soţ şi soţie!
Se înfăptuise. Erau căsătoriţi fără cale de întoarcere. El răsuflă uşurat şi îi ridică mâna spre buze pentru a o săruta, spunând în şoaptă:
- îţi mulţumesc că te-ai măritat cu mine, milady.
Zâmbetul ei de răspuns era tremurat.
- Milord, spuse ea cu respect.
Muzica se schimbă într-un marş vesel. Jessie îl luă de braţ şi se îndreptară spre ieşire. El bănuia că radia ca un nebun. Această căsătorie putea fi cea mai mare greşeală a vieţii lui, dar nu-i păsa.
Acum că zarurile fuseseră aruncate, Jessie era relaxată şi zâmbitoare. Oaspeţii arătau de parcă ar fi vrut să aplaude şi doar solemnitatea locului îi împiedica. Dacă şansele de succes ale unei căsnicii ar putea fi judecate după simpatia familiei şi a prietenilor, Daniel şi Jessie ar trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Lângă uşă, una dintre persoanele care asistaseră la ceremonie se ridicase din strană şi se holba la Jessie. îşi ţinea o mână la gură şi părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.
Când Jessie o văzu, se opri înlemnită pe alee, strân-gând braţul lui Daniel ca într-o menghină.
- Femeia aceea, spuse cu vocea gâtuită. Acolo!
Daniel îşi ţinu respiraţia. Femeia purta un voal pe cap, dar chiar şi aşa arăta ca sora mai mare a lui Jessie, cu aceeaşi frapantă structură osoasă şi acelaşi păr negru. Doar ochii ei căprui erau diferiţi. Asemănarea era atât de pronunţată că trebuiau să fie înrudite.
Pe chip îi apăru o expresie îngrozită când îşi dădu seama că le atrăsese atenţia. Se întoarse numaidecât şi se îndreptă spre uşile bisericii cu o grabă necuviincioasă.
Fuga îi fu oprită de Cordon care se mişcase repede pe lângă strane să-i blocheze drumul spre uşă.
- O prietenă a familiei? întrebă el binevoitor.
Ea mormăi o sudalmă şi încercă să se furişeze spre lateral, dar Gordon o prinse de încheietura mâinii.
- Cu siguranţă că doriţi să le transmiteţi urările Domniei voastre fericitei perechi, doamnă.
Daniel şi Jessie ajunseră lângă Gordon şi femeia misterioasă, iar ceilalţi oaspeţi îi urmară pe alee. Capitulând, femeia se întoarse cu faţa spre ei. Puţin mai scundă şi mai plină decât Jessie şi cu câteva fire cărunte în părul de culoarea abanosului, era încă surprinzător de atrăgătoare.
Jessie îşi zdrobi bucheţelul din mâna liberă. Atârnând de braţul lui Daniel ca şi cum era singurul mod de a se ţine în picioare, şopti cu o îndurerată voce de copil:
- Mamă?
capitolul 20
Oaspeţii începuseră să se înghesuie în spatele lui Daniel şi Jessie. Aceasta era mama ei? Cu mireasa ară-tând palidă şi gata să leşine, Daniel spuse:

-Doamnă, sunteţi invitată la masa de nuntă de la reşedinţa Ashton. Puteţi merge în trăsura noastră. Se uită spre Gordon. Sper că vii şi tu.

Ochii lui Gordon licăriră amuzaţi.
-N-aş pierde asta pentru nimic în lume. O luă de braţ pe femeia mai în vârstă care nu se împotrivi şi o însoţi la trăsura cu patru cai albi a mirilor, care urma să-i ducă pe Daniel şi pe Jessie la reşedinţa Ashton.
După ce o ajută să se urce în trăsură, Gordon spuse şoptind:
- Bănuiesc că nu pot să vin şi eu cu voi! Promite să fie interesant.
-Ia-ţi gândul, spuse Daniel prieteneşte, ajutând-o pe Jessie să se suie în trăsură. Ne vedem la reşedinţa Ashton. Se uită spre vizitiu. Să mergi încet, te rog!
-Am înţeles, milord. Vizitiul zâmbi cu înţelegere.
Când Daniel se urcă în trăsură, îl văzu pe Kirkland şi pe Ashton discutând cu ceilalţi oaspeţi cu o lejeri- tate care sugera că nu se întâmplase nimic neobişnuit. Cu siguranţă că erau la fel de curioşi ca şi Gordon, dar se putea bizui pe ei că vor calma spiritele.
Acum era timpul să afle ce dracu' se petrecea.
Jessie nu se putea opri să nu se uite la femeia care stătea vizavi de ea cu spatele la sensul de mers. Femeia îşi dăduse voalul pe spate şi se uita la Jessie cu aceeaşi intensitate. Era bine îmbrăcată, într-o rochie sobră de culoare bleumarin şi arăta bine hrănită şi îngrijită. Nu se putea nega asemănarea dintre ele, dar nu arăta suficient de în vârstă pentru a fi mama lui Jessie. O ve- rişoară necunoscută sau poate o mătuşă?
După ce trăsura se puse în mişcare, Daniel spuse calm:
-Bănuiesc că ştiţi, eu sunt Romayne. Numele dum- neavoastră este...?
Femeia ezită.
-Sunt cunoscută sub numele de Jane Lester, spuse ea. Doamna Lester.

Jessie observă că femeia spusese că era cunoscută sub numele de Jane Lester, nu că acesta era de fapt nu- mele ei.
- Pe mama mea o chema Elizabeth, spuse Jessie cu încordare în glas. E moartă.

-Asta ţi-a spus diavolul ăla bătrân? Jane Lester îşi scutură capul. Am fost botezată Elizabeth Jane Shelby, iar când eram fetiţă mi se spunea Lizzie Jane. Tatăl tău credea că asta era nedemn, aşa că îmi spunea întotdeauna Elizabeth. După cum vezi, sunt foarte vie. Se aplecă în faţă, cu ochii în lacrimi. Micuţa mea Jessie, oftă ea, după toţi anii ăştia!
Jessie se simţea ţeapănă ca o scândură.
- Dar mama mea e moartă! Eşti prea tânără să fii ea.
-Aveam doar şaisprezece ani când te-ai născut tu, şi femeile din familia noastră se menţin bine, explică Jane. Dar sunt mama ta.
Daniel luă mâna stângă a lui Jessie în mâna lui mare şi caldă.
-Cred că mai bine ne-aţi spune întreaga poveste, doamnă Lester. De la început.
- In cazul ăsta, va trebui să vorbesc repede pentru că e un drum scurt, spuse Jane iute. De unde vreţi să încep?
-De unde eşti? întrebă Jessie. Dacă eşti cu adevărat mama mea, unde e familia mea? Vocea i se sparse. Ai venit de niciunde şi apoi ai murit. Nu ştiu nimic despre tine!
Văzând cât de supărată era Jessie, Daniel o strânse de mână, întrebând:
- Când cineva îşi spune povestea vieţii, se obişnuieşte să se înceapă de la locul naşterii.
Jane le aruncă amândurora o privire directă.
-Dumneavoastră sunteţi genul care doreşte adevărul gol-goluţ, nu-i aşa? Prea bine, deşi unele părţi nu sunt plăcute.
In timp ce se gândea, femeia îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă neagră de păr. Beth făcea adesea exact acelaşi gest.

- M-am născut în Londra. Mama mea era în corul unei companii de operă. Cânta, dansa şi distra domnii. Zâmbi ironic. Dacă ştia cine era tatăl meu, n-a spus ni- ciodată, aşa că există o limită în legătură cu ce pot să-ţi spun despre trecutul meu, Jessie. Totuşi, mi-a spus că era un gentleman, dacă are vreo importanţă.
Jessie înghiţi cu greutate. Era posibil ca teatrul să fie o moştenire de familie? Acolo alergase şi ea când fusese deznădăjduită.

- Dacă asta e adevărat, cum de l-ai cunoscut pe tatăl meu? El dispreţuieşte teatrul.
- Intr-adevăr, aşa e. Am crescut în spatele scenei, ajutând pe unde puteam. Reparând costume, curăţând, orice era nevoie. Nu eram o dansatoare suficient de bună ca să lucrez în corul operei. Aveam doar cincisprezece ani când mama a murit şi eram îngrozită în legătură cu ce s-ar putea întâmpla cu mine.
Când tăcu, Daniel spuse:
- Femeile cu înfăţişarea dumitale pot găsi de obicei un mod de a supravieţui.
Ea se uită furioasă spre el.
-Nu voiam să devin târfă, dar se părea că trebuia să accept oferta de a deveni amanta unui bărbat bogat. Atunci a apărut reverendul Cassius Braxton.
Tatăl lui Jessie. Ea întrebă:
- Ce făcea el la operă?
-Voia să ne convingă cât de imoral era, spuse Jane sec. Ca să aprofundeze chestiunea, trebuia să le vadă pe fete de aproape, în costumele lor minuscule, aşa că a venit în foaierul artiştilor. M-a văzut servind drept ca-meristă pentru cântăreţii de operă. Deoarece eram îm-brăcată cum se cuvine, a decis că eram o fată nevinovată care avea nevoie să fie salvată.
- Aşa eraţi? întrebă Daniel.
- Depinde ce înţelegi prin nevinovăţie. Un beţiv m-a prins în spatele scenei când aveam paisprezece ani şi nu i-am putut scăpa. Braxton nu m-a iertat niciodată că nu fusesem fecioară. Gura i se strâmbă. A pretins că voia să-mi mântuiască sufletul, dar ce voia cu adevărat

era să-mi ridice fustele şi să se culce cu mine. După ce l-am refuzat de câteva ori, mi-a cerut să mă mărit cu el.
- De ce naiba ai acceptat un bărbat atât de îngrozitor? izbucni Jessie. Ura femeile şi plăcerea şi pe oricine nu era nefericit!
Jane oftă.
-Pe atunci nu era atât de rău. Foarte arătos, în primul rând. Dar, pe deasupra, voia o căsătorie. Vă puteţi imagina cât de bine suna asta pentru o fată ca mine? Un copil din flori

pe care-l aştepta o viaţă de^ sărăcie şi ruşine? El era educat, cu relaţii şi avea bani. învăţasem cum să vorbesc corect ascultând în foaierul artiştilor, aşa că, după ce ne-am căsătorit şi m-a dus la Pulham, mă prezenta drept o orfană născută într-o familie bine situată.
-Probabil că v-a fost greu să plecaţi din Londra într-un sat, remarcă Daniel.
- Crez că vrai să glumeşti, scumpete, rosti Jane cu un intenţionat accent cockney1. Revenind la engleza corectă, continuă: Dar eram dispusă să mă plictisesc pentru a avea suficientă mâncare, o casă frumoasă şi haine. N-a fost aşa de rău să locuiesc în Pulham. Nu trebuia să mă feresc de beţivi pe coridoare dosnice. Câteva hoaşte bătrâne m-au criticat pentru că eram prea tânără şi frumoasă pentru a fi nevastă de vicar, dar mi-am jucat roiul destul de bine, astfel încât majoritatea enoriaşilor erau amabili.
Jessie nu se mai îndoia că Jane era mama ei. Nici un impostor nu putea cunoaşte atât de multe despre gospodăria Braxton.
- Probabil că m-am născut foarte devreme, dacă aveai doar şaisprezece ani.
Jane dădu din cap, şi faţa i se relaxă.
-Aşa a fost şi, odată ce te-am avut, Jessie, totul a căpătat un sens. îţi aminteşti de plimbările noastre prin grădină? Sau când te jucai îmbrăcându-te în haineîe mele?
Faţa lui Jessie se încordă.
1 Modul în care vorbeşte clasa muncitoare a Londrei, în special locuitorii din East End, un cartier din estul capitalei (n.tr.).

- îmi amintesc, şopti ea. Şi apoi ai plecat, iar tata mi-a spus că ai murit. Mi-a arătat un mormânt proaspăt săpat şi mi-a spus că era al tău. Nu mult după aceea, a dat-o afară pe dădaca mea şi ne-am mutat în parohia Chillin- gham şi n-am mai vorbit niciodată despre tine.
-Pentru că erai aşa de mică, putea să-ţi arate orice mormânt, spuse Daniel.
Jessie plânsese şi aşezase flori pe pământul săpat. Spera că oricine ar fi fost acolo, să nu fi fost deranjat de florile puse din motive false.

- Cum ai ajuns să-l părăseşti pe tata?
-Nu l-am părăsit pe Braxton,. El m-a alungat, şopti cu amărăciune]ane. A spus că sunt o târfă mârşavă care încearcă să-l ispitească să cadă în păcatul de moarte.
Jessie se încruntă.
- Ce voia să spună cu asta?
-Avea nişte idei ciudate că soţul şi soţia trebuiau să stea separaţi duminica sau de sărbătorile religioase sau când femeia are ciclu. Dar nu se putea ţine departe de mine şi pretindea că e vina mea! Jane se uită spre Daniel. Se spune că eşti vicar. Crezi în astfel de prostii?
- Nu, dar cunosc bărbaţi care cred. Să dorească o femeie înseamnă să admită că ea are putere asupra lui, răspunse Daniel. Astfel de bărbaţi dispreţuiesc femeile pentru că se tem de acea putere.
Jane dădu viguros din cap.
-Aşa era Braxton. Nu rezista dorinţei, apoi urla şi mă bătea pentru că l-am sedus. Crizele lui de furie deveniseră din ce în ce mai rele până când într-o noapte m-a alungat cu biciul din vicariat şi a ameninţat că mă ucide dacă mă mai vede vreodată.
Jessie îşi duse mâna la gură.
-Avea un caracter oribil, spuse ea şoptind. Era îngrozitor.
-îmi doream atât de mult să te iau cu mine, Jessie, dar el ţinea casa închisă şi păzită. Şi mie îmi era atât de frică de el. Vocea lui Jane tremura. M-am refugiat la o prietenă în sat. Mi-a dat nişte haine şi destui bani să ajung la Londra. Când am ajuns acolo, am falsificat

referinţe pentru a obţine o slujbă de însoţitoare la o doamnă din Richmond.
- Sunt surprins că ai putut obţine aşa o slujbă, spuse Daniel. Multe femei ar considera că o tânără atractivă în casă aduce necazuri.
Jane râmji, arătând foarte tânără.
- De obicei, e adevărat, dar acea doamnă, doamna Lester, era văduva unui negustor prosper şi voia o femeie tânără care să-l ispitească pe fiul ei s-o lase mai moale cu munca şi să se însoare. După ce a hotărât că eram suficient

de rafinată, m-a adus în calea fiului ei. Acum este soacra mea şi e foarte mulţumită că i-a găsit o soţie fiului ei.
Şi doamna Braxton a devenit doamna Lester. Era o femeie rezistentă care făcuse ce era necesar pentru a su-pravieţui. Jessie făcuse la fel. De fapt, existau nişte ase-mănări ciudate între vieţile lor.
-Acum mă crezi, Jessie? Jane zâmbi sarcastic. Pot să-ţi spun despre un semn din naştere pe care-l ai şi pe care n-ar trebui să-l vadă nimeni în afară de soţul tău şi poate chiar nici el. Mi se părea că arată ca o inimioară. Tu erai inimioara mea.
Jessie nu ştia despre ce vorbea Jane, dar existau părţi din corpul ei pe care nu le văzuse niciodată.
- De ce l-ai lăsat pe tata să mă boteze Jezebel?
- M-am gândit că era un nume frumos, chiar măreţ, spuse Jane, scuzându-se. Pe atunci nu studiasem Biblia, aşa că nu ştiam că Jezebel era o femeie rea. Asta a fost un fel de glumă a lui Braxton, ce porc! Pentru un moment, ieşi la iveală o parte mai ascunsă, mai dură a ei. Acea parte îi permisese să supravieţuiască unor împrejurări aspre.
Jessie închise ochii, copleşită de trecutul ei. Simţea un ciudat amestec de uşurare şi regrete din cauza unei probleme nerezolvate. Câteodată visa să se întoarcă acasă la tatăl ei şi să-l confrunte cu furia ei şi greşelile lui.
- Aşadar, tatăl meu e mort, iar mama e în viaţă.
- Cred că este mort, dar nu ştiu sigur, admise stânjenită Jane.

Privirea lui Daniel deveni tăioasă.
- Deci, aţi încheiat o căsătorie bigamă.
-Braxton urla că nu sunt nevasta lui! spuse Jane sfi-dătoare. Dacă nu eram ne /asta lui, nici el nu era soţul meu, ce ziceţi?
- Foarte pragmatic, murmură Daniel.
Jane se încruntă.
- Şi credeţi că o să ard în iad. Poate că aşa e, dar ştiu că am fost în iadul de pe pământ.
- Dumnezeu hotărăşte dreptatea eternă, nu eu, spuse Daniel cu voce liniştită. Dar dacă domnul Braxton e în viaţă şi află că v-aţi recăsătorit, o să fie o catastrofă.

-N-o să afle niciodată, spuse ferm Jane. I-am spus doamnei Lester că sunt văduvă, atunci când m-a anga-jat. Nici George al meu n-a ştiut niciodată altceva.
-Cum o să-i explici lui despre Jane, acum că ai găsit-o? întrebă Daniel.
Jane se foi stânjenită pe banchetă.
- George e un om cumsecade, dar e obişnuit să facă lucrurile corect şi aşa cum se cuvine. Nu i-ar plăcea să-mi cunoască trecutul şi aţi fi nechibzuit să-i spuneţi. Dacă mă dă afară, va trebui să vin să locuiesc cu fiica mea cea mai mare, aşa că mai bine să nu ştie nimic despre asta, ce ziceţi?
-Nu e datoria mea să vă urmăresc soţul şi să-i spun că soţia lui are un trecut complicat, spuse Daniel. I-aţi dat lui Jessie puterea şi dârzenia şi pentru asta trebuie să vă adresez mulţumiri. Dar ce fel de relaţie puteţi avea cu fiica dumneavoastră dacă soţul nu ştie de ea?
Jane arătă şi mai stânjenită.
- Pot s-o vizitez din când în când când sunteţi în oraş. Nu va trebui niciodată să afle.
Daniel strânse mâna lui Jessie.
- Asta sună a restricţie şi e nesatisfăcător.
Jessie i-o strânse şi ea pe a lui, bucuroasă că acceptă atât de bine istoria mizerabilei ei familii, dar reţinuse altceva din ce spusese Jane.
-Ai spus că sunt fiica ta cea mai mare. Mai ai alţi copii?

- Oh, da, spuse Jane cu mândrie. Doi băieţi, două fete, cea mai mică abia a învăţat să meargă singură. Da-ruri de la Dumnezeu, aşa că eu cred că m-a iertat.
Fu încă un mare şoc pentru Jessie. Patru fraţi şi surori vitrege. Era prea stupefiată să ştie ce simţea în legătură cu asta.
- Mi-ar plăcea să-i cunosc într-o zi.
-Nu! Jane îşi scutură cu putere capul. George ar fi mânios dacă ar afla că am ţinut secretă existenţa unei fiice. Sunt bucuroasă că eşti bine, dar acum că am vor-bit, văd că nu-i loc pentru tine în viaţa mea de zi cu zi.
Jessie se holbă la ea şocată şi furioasă.

-Atunci de ce nu m-ai lăsat pur şi simplu în pace? Cum m-ai găsit? De ce ai venit la nunta mea?
- Te-am văzut la cumpărături pe Bond Street cu alte două femei şi am ştiut că trebuie să fii fata mea. Tu eşti singura dintre copiii mei care îmi seamănă atât de mult. Am aflat cine erai. Au fost multe discuţii când ai acceptat oferta lui Romayne. Voiam sa te văd pe tine şi pe minunata mea nepoată aşa că am venit la biserică. Oricine poate merge la biserică, spuse Jane apărându-se. M-aş fi strecurat afară după ceremonie, dacă prietenul acela al tău nu m-ar fi încolţit! N-ai fi ştiut niciodată.
Jessie o fixă cu privirea pe femeia care-i dăduse viaţă.
- Poate că ar fi fost mai bine dacă n-aş fi ştiut.
Jane îşi strânse buzele.
- Poate că aşa e, dar acum e prea târziu. Se uită afa-ră pe geam. Opreşte trăsura. Am ajuns la reşedinţa Ashton, aşa că trebuie să cobor aici.
In tăcere, Daniel îi făcu semn vizitiului, şi trăsura se opri huruind. Jane se aplecă în faţă şi îi atinse mâna lui Jessie.
-Să fii fericită, scumpetea mea! îşi trase voalul pe faţă, deschise uşa şi coborî, apoi începu să meargă cu un pas grăbit.
Jessie privi lung după ea.
- Nu am halucinaţii, nu-i aşa? Asta chiar s-a întâmplat cu adevărat?

Daniel închise uşa, apoi îi făcu semn vizitiului să intre pe porţile reşedinţei Ashton.
-Intr-adevăr, s-a întâmplat. O luă pe după umeri ca s-o aline. Dacă nu vrei să stai la masa de nuntă, pot să le spun oaspeţilor noştri că nu te simţi bine. Prea multă agitaţie.
Ea îşi îngropă faţa în umărul lui şi încercă să se stăpânească şi să nu mai tremure.
- Ar fi foarte ciudat să lipsesc de la propria masă de nuntă, zise încet. O să fiu bine. La urma urmei, învăţase destul de bine cum să joace un rol.
- O să plecăm spre Milton Manor destul de repede, spuse el. Toată lumea va presupune că ştie motivul.
Ea râse puţin la spusele lui.

- Până atunci, ar trebui să-mi revin după şocul întâlnirii cu mama. Dar acum mă întreb dacă tata a murit sau e în viaţă. Scurtul ei moment de frivolitate dispăru. Am făcut tot ce am putut să nu mă gândesc la el de când am fugit de acasă. îmi pare rău, Daniel! Trecutul meu e chiar mai ciudat decât am crezut.

El zâmbi cu căldură şi o atinse pe obraz cu încheieturile degetelor.

- Viaţa nu va fi niciodată plictisitoare cu tine, draga mea.

Jessie îşi rezemă obrazul de mâna lui, gândindu-se cât de norocoasă fusese să găsească un bărbat ca Daniel. Acum era treaba ei să se asigure că n-o să regrete că se însurase cu ea.

capitolul 21

Masa de nuntă fu minunată, la fel ca toate evenimentele ce aveau loc la reşedinţa Ashton. Mâncarea bună şi băuturile au fost urmate de toasturi, glume şi bună dispoziţie generală. Beth luă parte la sărbătorire, cărân- du-l după ea pe pisoiul Smoky într-un coş garnisit cu funde. Pisica nu părea că se distrează prea tare, dar era

potolită de bucăţele de mâncare şi de ocazia de a smo-toci fundele.

Daniel fu impresionat de eleganţa cu care Jessie stă-tea în mijlocul atenţiei generale, în ciuda faptului că abia îşi întâlnise mama pe care o credea moartă. Dar când se ridică şi anunţă că vor pleca, văzu recunoştinţă în ochii ei.

Jessie o îmbrăţişă pe Beth de bun-rămas, spunându-i:

-O să venim să te luăm în curând de la Ralston Abbey, vrăbiuţo. Să te porţi frumos cu ducesa!

-Aşa o să fac, spuse Beth voioasă. Şi Smoky o să se poarte frumos!

Mariah chicoti şi îi mângâie buclele lui Beth.

- O să ne distrăm bine. Nu-i nevoie să vă grăbiţi s-o luaţi înapoi.

Jessie le îmbrăţişă pe Mariah, pe Julia şi pe Laurel, în vreme ce Daniel dădea mâna cu prietenii lui şi îşi îmbrăţişa sora.

- Să fii fericit, Daniel, îi şopti Laurel! La fel cum suntem şi noi.

Şi el îi zâmbi, nedorind ca ea să-şi dea seama că această căsătorie se clădea pe o fundaţie mult prea şubredă.
- O să încerc, dar văzându-vă pe tine şi pe Kirkland împreună, nu sunt sigur că e posibil.
Ea zâmbi sarcastic.
- Poate că nu, dar să încerci.
Jessie îl luă pe Daniel de braţ şi ieşiră intr-o vuiet de urări de bine. In timp ce se făcea comodă în trăsura luxoasă care urma să-i ducă la Milton Manor, Jessie spuse:
- Ai avut dreptate. Beth e mai puţin supărată de despărţirea noastră decât sunt eu!
Daniel râse, aşezându-se la stânga ei.
-E o tânără domnişoară foarte adaptabilă. Daniel observase că asta era o trăsătură a familiei lui Jessie.
Ghemul de nelinişte interioară începu să se destra-me. In sfârşit era singur cu superba lui mireasă. Să-i spună oare că-l împuternicise pe Gordon să cerceteze dacă pastorul Cassius Braxton murise sau era în viaţă?

Nu, asta putea să aştepte până când apăreau rezultate. Nu voia ca Jessie să-şi facă şi alte griji în ziua nunţii. Sau în noaptea nunţii.
In timp ce trăsura ieşea pe porţi legănându-se lin, Jessie se relaxă pe bancheta capitonată cu un oftat de uşurare.
-Mulţumesc că ne-ai scos de acolo la momentul potrivit. îmi consumasem aproape toate resursele de amabilitate.
Daniel zâmbi.
-încă erai fermecătoare, dar ziua nunţii a fost neo-bişnuit de obositoare pentru tine. Este momentul să te relaxezi.
- Să mă mărit a fost uşor în comparaţie cu întâlnirea cu mama mea cea moartă şi bigamă. Jessie încercă să nu se arate afectată, dar bănuia că nu-i reuşea. Nu ştiu ce să cred despre ea. Dar dacă aş fi fost în locul ei, nu mi-aş fi abandonat niciodată copilul. Până şi gândul de a o părăsi pe Beth o făcea să se simtă rău.
-Nu, tu ai fi găsit o modalitate de a-ţi lua fiica îna-poi, încuviinţă Daniel. Chiar dacă ar fi trebuit să dai foc parohiei pentru a o lua. Dar mama ta a fost într-o situaţie dificilă, fără posibilităţi. Alegerile ei s-au născut din disperare.

-Tu eşti mai bun decât mine, spuse încet Jessie. Nu te contrazic, dar inima îmi plânge pentru că m-a aban-donat, a făcut un mariaj în afara legii şi alţi copii, aşa că eu... eu nu mai contez. Închise ochii ca să-şi ascundă durerea. M-a căutat doar ca să decidă că n-am loc în viaţa ei.
Daniel îi luă încet mâna, căldura lui liniştitoare cuprinzând-o.
-îi e frică să nu piardă ce are. Ceea ce s-ar putea, dacă George Lester află că soţia lui e bigamă, iar copiii sunt nelegitimi. Dar dacă Braxton e mort şi acea teamă e înlăturată, o să fie dispusă să te vadă din nou.
Jessie oftă.
- Azi şi-a satisfăcut curiozitatea, şi asta-i de ajuns.

-Dacă intr-o zi o să avem copii, o s-o iubeşti mai puţin pe Beth?
Jessie se holbă la el.
-Nu fi absurd! Beth mi-a câştigat inima de când s-a născut. Asta nu se va schimba dacă o să am alţi copii.
El nu răspunse, dar sprâncenele i se arcuiră întrebă-toare. Ea zâmbi strâmb:
- înţeleg ce spui. Dar mama s-a descurcat fără mine timp de douăzeci de ani.
-Nu pentru că a vrut. Şi să n-o uiţi pe Beth. Cum poate o bunică să-i reziste? Zâmbi. Eu cu siguranţă că nu pot.
Gândul la Beth era liniştitor.
-Chiar că ştii să-ţi croieşti drum spre inima unei mame.
-Şi tu eşti în inima mamei tale. Pun pariu pe orice sumă că a plâns ani în şir pentru că te-a pierdut. Acum, că te-a găsit, are nevoie de timp să se gândească la cel mai bun mod în care să te includă în viaţa ei, spuse Da-niel. Să explice existenţa unui soţ în viaţa unui bărbat care crede că sunt căsătoriţi în mod legal ar fi imposi-bil, dar dacă tatăl tău e mort, cu siguranţă că poate să vină cu o poveste care să explice cum de şi-a pierdut primul născut.
Jessie reflectă, recunoscătoare că îi distrăsese atenţia.
-Asta e uşor, de fapt. Primul ei soţ a murit când ea era aproape să nască. Tulburată, a născut mai devreme şi aproape că a murit de febra lăuziei. în momentul când şi-a revenit, copilul dispăruse şi soacra ei i-a spus cu tristeţe că bebeluşul murise pentru că femeia trădă-toare voia copilul

numai pentru ea. Aşa că Jane a plecat, văduvă şi gândindu-se că nu mai are copilul, şi în cele elin urmă a găsit de lucru la doamna Lester cea bătrână şi de aici George ştie restul poveştii.
Daniel clipi.
- Eşti foarte bună la asta.
Jessie făcu o grimasă.
-Să mint, vrei să zici? Am învăţat încă de pe ge-nunchii tatei. Mi-era atât de frică de el că întotdeauna

îi ascundeam adevărul pentru că nu ştiam ce o să-l facă să ia foc de mânie. Adevărul era prea fragil şi preţios pentru a risca. Cu Philip am învăţat că puteam spune adevărul şi nu riscam să fiu lovită şi acum prefer onestitatea ori de câte ori e posibil. Dar instinctul de a ocoli adevărul din raţiuni de siguranţă e încă prezent.
- Dragă fată! spuse el încet. Ai avut de îndurat încă şi maj multe decât mi-am dat eu seama.
înţelegerea din ochii lui era deopotrivă emoţionantă şi enervantă. Nimeni nu o mai înţelesese atât de bine, nici chiar Philip care avusese un suflet prea blând pen-tru a desluşi tenebrele.
îşi coborî privirea şi îşi scoase mănuşile, încercând să se liniştească. Asta era ziua nunţii ei, şi nu era cinstit faţă de Daniel să se plângă de trecutul ei.^
-Am început să am mai mult noroc. îţi mulţumesc că te-ai însurat cu mine, Daniel.
- Şi eu îţi mulţuniesc că te-ai măritat cu mine. Zâm-bi din tot sufletul. în sfârşit putem fi împreună într-o deplină onorabilitate.
Ea îl studie pe proaspătul ei soţ. Era puternic şi stă-pân pe sine, iar calmul său făcuse ca întâlnirea cu mama ei să nu se transforme într-un dezastru.
în seara asta vor împărţi acelaşi pat. Gândul era ameţitor, dar surprinzător de intimidant. Gândindu-se că trebuia să recunoască asta, spuse:
- Abia aştept să fim în sfârşit împreună, dar ar fi mai simplu dacă eram o fecioară temătoare de şaptesprezece ani. Aşa aş avea o scuză dacă nu voi reuşi să te satisfac în noaptea nunţii.

-Jessie! Se uită liniştit la ea. La fel ca Roma, nici o căsătorie nu se clădeşte într-o zi. Va fi nevoie de timp să învăţăm cum să ne satisfacem reciproc cel mai bine, dar există o indiscutabilă atracţie şi amândoi suntem oameni maturi şi sensibili. Vom izbuti.
Se priviră pierduţi în ochi, şi restul lumii dispăru, începând cu ziua de azi, Daniel era oficial cel mai im-portant bărbat din viaţa ei. Şi indiferent câte îndoieli

personale ar putea avea fiecare în parte, în cuplu erau legaţi de o puternică dorinţă.
Pe măsură ce se cercetau, atmosfera din trăsură deveni tot mai încărcată. Fără să-şi dezlipească privirea de a lui, ea îşi ridică mâna şi trase perdelele de la fe-reastra din partea ei. El făcu la fel cu cele din partea lui, întunecând trăsura spre un clarobscur misterios. Cu trăsăturile lui puternice, părea un personaj mitic, ca un zeu grec.
Ea spera că o va săruta, în schimb el îi desfăcu atent agrafele de la coroniţa de flori de pe cap.
- Când te-am văzut prima dată, rn-am gândit că erai cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Eliberă coroniţa de pe voalul care-i ajungea până aproape de călcâie şi o puse pe locul din faţă. Acum ştiu că eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Strălucitoare şi fascinantă.
Vorbele lui erau seducătoare, dar ea spuse nesigură:
-E plăcut să se creadă despre tine că eşti frumoasă, dar sper că asta nu e tot, pentru că frumuseţea păleşte.
Mâinile lui Daniel se liniştiră şi îi studie faţa pe îndelete, înainte de a răspunde:
- Eşti destul de frumoasă ca să-i faci pe bărbaţi să se oprească pe stradă. Am văzut asta eu însumi, spuse el alegându-şi fiecare cuvânt cu grijă. Dar am cunoscut şi alte femei frumoase. Ducesa de Ashton e aidoma unui înger zâmbitor pogorât pe pământ, cu toate astea nu m-a emoţionat aşa ca tine. Ai forţa, vulnerabilitatea şi înţelepciunea care vin din experienţe dure. Fără aceste lucruri, ai fi doar frumoasă, la fel cum şi o statuie e frumoasă. O femeie care să fie admirată şi uitată. Tu, Jezebel Elizabeth Braxton Trevane Kelham Herbert, eşti de neuitat.

Ea îşi muşcă buza, pe punctul de a izbucni în lacrimi.
-Ţi-am cerut să-mi dai puţin curaj, şi tu mi-ai dăruit tot curajul din lume. Mulţumesc, Daniel. Nu voi uita niciodată cuvintele tale.
Zâmbetul lui de răspuns era sfios.

- Asta e bine pentru că nu sunt aşa de sigur că o să pot să fiu la fel de elocvent. Dar când e mai potrivit decât în ziua nunţii noastre? Se reîntoarse la părul ei, scoţându-i agrafele cu o delicată precizie.
Avea mâini abile, puternice, de chirurg, se gândea ea distrată, pe când el îi elibera părul din coafura de ceremonie. Fiecare agrafă elibera o buclă grea de păr negru care-i cădea pe umeri, sporind starea de intimitate dintre ei. ,
-Am vrut să-ţi văd părul desfăcut încă de când ne-am cunoscut. E ca o mătase sălbatică, murmură el dezmierdând blând buclele ce-i cădeau pe piept. Chiar şi prin straturile de ţesături şi corset, acea uşoară atingere îi făcu sfârcul să se întărească.
După ce scoase şi ultima agrafă, el începu să-i maseze uşor pielea capului cu buricele degetelor. Lui Jessie îi venea să toarcă precum o pisică.
- Ce senzaţie minunată! Nu ştiam că pielea capului îmi poate oferi atâta plăcere.
-Majoritatea părţilor corpului se desfată la atingere, şi avem o întreagă săptămână să descoperim locurile preferate ale fiecăruia din noi. Lecţii de anatomie aplicată. El demonstra urmărindu-i curba urechii cu degetul. Senzaţia era atât de delicioasă că i se chirciră degetele de la picioare.
- Splendid de academic mai sună, spuse ea cu o voce guturală. Mi-au plăcut întotdeauna lucrurile noi.
Se lăsă pe el, mângâindu-i spatele puternic pe sub haină. Respiraţia i se acceleră şi se foi agitată în loc.
- Cât mai avem până la Milton Manor?
- Puţin mai mult de o oră, mi s-a spus. Din nefericire, n-am ajuns nici măcar la jumătatea drumului. Se aplecă şi linse locul unde se întâlneau gâtul şi umărul ei.

O dorinţă fierbinte o fulgeră până în pântece.
- E timp destul pentru nişte sărutări aşa cum trebuie, îşi ridică faţa şi îi găsi buzele. Râvnise la un sărut, şi în schimb declanşase un incendiu.
-Jessie! Daniel îi răspunse cu o grabnică şi lacomă voluptate. Doamne, Dumnezeule, Jessie!

Până atunci, fusese blând în atingere şi cercetare, dar destul cu asta. în timp ce el îşi pierdu complet controlul, ea înţelese că această dorinţă sălbatică existase întotdeauna în el, un curent puternic ce clocotea sub calmul lui de suprafaţă. Simţise întotdeauna această intensitate; făcea parte din farmecul lui. Acum, el era scânteia care-o făcea să se aprindă.
Cu un braţ o ţinea aproape de el, iar cu cealaltă mână o mângâia pe tot corpul, frământând şi aducând la o pasională viaţă fiecare fibră a trupului ei. De la umăr la piept, trecând peste coaste, rotunjindu-se peste şold, mângâindu-i piciorul spre genunchi. îi trase în sus poalele şi palma lui caldă se strecură în sus peste ciorapii de mătase, spre interiorul sensibil al coapsei ei.
Ea scoase un geamăt care se transformă într-un ţipăt înăbuşit când degetele lui cercetătoare îi atinseră pentru prima dată cutele secrete, umede. Senzaţiile erau aproape insuportabil de excitante şi picioarele ei se desfăcură pentru a-i permite să o atingă mai adânc, din ce în ce mai adânc.
Se agăţă de spatele lui cu o forţă disperată. îşi dorea să se topească în el, să se cufunde în el. Dorea ca el să se cufunde în ea. Mâna ei dreaptă se duse în jos spre erecţia lui sălbatică ce se lupta să se elibereze din hainele de ceremonie.
Jessie îl strânse făcându-l să geamă, sunetul grav înlăturându-i ultimele fărâme de stăpânire de sine. Mult prea nerăbdătoare să-i desfacă şliţul, trase de ţesătură. Aţele se rupseră şi nasturii săriră, zornăind pe podeaua trăsurii. Mâna ei dornică se închise peste forţa mătăsoasă a cărnii masculine înfierbântate. El tresări sub mâna ei şi gemu din nou, de parcă s-ar fi sufocat.

Fără să mai poată gândi, se ridică grăbită de pe locul ei şi îşi aruncă piciorul drept peste el, prinzându-l de umeri pentru echilibru, pe când îl încăleca. Apoi se lăsă în jos, folosindu-şi o mână pentru a-i ghida pe amândoi. Se uniră intr-o singură mişcare lină. Zăvor şi cheie, bărbat şi femeie, perfect împreunaţi.

Jessie scânci, dând glas dorinţei senzuale pe când o j pătrundea. Daniel gemu şi o lipi cu putere de el în timp ce-şi împingea în sus şoldurile. Ea tremura necontrolat, , mişcându'se pe el iar şi iar, până când îşi găsi eliberarea. | El o pătrunse încă o dată, apoi rămase nemişcat, cu răsuflarea întretăiată.

Erau atât de strâns uniţi, încât ea nu putea desluşi bătăile pulsului ei de ale lui. Se simţea jupuită, atât de dureros de vie, că abia dacă putea suporta.

Obrazul îi rămase lipit de al lui. 11 simţi chinuindu-se să respire şi apoi sesiză mişcarea maxilarului când murmură cu tristeţe:

- îmi propusesem să aştept un pat.

Hohotul ei de râs o ajută să revină la realitate. Se aflau într-o trăsură, cu căsătoria consumată mai cu-rând decât intenţionaseră.

-Cel puţin acum suntem în legalitate. Soţ şi soţie, chiar dacă nu ne-am culcat propriu-zis intr-un pat.

îmbrăţişarea lui se relaxă.

- Sper că ne aşteaptă un pat la capătul acestei călătorii cu trăsura. Probabil că aproape am ajuns la Milton Manor.

-Bănuiesc. Oftă mulţumită, cuibărindu-se în braţele lui. Ai spus că va fi nevoie de timp pentru a învăţa să ne satisfacem reciproc, dar văd că n-a fost nevoie de nici un fel de timp.

-Te satisfac, Jessie?

Spre surprinderea ei, simţi o notă de nesiguranţă în vocea lui. Poate că n-avea experienţă să se împerecheze în trăsuri. Ei bine, nici ea, dar luând în considerare ceea ce

tocmai se întâmplase, era gata să includă asta ca o permanenţă a vieţii lor amoroase.
- într-adevâr, ai făcut-o. S-ar putea să nu mă mai pot mişca niciodată. A trecut atâta timp... murmură plină de mulţumire.
-Atâta timp? întrebă el.
Unele intimităţi erau prea personale pentru a fi împărtăşite, dar ea nu văzu nimic rău în a explica.
- Philip era cu aproape cincizeci de ani mai în vârstă decât mine. Anumite cercuri au fost scandalizate când neam căsătorit. Dar noi chiar ţineam unul la altul şi, pentru el, a fost o a doua primăvară a vieţii. Avusese un mariaj lung şi fericit şi ştia cum să satisfacă o femeie. A fost multă afecţiune în relaţia noastră.
- O binecuvântare pentru voi amândoi şi una care v-a adus-o pe Beth, spuse încet Daniel.
-Cea mai mare binecuvântare a vieţii mele. Oftă. Dar el era mult prea bătrân faţă de mine. Afecţiunea n-a dispărut, însă primăvara da.
- Un lucru plăcut în legătură cu anotimpurile e că ele se repetă mereu şi mereu. O mângâie pe spate. Şi toate anotimpurile sunt frumoase în felul lor.
Ea zâmbi în sinea ei în vreme ce ochii i se închi-deau. în curând va trebui să se mişte şi vor trebui să-şi aranjeze îmbrăcămintea şi să încerce să arate mai puţin destrăbălat. Apoi, se puteau instala la Milton Manor pentru o săptămână şi sărbători un nou anotimp al vieţii lor.
capitolul 22
Milton Manor era o clădire echilibrat proporţionată în stil palladian1, şi cu cât trăsura se apropia mai mult de aleea străjuită de copaci, cu atât Jessie admira mai mult construcţia.
-Ce casă frumoasă! spuse ea când trăsura se opri sub portic. Şi grădinile arată superb. Mă mir că familia Kirkland nu locuieşte aici în permanenţă.
- Kirkland trebuie mai mereu să fie în Londra, dar amândurora le place pacea şi liniştea rurală. Pentru că domeniul său principal e în Scoţia, a cumpărat acest loc ca un refugiu la îndemână, explică Daniel ajutând-o să coboare din trăsură. N-am mai fost pe aici, dar sora

1 Stil arhitectural european inspirat de creaţiile arhitectului veneţian Andrea Palladio (sec. al XVI-lea), bazat pe formele clasice ale templului Greciei şi al Romei Antice (n.tr.)

mea mi-a spus că e o bijuterie, având şi toate utilităţile moderne.
Jessie îl luă de braţ şi începură să urce scările.
- Perfect pentru o lună de miere. Sunt pregătită să mă relaxez.
Daniel îi oferi un zâmbet intim, iar ea ştiu că se gândea la acel pat pe care în sfârşit vor ajunge să-l împartă. Ceea ce s-ar putea să nu fie relaxant, dar cu siguranţă va fi înviorător.
Fură întâmpinaţi de către un majordom tânăr, dar respectabil care se înclină în faţa lor când intrară în casă. Foaierul înalt pe două etaje era decorat în nuanţe odihnitoare de crem şi albastru-deschis şi avea o scară somptuoasă care ducea la etaj.
- Lord Romayne, Lady Romayne. Bun venit la Milton Manor! Eu sunt Martin. Nu reacţionă mai mult decât cu un clipit la vederea înfăţişării lor cam în dezordine. Eu şi restul personalului vom fi fericiţi să vă oferim tot ce doriţi.
- O baie, spuse Jessie imediat.
-Şi eu aş dori una, adăugă Daniel. Şi apoi o cină uşoară. Mâncarea de la masa de nuntă a fost foarte bună, dar nu m-am atins aproape de nimic. Am fost prea ocupat să discut cu oaspeţii.
- Şi eu la fel. Jessie chicoti. Ar fi trebuit să-l rugăm pe majordomul de la reşedinţa Ashton să ne pună un coş cu mâncare.
Martin reuşi să îşi manifeste dezaprobarea fără să-şi mişte un muşchi. '
- Sunt sigur că veţi găsi mâncarea de la Milton Ma-nor acceptabilă.
- Nu mă îndoiesc, spuse Daniel împăciuitor. Sunt sigur că pivniţa de vinuri e de asemenea extraordinară.
îmbunat, Martin spuse:

- Lord Kirkland are un gust excelent la vinuri şi băuturi spirtoase. Permiteţi-mi să vă conduc acum în camerele dumneavoastră pentru a vă putea primeni.
-Sper să nu adorm în baie, spuse Jessie în timp ce urcau scările somptuoase. A fost o zi obositoare.

-Aşa e. Şi încă nu s-a terminat, murmură Daniel provocator.
Camerele lor erau tot superbe, ca şi restul casei, cu buchete strălucitoare de flori de toamnă. în salonul spaţios, Martin spuse:
-Lady Romayne, camera dumneavoastră de îmbră-cat e la dreapta. Lord Romayne, a dumneavoastră e la stânga. în fiecare e câte o cadă şi apa caldă se aduce direct. Sunaţi dacă aveţi nevoie de altceva. Cu încă o plecăciune, plecă.
Jessie îşi aruncă o privire în vestiarul ei.
-Toate bagajele mele au apărut aici ca prin farmec, şi ce cadă mare şi splendidă! E şi un foc aprins în şemi- neu să încălzească încăperea. Evident că erau pregătiţi pentru noi.
- Probabil că personalul se plictiseşte, de vreme ce Kirkland nu stă aici tot timpul, aşa că salută ocazia de a fi ocupaţi.
Daniel se uită în camera sa.
-încă o cadă mare şi un foc. Şi o masă cu băuturi. Ai şi tu una?
- Da, e o masă cu sticle şi pahare. Niciodată în viaţa mea n-am fost atât de răsfăţată!
Daniel râse.
-Laurel s-a scuzat că încă n-au instalat căzi de baie zidite, dar astea mi se par foarte bune. Ea şi cu mine am mâncat deseori în bucătărie la Bristol. Deoarece majo-ritatea servitorilor noştri erau încă ucenici, rezultatele erau câteodată ciudate. Milton Manor este evident la înălţimea standardelor lui Kirkland.
-Abia aştept să văd dormitorul. Jessie traversă salo-nul şi deschise uşile duble expunând dormitorul învecinat. Sfinte Dumnezeule! Ăsta e cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată, spuse ea, uimită de patul masiv. Baldachinul şi cuvertura erau din brocart auriu cu roşu burgund. Potrivit pentru capete încoronate.
Daniel veni lângă ea.

- Impresionant! îşi trecu o mână caldă pe braţul ei. Să-l încercăm?

Ea râse şi se uită peste umăr.
-Tentant, dar chiar vreau să fac o baie şi să mănânc cina!
O bătu apreciativ peste fund.
-Atunci, pe mai târziu.
Când Jessie se întoarse în camera ei de toaletă, ser-vitorii umpleau cada, intrând pe o uşă care dădea în coridor. O cameristă veselă făcu o reverenţă.
- Eu sunt Elsa, milady, şi voi avea grijă de dumnea-voastră pe durata şederii aici. Ce parfum aţi dori să vă pun în apa de baie? Arătă spre o colecţie de sticluţe.
Bineînţeles că Jessie trebuia să le miroasă pe fiecare în parte. Miresmele erau minunate. Se întrebă dacă fu-seseră amestecate de Lady Kiri Mackensie, soţia unui alt fost elev de la Academia Westerfield şi o talentată par- fumieră. Cu greu, Jessie se hotărî asupra unei arome de trandafiri, deşi se puteau simţi şi alte miresme subtile.
-Aţi primit un cadou, îi spuse Elsa în timp ce îi des-făcea şireturile de la rochie. Mi-am permis să-l scot şi să-l agăţ în dulap. Avea şi un bilet ataşat. Ii dădu lui Jessie o bucată de hârtie împăturită al cărei sigiliu de ceară purta blazonul casei Ashton.
Jessie rupse sigiliul şi citi:
Dragă Jessie,
Deşi ai spus că vei continua să porţi un semidoliu în public, eu şi Julia ne-am gândit că ai dori să ai ceva delicios de decadent cu care să te îmbraci pentru Daniel. Sperăm ca amândoi să vă bucuraţi!
Mariah
Când îşi ridică privirea, Elsa deschise solemn uşa dulapului spaţios. Pe un umeraş era un neglijeu extravagant din satin stacojiu. Un şal cu model bogat stacojiu cu negru atârna lângă el, iar dedesubt se aflau nişte pan- tofiori graţioşi din piele de viţel cu broderie stacojie.
-Ah, Doamne! Jessie icni şi se apropie să se uite mai bine. Neglijeul era conceput pentru budoar, cu fuste le-jere şi o trenă în spate. Corsajul avea şireturile în faţă,

aşa că femeia putea să se îmbrace fără ajutor - şi bărba-tul putea să-l dea jos cu aceeaşi uşurinţă. Un şiret discret pe lângă răscroiala gâtului făcea posibilă ajustarea mărimii decolteului de la decent la a cădea de pe umeri.
-Asta e noua modă din Londra? întrebă Elsa cu o voce şoptită. N-am mai văzut aşa un neglijeu!
-Nici eu. E destinat pentru seducţie, nu pentru o apariţie în public. Jessie mângâie satinul greu care foş-ni senzual sub palma ei. Nu sunt sigură că voi îndrăzni să-l port!
- Roşul ăsta va arăta splendid cu părul dumneavoastră negru, milady. Elsa zâmbi cu şiretenie. Şi cărui proaspăt soţ nu i-ar plăcea să-şi vadă mireasa în aşa ceva?
Elsa avea dreptate. Căsătoria fusese deja consumată în trăsură, aşa că de ce să nu poarte ceva impresionant de păcătos pentru adevărata noapte a nunţii?
- Atunci, o să-l port la cină.
Elsa dădu din cap aprobator şi turnă uleiul de baie roz în cadă. Jessie îşi dezbrăcă halatul de bumbac şi se cufundă în apa înmiresmată, cu un pahar de sherry în mână. Se simţea minunat de decadentă. Dacă tatăl ei ar putea s-o vadă acum, ar muri de infarct.
Se strâmbă înspre paharul de sherry. Vizita şocantă a mamei o făcuse să-şi amintească de tatăl ei, iar ea nu voia să se gândească la nici unul din ei. Seara asta era pentru ea şi Daniel şi nimeni altcineva.
Daniel. îşi închise ochii şi se rezemă de peretele căzii amintindu-şi de împreunarea nebună şi sublimă din trăsură. Ce o fi gândit oare? Râse încet în sinea ei. Era evident ce gândea.
In seara asta puteau s-o ia cât de încet voiau, apoi să adoarmă unul în braţele celuilalt şi la trezire s-o facă din nou. Nu-i de mirare că voiajul de nuntă era numit lună de miere.
îmbujorată de la baie şi cu părul strâns într-un coc elegant ce se putea uşor revărsa pe umeri, Jessie se îm-brăcă cu noul şi extravagantul ei neglijeu. Şireturile erau din satin negru cu perle ovale prinse la capete. Strânse

suficient şireturile astfel încât să-i contureze o siluetă de clepsidră, ceea ce era uşor, deoarece fusta cu volane şi corsajul lejer contribuiau la această formă. Dar nu strânse şireturile într-atât încât să nu-i permită să mănânce. '
Fusese o zi lungă şi îi era foame, voia să mănânce, nu doar să ciugulească delicat. Poate doar pe Daniel.
îşi lăsă un decolteu relativ decent pentru că trebuia să păstreze câteva surprize de descoperit pentru proaspătul ei soţ. întorcându-se, îşi verifică înfăţişarea în oglinda înaltă. Arăta ca o târfă de pirat sau ca o curtezană foarte costisitoare.
în spatele ei, Elsa spuse pe o voce şoptită:
- Sunteţi superbă, milady! Aţi dori şalul? Coridoarele se vor răci la căderea nopţii.
Şalul i-ar feri şi pe servitori să facă infarct la vederea ei.
r Da, te rog. „ , . . , •
îşi puse şalul pe umeri. In afară de scânteierea luminoasă a cerceilor de aur, era toată doar stacojiu şi negru. Perfect pentru o femeie imorală.
- Lord Romayne a coborât deja? Când Elsa dădu din cap, Jessie spuse: Atunci am ocazia unică de a-mi face o intrare măreaţă. Mulţumesc, Elsa.
Fusta era perfect proporţionată, mai scurtă în faţă pentru a-i expune papucii negri şi ciorapii negri şi ca să poată păşi cu uşurinţă, în vreme ce partea mai lungă din spate o urma foşnind discret. Fremătând de nerăbdare, merse în capătul scărilor şi strigă:
- Daniel?
El ieşi din sufragerie şi se uită în sus. Zâmbind rău-tăcios, ea începu să coboare treptele sprijinindu-se cu o mână de balustradă ca să nu se împiedice şi să cadă în chip lipsit de romantism la picioarele proaspătului ei soţ. |
Aproape că ajunsese jos când îşi dădu seama că Daniel părea uluit, nu fascinat. Se opri, cu mâna încleştată de balustradă şi simţindu-se ca o idioată.
Era vicar, pentru numele lui Dumnezeu! Cum de putuse uita asta? Târfă! Vocea furioasă a tatălui ei îi răsună

Ademenirea unui sfânt

în minte. „Eşti o târfă păcătoasă la fel ca mama ta! O ruşine dezgustătoare! O să arzi pe vecie în iad!“
-Arăt ca desfrânata Babilonului, şopti ea umilă. îmi pare atât de rău. O să mă schimb în ceva mai respecta-bil. Se răsuci pe călcâie şi se împiedică în trena lungă. Pentru o clipă înspăimântătoare se văzu căzând.
Daniel fu numaidecât lângă ea cu o mână după talia ei şi cu cealaltă ţinându-se de balustradă.
-Doamne, Dumnezeule, nici să nu gândeşti la aşa ceva! exclamă el. Eram doar uluit. Ori de câte ori mă gândesc că nici o femeie nu poate fi vreodată mai fru-moasă, apari tu şi eşti şi mai frumoasă, şi mintea mi se opreşte în loc.
Vocea ei era nesigură.
- Credeam că te uiţi îngrozit.
-Uluit în sensul bun al cuvântului. O sărută pe tâm-plă. Sper mult să mă pot obişnui cu frumuseţea ta sau voi fi inutil pentru tot restul vieţii. Coborî la parter şi îi oferi mâna să o ajute să coboare ultimele trepte ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă.
Era imposibil să pună la îndoială sinceritatea din vocea lui, dar încă era cu nervii încordaţi la maximum.
- Neglijeul e un cadou de la Mariah şi Julia şi pare foarte limpede care este menirea lui, explică ea scuzân- du-se. Ar fi trebuit să-l păstrez până când te vei mai plictisi de mine.
-Nu-mi pot imagina că asta s-ar putea întâmpla vreodată. Unul lângă altul, intrară în sufragerie unde personalul se străduise să creeze o cină cu desăvârşire romantică. Un foc trosnea încet, lumânările străluceau plăcut şi aranjamentele florale umpleau aerul cu miresme subtile. Cele două tacâmuri de pe masă erau aranjate în unghi drept şi destul de apropiate pentru ca mirii să se poată atinge.
- Pot deja să văd că viaţa normală va părea jalnic de plictisitoare, odată ce ne vom întoarce la ea, spuse Jessie în timp ce Daniel îi trăgea scaunul să se aşeze.
- încă nici nu ne-am dat seama ce şi unde va fi această viaţă normală, spuse Daniel aşezându-se. Dar nu sunt

făcut pentru o viaţă fără muncă. Va trebui să constru-iesc câteva spitale pentru a mă ţine ocupat.
- Glumeşti? Bănuiesc că nu, spuse ea curioasă.
Conversaţia se opri când Martin şi lacheul intrară cu platourile de mâncare. O varietate de feluri fură aşezate pe masă la îndemână, împreună cu sticle de vin roşu şi alb. Majordomul spuse:
-Vă putem oferi un serviciu tradiţional, dar Lady Kirkland s-a gândit că poate v-ar plăcea să vă serviţi singuri în intimitate.
-Sora mea mă cunoaşte bine. Daniel turnă puţin vin alb în paharul său şi îl gustă. Ridică din sprâncene. La fel şi cumnatul meu. Cred că ne vom descurca singuri. Turnă vin pentru Jessie.
-Sunaţi dacă mai doriţi ceva, milady, milord. Ser-vitorii se retraseră, lăsându-i într-o binecuvântată singurătate. Răspunzând întrebării lui Jessie de mai devreme, Daniel spuse:
-Să înfiinţez noi spitale nu-i o glumă. Precedentul Lord Romayne era un speculator financiar avizat şi ta-lentat şi a lăsat o avere substanţială. Acum eu am plăcuta sarcină să decid cum să o cheltuiesc. Am pus bazele unei infirmerii şi a unui dispensar la Casa Zion din Londra şi mi-ar plăcea să înfiinţez spitale rurale în satele unde am lucrat şi am văzut nevoile. Bogaţii pot primi asistenţă medicală în propriile case, dar foarte mulţi oameni n-au resursele de care au nevoie. Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi să încerci să pui un om cu un picior rupt pe o scară într-o bojdeucă umedă?
Jessie se înfioră.
- Din nefericire, pot. De fapt am avea nevoie de un spital rural în satul Kelham. M-am gândit la asta, dar nu eram sigură de unde să încep. Cum ai vedea ches-tiunea asta?
-Aş începe cu o casă încăpătoare cu câteva camere la parter pentru pacienţi şi la etaj locuinţe pentru surori calificate şi servitori care să aibă grijă de pacienţi, explică el cu ochii strălucind de entuziasm. Multe femei

deja au cunoştinţe sanitare de bază. Lady Julia şi cu mine ne-am gândit să înfiinţăm programe de calificare unde

femeile pot învăţa pe lângă surori cu experienţă ce este nevoie.
-Asta sună minunat şi posibil de realizat, dar trebuie să şi mâncăm. Jessie înfipse furculiţa intr-un crevete cu unt şi îl duse la buzele lui Daniel.
El zâmbi şi mâncă crevetele.
-Eşti o femeie superb de practică, Lady Romayne.
Străpunse un alt crevete şi i-l oferi lui Jessie. Discuţia încetă până când toţi creveţii fură devoraţi.
După ce-l termină pe ultimul, Jessie îşi linse untul de pe buze, mulţumită să vadă privirea lui Daniel aţintită asupra ei. Când îşi sorbi vinul, el scutură uşor din cap şi întrebă:
- Cum vrei să-ţi petreci timpul, Jessie?
Ea gustă puţin din deliciosul sufleu de brânză.
-Probabil că o să am trei sau patru gospodării de condus, fără a mai menţiona supravegherea muncii pe domeniu şi, bineînţeles, timp cu Beth şi din când în când muncă la Fundaţia Surorilor. Şi posibil viitori copii, o perspectivă adorabilă la care ţinea. îşi înghiţi ultimele picături de vin şi întinse paharul pentru a-i fi reumplut. întrevăd rezolvarea foarte plăcută a unor probleme în viitor.
Daniel turnă vin pentru amândoi.
-Nu cred că vreunul din noi va duce lipsă de ocu-paţie.
Frecându-şi uşor piciorul de al ei, luă un platou cu carne de pui în sos de vin cu ciuperci şi îi servi pe amândoi cu câte o bucată.
Simţindu-se foarte casnică, Jessie adăugă o lingură de amestec de ou şi ceapă plăcut condimentat cu muştar.
Când se aplecă să-i pună şi lui Daniel, corsajul ei lejer se lăsă în faţă.
Daniel înghiţi greu.
- Poate că e timpul să hrănim alte pofte.
Ea bău din paharul de vin, apoi îl întoarse şi i-l întinse ca să poată bea din exact acelaşi loc ca şi ea.
- Mai avem de gustat câteva feluri de mâncare.

Daniel bău din paharul ei, cu ochii intr-ai ei. După ce i-l dădu înapoi, mâna lui îi atinse sânul, nu chiar din greşeală. Sfârcul i se întări pe loc şi ea devansă în minte sfârşitul cinei.

Flirtând scandalos, gustară din celelalte feluri, toate fiind excelente şi destul de uşoare.
Dintr-odată nerăbdătoare, Jessie se ridică.
- De-abia aştept să văd dacă patul ăla de sus e la fel de confortabil pe cât arată. Prinde-mă dacă poţi!
Râzând, se întoarse pe loc şi ieşi pe uşă, traversă holul şi o luă în sus pe scări. Cărei femei nu i-ar plăcea să fie urmărită de un proaspăt soţ irezistibil de arătos?
capitolul 23
Rânjind, Daniel îşi urmări frumoasa mireasă pe scările în spirală, fustele ei strălucitoare învolburându-se după ea. Ce iute de picior era! Nu că ar fi vrut s-o ajungă prea repede.
Ea se prinse de pilastrul de sus al scării şi se folosi de el pentru a-şi face vânt spre dreapta. în timp ce alerga pe coridor spre camerele lor, el o urmă, trântind uşa în spatele lui.
Personalul de la Milton Manor făcuse focul şi aprin-sese lămpile reglând intensitatea atât cât să creeze o ca-meră perfectă pentru seducţie. Jessie ţâşni pe după una din canapelele din salon care făcea parte dintr-un grup menit conversaţiei din mijlocul încăperii, dar care era o barieră bună.
- Urmăreşte-o pe mireasa nebunatică! strigă ea veselă. Faţa ei era îmbujorată de emoţie şi sânii i se ridicau şi coborau chinuitor pe sub corsajul stacojiu.
Zăpăcit, el se întrebă ce purta ea sub acel neglijeu superb şi şocant. Nu multe, bănuia.
- Ăsta e momentul în care dovedesc că masculul speciei e mai mare şi mai tare decât femela şi rezistenţa e de prisos?
Ademenirea unui sfânt
179
- Ba nu-i deloc de prisos, murmură ea cu ochii strălucind de plăcere. Pentru că urmărirea e parte din distracţie, sobrul meu soţ vicar!
-Având în vedere cât vin am băut, cred că nici unul din noi nu e foarte treaz acum. El se furişă pe după canapea ca un leu care dă târcoale.

- In aceste probleme e important să găseşti echilibrul perfect între sobrietate şi nesăbuinţă, spuse ea pe un ton ferm academic, retrăgându-se pas cu pas.
-Şi eu sunt suficient de nesăbuit. îşi puse o mână pe spătarul canapelei şi sări peste ea, aterizând exact în faţa lui Jessie.
Ea se trase înapoi.
- Şi eu sunt la fel, băiete!
Când nu mai putu s-o ajungă, ea îşi încleşta mâinile cu o groază exagerată, corpul ei sprinten fiind pus în evidenţă de mătasea revărsată.
- Risc mânia ta când mă vei prinde în cele din urmă! Ce lucruri îngrozitoare îi vei face unei sărmane mirese nevinovate?
El râse.
- Eşti credibilă ca mireasă nebunatică. Ca mireasă nevinovată nu eşti prea convingătoare.
- Ah? Ea încercă să se îmbufneze ca o fetiţă, în vreme ce-şi rotea şoldurile într-o invitaţie ostentativă.
- încearcă mai bine pe Afrodita, zeiţa dragostei. El se apropie din nou de ea.
Ea se roti ca să scape, dar de data asta, n-o mai lăsă. O prinse de talie şi o trase lângă el. Gemu când ea îşi frecă de vintrele lui fascinantul ei spate voluptuos. Era delicat şi ferm sau invers? Nu conta, hotărât lucru, era fermecător. îi luă în mână uimitorii ei sâni gândindu-se că n-o să le poată niciodată da drumul.
- Cu siguranţă suntem pregătiţi pentru patul ăla?
Ea se lăsă pe spate peste el şi cu o voce gâtuită spuse:
- Poate că... suntem.
El îşi afundă faţa în părul ei şi probabil că mişcă din loc şi ultimele agrafe, pentru că bogatele ei bucle negre se desfăcură şi căzură mătăsos pe lângă faţă, spre

frumoşii ei umeri. El îşi închise ochii, tremurând de forţa pasiunii care clocotea în el. în ea. Unindu-i intr-un primitiv dans de împerechere, al seducţiei, al posedării şi al desfătării.

îşi strecură un braţ pe sub genunchii ei, celălalt pe după spate şi o ridică în braţe.
-Acum nu mai poţi fugi, spuse el intrând în dormitor.
- O să te sărut nebuneşte şi apoi o să fug. îl luă de gât şi începu să-şi pună în practică ameninţarea.
Avea gust de vin şi căldură şi o neţărmurită speranţă. El aproape că se prăbuşi în cantul uşii şi cu greu reuşi să îl evite. Să-şi rănească mireasa ar strica cheful.
Ricoşă în pat. Nu plănuise să-şi arunce mireasa pe salteaua uriaşă, dar când o făcu, ea căzu perfect.
- Ia vino-ncoace, mascul feroce al rasei umane, spuse ea deschizându-şi braţele. Mă predau superiorităţii tale tiranice!
- Hotărât lucru, ai băut destul vin dacă pretinzi că bărbaţii sunt superiori. îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun, fără să-i pese unde ateriza. Ştiind că nu voia se se lupte cu cizmele în noaptea nunţii, purta pantofi uşori de interior. îi zvârli din picioare, neluându-şi ochii de la Jessie. O cameristă dăduse la o parte cuverturile de pe pat în timp ce ei mâncau şi Jessie stătea într-un vârtej de mătase stacojie şi păr negru strălucitor, o excitantă frumuseţe încadrată de aşternuturi albe răcoroase. Unul din pantofiorii ei de piele căzuse când o luase în braţe, aşa că îi luă celălalt picior şi i-l eliberă, expediind papucul în direcţia hainei lui.
Eliberându-i piciorul, hotărî să-i dea atenţia cuvenită, masându-i degetele şi bolta piciorului şi în sus spre gleznă, trecându-şi mâna peste ciorapul de mătase neagră, întinzându-se spre celălalt picior, spuse:
- Picioarele tale sunt la fel de frumoase ca tot restul trupului tău.
- Ce minunat e să aud asta! îşi mişcă degetele de la picioare. Dar picioarele mele nu sunt mici şi delicate aşa cum ar trebui să fie cele ale unei adevărate doamne.
Ademenirea unui sfânt
- Prostii! Sunt bine proporţionate şi puternice. Şi gâdilicioase, adăugă el când îşi trecu un deget peste talpa ei dreaptă.
Ea scoase un sunet adorabil şi îşi trase piciorul.
- Ca medic apreciez puterea şi sănătatea. Şi tu eşti o femeie foarte sănătoasă.

Ea îşi mişcă din nou degetele de la picioare.
- Până la urmă, sănătatea e mai folositoare decât frumuseţea. O să fiu o băbătie urâtă, dar sănătoasă.
-Niciodată. El îşi trecu mâna peste pulpa prinsă în ciorap, spre genunchi. Eşti frumoasă şi la trup, şi la su-flet. Ii ridică poalele şi desfăcu jartiera provocatoare, prinsă exact deasupra genunchiului. Chiar şi aici negru şi roşu. Prietenele tale sunt foarte meticuloase. Nu reuşi să se abţină să nu-i mângâie interiorul coapsei. Drumul spre paradis.
Cu greutate, izbuti să bâiguie:
- Ca femei de lume ce sunt, ele ştiu desigur că un bărbat consideră că o piele dezvelită e mai frumoasă decât orice neglijeu.
Ii dădu jos şi cealaltă jartieră şi ciorap şi era cât pe-aci să se aşeze lângă ea pe pat, când ea spuse:
-Acelaşi lucru e adevărat pentru ambele sexe, Da-niel. Vreau să te văd în toată splendoarea. Se ridică în capul oaselor privindu-l cu ochi arzători. Te rog! Sau va trebui să-ţi smulg hainele de pe tine. Eşti îmbrăcat cu mult prea multe haine şi ard de nerăbdare să-ţi văd trupul superb.
El bănui că roşise.
- Nu-i atât de frumos ca al tău, dar e sănătos.
- Foarte sănătos! Ea gesticula cu înţeles spre pantalonii lui ce stăteau să crape.
Hotărât lucru, el roşi.
-Cum vrei, milady, dar nu sunt deloc atât de interesant.
- Lasă asta la aprecierea mea. Se ridică şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului aşa că acum putea să-l atingă.

Haina era deja dezbrăcată şi urmă repede şi lavaliera, îşi desfăcu nasturii de la cămaşă şi o dădu jos mai încet, simţindu'se jenat.
- Şi tu arăţi foarte sănătos, doctore Daniel. Ce umeri minunat de laţi! Jessie se aplecă în faţă să-i atingă, trecându-şi palma de la umeri prin părul moale de pe piept în jos, până când atinse marginea pantalonilor. O mulţime de muşchi puternici şi minunaţi.

El îşi ţinu răsuflarea, ca şi cum palma ei îl ardea, trasând o linie pe bustul lui.
- îmi pare bine că eşti de acord.
-Sunt. Ea rânji. Şi o să devii şi mai interesant după ce o să arăţi mai mult din minunăţia ascunsă.
Ce-i drept e drept, dar el simţi un neaşteptat val de pudoare. Pe când îşi desfăcea şliţul, spuse:
- De obicei, eu sunt cel care are de-a face cu pielea dezgolită în timpul operaţiilor. Asta e diferit.
-Schimbarea rolurilor îţi va face bine, spuse ea as-pru.
Privirea ei interesată nu era de ajuns pentru a-i potoli excitarea, dar era întru câtva intimidam, în spe-cial când ea se încruntă. înainte de a se putea acoperi, Jessie spuse:
-Ce-i cu cicatricea asta? Pare a fi fost făcută cu un cuţit.
Urmă linia curbă de pe şoldul lui stâng.
-M-a tăiat un pacient beat care a crezut că sunt un pirat barbar sau cam aşa ceva, explică el. N-a fost nimic serios.
Ea se încruntă.
-Sper ca pe viitor să-i controlezi de arme. Am un interes legitim să mă asigur că îţi menţii actuala stare de sănătate.
- Şi cu asta sunt de acord, o asigură el.
Se dădu înapoi să-şi scoată pantalonii şi indispensabilii, gândindu-se ce hine era că focurile erau făcute să menţină camera caldă.
- Acum e rândul tău, milady! Am fost atras de şireturile din faţa neglijeului tău încă de când ai coborât scările.
Ea îi dărui un zâmbet lung şi languros.

- Atunci e timpul să faci ceva în sensul ăsta.
- Perlele de la capetele şireturilor dau o notă deosebită. Păşi în faţa ei, acolo unde stătea pe marginea patului, şi apucă şireturile de mătase neagră.
- O invitaţie să trag.
Când slăbi şireturile, corsajul se deschise într-un V adânc până la talie.
- Doamne, Dumnezeule, chiar n-ai nimic pe dede-subt!
Cu excepţia pielii calde, mătăsoase care cerea să fie linsă şi a celor mai superbi sâni plini pe care şi-i imaginase vreodată.

- Ciorapii şi jartierele sunt tot ce am în materie de desuuri, spuse ea cu respiraţia întretăiată când el se aplecă spre sânul ei stâng.
Când gura i se închise pe sfârc, el îşi duse mâna dreaptă pe piciorul ei stâng sub straturile de satin stacojiu şi nu găsi nimic decât piele catifelată şi moale. Crezu că-i va sta inima în loc, doar că la fel ca Jessie se bucura de o sănătate de fier.
- Inima e pe cale să-mi cedeze înainte de terminarea nopţii, gâfâi el trăgându-se de lângă ea. Dar ce minunat fel de a dispărea!
-Te rog să nu mori, Daniel, spuse ea cu ochii brusc foarte serioşi. Am nevoie de tine viu şi nevătămat.
Chiar avea nevoie de el viu şi nevătămat - protecţia pe care i-o oferea reprezenta motivul pentru care îl acceptase. Ideea asta era cea mai mică dintre griji, şi în seara asta n-avea nici o importanţă. Nu era acum momentul să-i împărtăşească din cunoştinţele lui medicale şi să-i spună că viaţa era nesigură şi până la urmă toată lumea va muri. Mai bine să apeleze la credinţa preotului.
- O să fac tot ce-mi stă în putinţă să menţin sănăta-tea amândurora. De fapt e momentul să te examinez amănunţit.
îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică în picioare. Ea veni râzând, cu neglijeul pe jumătate căzut. Nu era mare efort să slăbească într-atât corsajul încât să-l facă să alunece peste umeri şi în jos pe şolduri. Neglijeul căzu

pe duşumea intr-o şoaptă de mătase şi se învolbură în jurul gleznelor ei.
- Arăţi extrem de sănătoasă, şopti el urmărind în jos materialul cu buzele.
Ea se clătină şi i se agăţă de umeri.
- Acum. Acum e momentul să mergem în pat!
încuviinţând, o ridică în braţe fără vreun cuvânt şi o aşeză pe saltea, apoi se întinse lângă ea. Deşi intenţio-nase să nu se grăbească, ea îl trase lângă ea cu o nerăb-dare sălbatică.
- Te doresc atât de mult, Daniel, şopti ea şi îl apucă cu o intimitate supremă şi îl trase între picioarele ei.

- în curând, milady. în curând. De data asta, voia ceva mai mult decât o împreunare rapidă, nepăsătoare, aşa că purcese încântat şi fără grabă la explorarea secretelor din locurile ei umede şi fierbinţi. Ea gemu încet, cu degetele chircite pe spatele lui, purtându-l din ce în ce mai sus. Când el nu mai putu suporta, se cufundă în ea cu o lungă şi istovită respiraţie. Crezuse că nimic nu putea egala extazul nebun din trăsură, dar se înşelase. Con-topirea de moment era tot ce simţea şi încă mai mult, pentru că stăteau lipiţi şi goi, găsindu-şi împreună un ritm cu o nevoie presantă. El voia ca această împreunare să dăinuiască pe vecie sau măcar cât mai mult, dar acest ţel se spulberă sub lovitura dorinţei.
- Daniel, spuse ea răguşit. Daniel!
Unghiile i se înfipseră în el pe când se dezlănţui în orgasm, luându-l cu ea. Bărbatul închise ochii şi se su-puse extazului. Când o văzuse prima dată pe Jessie, crezuse că realitatea nu se va potrivi niciodată cu dorinţele lui nebuneşti. Greşise.
în timp ce stăteau epuizaţi unul în braţele celuilalt, Jessie mulţumi în gând servitorilor care făcuseră focul care încălzea camerele. Chiar şi un simplu efort de a trage cuverturile părea prea mare. Combinaţia de vin, Ademenirea unui sfânt

mâncare, căldură şi o incredibilă satisfacţie sexuală o lăsase plutind întro stare de mulţumire confuză.
Daniel se mişcă puţin s-o tragă mai aproape de el, mângâind-o tandru pe spate.
- A meritat aşteptarea.
- Intr-adevăr.
Se simţea foarte, foarte apropiată de proaspătul ei soţ, şi asta era chiar mai valoros decât incredibila plăcere a împreunării. Chiar mai mult decât pasiunea, apropierea emoţională putea lega doi oameni foarte diferiţi intr-o căsătorie adevărată.
-Nu semeni cu nici un vicar din câţi am cunoscut vreodată, îl tachină ea, admirând profilul său puternic şi regulat. Probabil că ar fi trebuit să te întreb mai devreme ce rol joacă credinţa în viaţa ta. Ai ambiţii ca într-o zi să te

consacri în întregime bisericii, poate să preiei o parohie? Nu cred că aş fi o soţie de vicar foarte bună.
-Asta nu-i pentru mine, spuse el. Credinţa e un lucru ciudat. Am fost născut cu ea aşa cum am avut ochi albaştri şi păr blond. N-am fost întotdeauna în termenii cei mai buni cu Dumnezeu, dar n-am încetat niciodată să cred. Ce n-am moştenit a fost nevoia de a-i face pe alţii să creadă exact ca mine.
Ea zâmbi strâmb.
-Âsta-i motivul pentru care eşti atât de diferit de tatăl meu. El le cerea celor din jurul lui o adeziune absolută la crezul său.
-Ăsta-i un mod foarte potrivit de a-i îndepărta pe oameni de biserică, spuse Daniel sec. Credinţa mea ar fi rămas în mine ca o tăcută şi intimă parte a mea, dar pentru că părinţii mei erau îngroziţi de ideea de a deveni chirurg, studiind teologia a fost un compromis potrivit. în orice caz, aş fi ajutat oamenii.
- In feluri foarte diferite, observă ea.
-Adevărat, dar există şi asemănări. îşi puse mâna caldă pe sânii ei. Atât pentru medicină, cât şi pentru preoţie e nevoie să ştii să asculţi. Să auzi atât ce ţi se spune, cât şi ce nu ţi se spune. Când am ales să mă dedic în întregime studiului medicinei, eram foarte aproape

de a fi hirotonisit, încât părea că merită să merg până la capăt. De câteva ori pe an, călătoream undeva intr-o zonă îndepărtată unde lipseau doctorii, pentru a face operaţii şi alte tratamente. Câteodată se dovedeşte util sâ-i poţi căsători pe oameni.
Ea nu ştiuse de călătoriile lui medicale, dar nu o surprinseră. La urma urmei, era un sfânt. Bănuia că oficia căsătorii pentru perechi care ar putea fi respinse de oa- | meni cum era tatăl ei, şi ăsta era un serviciu valoros pentru că o căsătorie nu era legală decât dacă era oficiată de un cleric al Bisericii Anglicane. Singurele excepţii erau quakerii şi evreii cărora li se permitea să fie căsătoriţi cu ■ propriile lor ritualuri.
-A asculta e diferit la un doctor faţă de un pastor?

-Ca doctor, trebuie să ascult şi să descopăr care e adevărata problemă, care nu e întotdeauna evidentă. Ca I preot, adesea doar îi las pe oameni să vorbească până când înţeleg singuri ce trebuie să facă. De obicei ştiu, | dar trebuie să rostească vorbele cu voce tare pentru a le | accepta. Ridică din umeri. Dacă au nevoie de un ajutor ; special, bunăoară de mâncare sau de ceva de lucru, fac | şi eu ce pot.
Talentul lui de a asculta fusese unul dintre cele mai I liniştitoare lucruri în legătură cu el, îşi dădu ea seama.
-Tu m-ai ascultat foarte atent şi pentru asta îţi sunt 5 profund recunoscătoare. j
- Să te ascult e o plăcere, nu o datorie. Daniel se ridică într-o mână, să se uite la ea. Ea s-ar fi intimidat, dar 1 văzu în ochii lui o caldă admiraţie.
- Ce creaţie sublimă e o femeie, cugetă el. O mângâie de la urechi până la genunchi, nu cu dorinţă, ci cu o 1 adâncă recunoştinţă. Mi-am amintit chiar acum că I mama ta a spus că ai un semn din naştere în formă I de inimă într-un loc unde nu poate fi văzut, cu excepţia, fl posibil, a soţului. Poate că voia să spună pe spate.
înainte ca ea să poată obiecta, el o rostogoli pe burtă.
-Ai un spate minunat. Ce curbe elegante şi subtile. | Acum, hai să vedem unde-i semnul ăla? Ah, s-ar putea

să fie ăsta. O atinse cu un deget pe partea de sus a fesei drepte.
- Nu-i de mirare că nu l-am văzut niciodată, spuse ea intrigată. E chiar de forma unei inimi?
-Mai mult ca nişte plămâni, remarcă el. Sau poate nişte rinichi.
-Vai, cât de lipsit de romantism eşti, doctore! Zise ea râzând.
-N-am imaginaţie de poet, dar mă simt foarte ro-mantic. Se aplecă şi îşi apăsă buzele pe semn.
Ea zâmbi, simţindu-se delicios de relaxată, dar gata de a fi retrezită pentru un motiv suficient de bun. Apoi Daniel inspiră adânc.
Leneşa ei mulţumire se transformă într-un ghem de teamă. Fusese atât de vrăjită de pasiune că uitase cât de multe avea de ascuns. Vai, cât de nebună fusese!

-Recunosc cicatricea asta, spuse el încet, trasând o linie cu degetul de la omoplatul ei stâng spre coaste. Un salt spre lateral, apoi în jos spre talie. De la infirmeria mea din Bristol. Nu-i de mirare că-mi păreai cunoscută. Dar nu ţi-am recunoscut faţa pentru că era atât de tare învineţită şi tumefiată, că nici măcar mama ta nu te-ar fi recunoscut. Mi-ai spus că te cheamă Jane. De ce, Jessie?
Cu o groază ce ameninţa să-i oprească inima, îşi dădu seama că secretul pe care cu disperare dorea să-l ascundă fusese dezvăluit.
Ar fi fost mai bine dacă murea.
capitolul 24
Daniel stătea încă încruntat, când Jessie scoase un sunet jos, îndurerat şi se rostogoli, îndepărtându-se de el. Se dădu jos din pat şi o porni spre uşă înainte ca el să-şi vină în fire şi să se ducă după ea. O prinse din spate şi o trase lângă el, luând-o în braţe şi întrebân- du-se cum de această mireasă fericită şi încrezătoare în sine putea să se prăbuşească atât de repede.

-E în regulă, Jessie, spuse el pe cea mai liniştitoare I voce. Acum eşti în siguranţă.
Ea se linişti, dar respiraţia îi era întretăiată şi tremura în braţele lui, cu trupul înfrigurat. Şoc.
O pătură pentru genunchi era aşezată pe canapea, el o luă şi o înfăşură pe Jessie în ea. Pasivă ca o păpuşă, îl j lăsă s-o conducă spre pat. O aşeză pe saltea şi trase cuverturile peste ea, apoi mai puse cărbune în cămin înainte de a se aşeza lângă Jessie.
Jessie se îndepărtă şi se făcu ghem, cu spatele spre el, aşa că el o luă în braţe. Chiar şi cu pătura, cuverturile şi căldura trupului lui, ea tremura şi pielea îi era lipicioasă.
- A fost o crimă ce ţi s-a întâmplat, dar nu a fost vina ^ ta, spuse el hotărât. Tu ai fost victimă. Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine.
Când Jessie nu răspunse, el se întoarse cu gândul la vizita ei la infirmerie. Trecuseră cam şapte ani şi văzuse mulţi pacienţi înainte şi de atunci încoace. Dar chiar şi după tot acest timp, îşi amintea de numeroasele vânătăi care o făcuseră de nerecunoscut şi de cât de şocat şi îngrozit

fusese când descoperise crestătura lungă însânge- rată de pe spatele ei. Fusese norocoasă să fie în viaţă.
Ce-şi mai amintea? După un moment de gândire, spuse:
-Soţul tău a fost cel care te-a bătut, nu-i aşa? Asta mi-ai spus. Şi-o aduse aminte scoţându-şi verigheta şi aruncând-o prin încăpere.
- Da, zise ea abia şoptind. Primul meu soţ.
Bucuros că primise un răspuns, el spuse pe un ton de conversaţie:
-Presupun că ai spus Jane pentru că începuseşi să spui Jessie, după care n-ai vrut să-ţi dezvălui adevăratul nume.
Jane îţi oferea siguranţa anonimatului, în vreme ce Jessie e uşor de ţinut minte.
-Jezebel. Vocea îi era spartă. Numele meu e Jezebel. Tatăl meu spunea că mi se potriveşte.
-Toţi prietenii tăi te ştiu drept Jessie, ceea ce ţi se potriveşte mult mai bine. Era foarte atent, căutând să-i

vadă reacţiile, ceea ce nu era uşor când era încă întoarsă cu spatele şi ghemuită în nefericirea ei.
- Ivo mă striga Jezebel, rosti ea tern. Spunea că sunt o târfă şi că n-ar fi trebuit să se însoare niciodată cu o femeie pe care o cheamă Jezebel.
- De asta era atât de furios când te-a bătut? Pentru că era gelos?
-Niciodată nu i-am dat motiv să se îndoiască de fidelitatea mea, dar ori de câte ori bea, începea să mă acuze că sunt târfă. Vocea i se sparse. Mereu era beat.
- Şi cu timpul a devenit tot mai violent. Daniel văzuse asta la alte paciente care fuseseră bătute de bărbaţii lor.
Ea înghiţi.
- Da, spunea că sunt prea frumoasă să fiu credincioasă. In acea ultimă noapte... a venit la mine cu un cuţit, spunând că, după ce-mi va tăia faţa, frumuseţea mea se va fi dus şi oamenii vor întoarce spatele urâţeniei mele.
începu să plângă cu suspine puternice care o scuturau, amenin ţând s-o frângă în două.
Daniel o ţinu strâns şi blestemă brutalitatea bărbaţilor.
-Ar fi trebuit să-i mulţumească lui Dumnezeu că te are drept soţie. Aşa cum şi Daniel îi mulţumea lui Dumnezeu.

Când lacrimile îi secară, el o întrebă: Spune-mi, cum l-ai cunoscut? Credeam că tatăl tău te controla îndeaproape.
Ea înghiţi greu şi reuşi să răspundă cu o voce sigură:
- De obicei, aşa era. Nu mi s-a permis niciodată să ies fără o servitoare care să stea cu ochii pe mine chiar şi în orăşelul nostru, unde toţi se cunoşteau între ei. Dar într-o zi, când tata ieşise, fata de la spălătorie era bolna-vă, iar bucătăreasa avea nevoie de nişte cotlete pentru cină. Era ocupată şi nu mai era nimeni disponibil, aşa că m-a trimis pe mine. Nu părea să existe nici un pericol în asta. Ziua de târg în Chiîlingham era foarte populară.
-îmi închipui că ai fost încântată să ieşi şi să te bucuri de puţină libertate, remarcă Daniel, sperând să încurajeze şuvoiul vorbelor.

- Pentru mine, să mă duc în piaţa oraşului în zi de târg era o mare aventură. Vocea îi deveni ironică. S-a j dovedit a fi o aventură mai mare decât mi-aş fi putut vreodată imagina.
-Acolo l-ai cunoscut pe Ivo Trevane? Trevane a fost numele pentru certificatul de căsătorie, nu-i aşa? Un nume bun din vestul ţării.
Ea dădu din cap, ceea ce el mai mult simţi, fiindcă | faţa îi era în continuare întoarsă.
- Ivo trecea prin sat şi se hotărâse să se oprească la târg ca să se amuze pe seama ţăranilor.
- Şi apoi te-a văzut.
- Şi eu l-am văzut pe el. Oftă. Eram tânără şi cu totul lipsită de experienţă, pentru că mi se permisese să văd doar puţin din lume. Ivo era visul oricărei fete. Brunet, j elegant şi teribil de arătos. Era doar cu puţin mai mare ca J mine şi foarte romantic. Cita din poezii şi pretindea că mă adoră. Am fost vrăjită de el. Vocea îi deveni amară. Eram sigură că era o dragoste nemuritoare.
- Aşa că ai început să te întâlneşti pe ascuns cu el.
Jessie dădu din nou din cap.
- Eram o fetişcană nechibzuită, gata să pic în plasă, dar, pentru că eram fată de vicar, ştia că mai bine mă cerea de soţie, decât doar să mă seducă.

Amintindu-şi nebunia iubirii din tinereţe, Daniel spuse blând:
- Probabil că era tot atât de îndrăgostit ca şi tine. Tu poţi zăpăci chiar şi un doctor serios. Spera ca asta s-o 1 facă să zâmbească şi poate că reuşise, dar ea stătea încă cu spatele la el.
- Shakespeare avea dreptate în legătură cu dragostea de tinereţe când a scris Romeo şi Julieta, spuse ea cu un glas egal. O dorinţă lipsită de raţiune duce la dezastru. |
- întotdeauna am crezut că politica şi vrajba între familii i-a dus la dezastru. Mai multă îngăduinţă şi iertare ar fi însemnat că nu aveau să sfârşească tragic. Bineîn- | ţeles că asta ar fi însemnat şi să nu fi existat o piesă atât de grozavă.

-Tragedia e mult mai prezentă decât îngăduinţa şi iertarea. Din nefericire, Jessie avea dreptate.
- Ivo locuia în Bristol?
- Da, avea o moşie în Dorset, dar n-am fost niciodată acolo, pentru că prefera casa din Bristol. Pentru mine, oraşul era magic. Teatru şi muzică, şi biblioteci. Nu puteam crede cât de norocoasă eram să am toate astea şi pe deasupra un soţ pasional, care mă adora.
Daniel strâmbă din buze şi trebui să-şi aducă aminte că avea nevoie să-i cunoască trecutul, indiferent cât de multă durere i-ar putea pricinui acele informaţii.
-Cum ai ajuns din raiul pe pământ în iad şi în infir-meria Herbert?
-Nu mi-am dat seama cât de mult bea Ivo înainte de a fugi şi a ne căsători. Asta era îngrijorător încă de la în-ceput, dar a devenit cu mult mai rău după ce a început să-şi invite prietenii acasă. Era un grup de tineri cheflii, nu făceau de fapt nici un rău, dar le plăcea îngrozitor să flirteze.
Daniel se încruntă.
- Şi evident că soţul tău a dat vina pe tine, ceea ce i-a aţâţat gelozia.
- Exact. Jessie se întoarse pe spate, trăgându-şi cuvertura pe ea şi stând cu ochii pe baldachin. Cuvintele începură să se rostogolească unul peste altul, ca şi cum era disperată să se elibereze de o durere de mult îngropată.

Devenise din ce în ce mai gelos. Când era beat, crizele lui de furie începeau cu urlete după care devenea violent. M-am deprins să mă închid intr-un mic dormitor când veneau prietenii lui. Mă ascundeam acolo până a doua zi. întotdeauna era atât de spăsit a doua zi de dimineaţă. Se jura că n-o să mai facă niciodată, iar eu voiam atât de mult să-l cred!

- Te-ai gândit să-l părăseşti?

- Câteodată, dar n-aveam unde să mă duc. N-aş fi putut să mă întorc niciodată la tata sau în Chillingham. N-aveam prieteni sau familie care să mă accepte. îşi muşcă buza. Mai rău, în majoritatea timpului, nu voiam

să plec. Când era treaz, viaţa era minunată. Putea fi atât de fermecător, o companie ideală. Până când se îmbăta din nou.

-Cât timp a trecut până când ai apărut la infirmerie?

- Nu chiar un an. îşi închise ochii şi vocea îi deveni o şoaptă. A venit acasă de la un meci de box unde el şi cu prietenii lui au băut atât de mult, că abia se mai puteau ţine pe picioare. Eu citeam în bibliotecă atunci când a intrat el. Văzând cât de beat era, m-am scuzat să plec. El s-a înfuriat şi a început să alerge după mine. Când am fugit pe scări în sus, el s-a împiedicat pe trepte, ceea ce l-a făcut să se înfurie şi mai tare pe mine.

Daniel tresări auzind panica tot mai mare din vocea ei, dar îi datora lui Jessie să fie martor la întreaga teroare a acelei nopţi.

-Astfel de bărbaţi aruncă întotdeauna vina pe altci-neva, remarcă el cu blândeţe.

-Am reuşit să ajung în mica mea cameră adăpostită şi am încuiat uşa, dar a doborât-o cu un scaun. Scoase un oftat înfiorat. A început să mă bată mai rău decât o făcuse până atunci. Apoi m-a sufocat până când am leşinat.

Daniel îi luă mâna şi i-o ţinu strâns.

- Şi după aceea?

Ea scoase un şuierat aspru.

-Când mi-am recăpătat cunoştinţa, el era prăbuşit intr-un fotoliu terminând o sticlă de gin, ignorând fap-tul că zăceam intr-o baltă de sânge în mijlocul camerei. Am reuşit

să mă ridic în picioare şi i-am spus că-l pă-răsesc. Că mai bine mă fac târfă pe străzi decât să mai trăiesc cu el încă o zi. El a scos un cuţit din cizmă şi atunci a fost când m-a ameninţat că-mi taie faţa astfel încât nici un bărbat să nu mă mai vrea vreodată. Gura i se schimonosi. Am crezut că o să mă omoare, având în vedere cât de dezlănţuit era.

- Dacă ar fi fost ceva mai aproape, tăietura aceea de pe spatele tău ar fi putut fi fatală. Dar ai reuşit să pleci. O strânse din nou de mână. Apoi ai folosit un nume

fals la infirmerie şi ai părăsit Bristolul ca el să nu te poată urmări. Ce fată curajoasă!

Ochii ei se deschiseră, palidă şi pe jumătate înne-bunită.

-Ah, am ştiut că n-o să vină după mine.

O spaimă rece îl avertiză de ce urma.

- De ce nu?

-Pentru că l-am omorât. Vocea i se frânse. Mi-am omorât soţul cu propriul lui cuţit!

capitolul 25

Jane petrecuse ani la rând suprimându-şi amintirile acelei nopţi înfiorătoare, dar acum o cotropeau ca un sânge clocotind. Teroarea şi agonia pumnilor lui Ivo lovind-o. Experienţa groaznică a mâinilor lui mari su-focând-o până când o lăsaseră aproape fără cunoştinţă. Tăişul ascuţit al cuţitului lui fluturat pe lângă faţa ei în timp ce o ameninţa că o mutilează. Când se oprise să-şi dea părul negru la o parte de pe faţa transpirată şi furioasă, ea ţâşnise într-o parte şi o luase înspăimântată la fugă către uşa distrusă. Acela fu momentul în care el o înjunghiase. Vârful cuţitului îi atinse omoplatul, apoi o tăie pe spate cu o mişcare spre stânga, când îi atinse corsetul, înainte de a-l tăia până la talie. Ea ţipase şi se prăbuşise în genunchi, paralizată de durere şi convinsă că va muri. Ivo o smucise, ridicând-o în picioare, urlând ameninţări murdare şi învârtindu-şi cuţitul, faţa lui arătoasă schimonosită ca a unuia dintre demonii iadului.

Ea se luptase disperată să scape, prinzându-l de în-cheietura mâinii pe când lama însângerată se îndrepta inexorabil către ea. Cu puterea disperării, ea reuşi să

îndepărteze cuţitul - şi acesta se înfipse mortal la baza gâtului lui Ivo.
- Eşti sigură că era mort? Vocea lui Daniel părea cal-mă, ca şi cum auzea poveşti din astea în fiecare zi. Poate că aşa era.

-Ah, da. Jessie se înfiora. Am reuşit să-i caut pulsul, dar nu am simţit nimic. îşi apăsă o mână pe stomac, simţind că-i venea să vomite. Nimeni n-ar fi putut supravieţui după ce a pierdut atâta sânge.
- Ce fel de rană i-ai făcut?
Pentru o clipă, ea urî calmul său, întrebările de doc-tor despre groaza pe care o trăise, dar era mai bine decât dacă ar fi aruncat-o din pat şi i-ar fi blestemat însăşi viaţa. încercând să fie la fel de calmă, ea trasă o linie chiar deasupra claviculei.

- I-am tăiat gâtul.
- Un om poate sângera până la moarte foarte repede dintr-o astfel de rană, spuse el imperturbabil. Nu-i de mirare că erai în şoc atunci când ai ajuns la infirmerie. Ai fost foarte puternică şi foarte curajoasă în acea zi.
Buzele ei se strânseră auzind acele vorbe.
- Eram o ucigaşă înspăimântată alergând să-mi salvez viaţa! Deşi tatăl meu probabil că ar fi fost mulţumit să mă vadă în şţreang. Asta i-ar fi confirmat cele mai rele convingeri despre mine.
-A fost autoapărare! spuse Daniel aspru. N-ai fi fost niciodată condamnată.
- Eu nu eram atât de optimistă. Aşa că am fugit cât de repede am putut. Trase aer în piept, adânc şi tremurat. N-am uitat niciodată bunătatea pe care mi-aţi arătat-o tu şi sora ta în acea noapte. Aş fi putut să înnebunesc dacă nu eraţi voi. Dacă nu mi-ai fi dat acei bani, n-aş fi reuşit să ajung niciodată în siguranţă. Mi-ai amintit şi că nu toţi bărbaţii sunt răi.
- Majoritatea nu sunt, spuse el gânditor. Probabil că nici Ivo nu era, dar era beţiv, ceea ce poate aduce la suprafaţă ce-i mai rău din oricine. A fost vinovat de propria moarte.

- Mă bucur că gândeşti aşa, spuse ea sfârşită. Dar nu va uita niciodată că soţul pe care-l iubise cu pasiune murise în faţa ochilor ei, de mâna ei.
- Dacă te consolează, spuse el, vizita ta la infirmerie în acea noapte a convins-o pe Laurel că trebuie să în-fiinţăm un refugiu pentru femei şi copii. Acela a fost

începutul pentru Casa Zion, şi mulţi, mulţi oameni au beneficiat de munca ei.
-Dacă n-aş fi fost eu inspiraţia, o altă femeie ar fi fost, rosti ea cu o voce ternă. Să ajute femei şi copii este chemarea surorii tale. O sfântă, la fel ca tine.
Cu o urmă de exasperare pe chip, Daniel spuse:
- Aş vrea să încetezi să crezi că sunt vreun sfânt. Nu sunt. Nici Laurel nu este, deşi ea se apropie mai mult.
Jessie ridică din umeri. Erau mult prea îndepărtaţi pe scara valorilor morale pentru ca el să înţeleagă. încercase atât de mult să reziste atracţiei pe care o simţea faţă de el pentru că nu dorise ca el să ştie cine şi ce era ea sau cum se întâlniseră prima dată.
Acum ştia ce-i mai rău despre ea şi chiar şi un sfânt politicos ar fi fost afectat de această informaţie. Afectat şi în cele din urmă scârbit. Pentru câteva scurte ore, reuşise să-şi îngroape toate gândurile despre trecutul ei şi doar să se bucure de noul ei soţ. Acum acele momente preţioase trecuseră, şi astfel de momente nu mai apar.
Sfârşită, întrebă:
- O să denunţi crima mea magistraţilor din Bristol? Mă gândesc că a fost ceva agitaţie când a murit Ivo pen-tru că era un gentleman bogat.
-Poate că o fi avut bani, spuse Daniel sec, dar nu era un gentleman. Nu, bineînţeles că nu-mi voi denunţa soţia. Un proces dureros, urmat de o achitare pe motiv de autoapărare nu ar aduce foloase nimănui şi ar cauza mari neplăceri. Ar urmări-o pe Beth pentru vecie şi, cu siguranţă, ea e nevinovată.
Aşadar, protejând-o pe Beth ar însemna că o proteja şi pe ea. Jessie îşi dădu seama că într-o zonă iraţională din adâncul sufletului său, credea că merita să fie pe-depsită

pentru că-l omorâse pe Ivo. Deşi Dumnezeu ştia câte pedepse suferise pe când era încă în viaţă.
-Aşadar, mă crezi când spun că a fost autoapărare? N-am nici o dovadă în sprijinul spuselor mele.
- Când am negociat căsătoria noastră, mi-ai promis că nu-mi vei spune totul, dar că ceea ce-mi vei spune va fi adevărat, zise el gânditor. îmi imaginez că asta era

ceea ce nu voiai să-mi dezvălui, aşa-i? Mai ai şi alte secrete înfiorătoare?
Ea aproape că zâmbi.
-Azi mi-ai cunoscut mama bigamă şi ai aflat că te-ai însurat cu o ucigaşă. Cred că asta-i tot.
-Una peste alta, a fost o zi memorabilă din variate motive. Vocea i se înmuie. Du-te să te culci, Jessie! Mâi-ne va fi mai bine.
Fără îndoială că ea spera asta. Dar ceva în fiinţa ei se năruise şi se îndoia că va putea fi dres vreodată.
Cel puţin n-o să meargă la închisoare.
- Mulţumesc, Daniel, spuse ea încet. Apoi se retrase de lângă el şi se rugă să adoarmă şi să nu viseze.
Daniel dormi prost. Nu era uşor să împartă un pat cu o mireasă nefericită chiar dacă nu el era de vină. Jessie stătea pe marginea saltelei cu spatele la el. El bănuia că nici ea nu prea dormise şi limbajul trupului ei arăta clar că voia să fie lăsată în pace.
Când zorii se iviră la ferestre, el se apropie în sfârşit de ea şi o luă în braţe, stând culcat lângă spatele ei şi punându-i un braţ pe după mijloc.
- O noapte grea?
Jessie oftă.
- Reuşisem de minune să-mi îngrop trecutul din Bristol. Nu că l-aş fi uitat vreodată, dar amintirile erau ascunse bine, acolo unde nu trebuia să mă gândesc la ele. Aseară, au ieşit toate la suprafaţă ca relele eliberate din cutia Pandorei. Nu le mai pot îngropa din nou.
El se strâmbă.
-îmi pare rău că am adus vorba de cicatricea lăsată de tăietura cuţitului. Dar, odată ce am recunoscut-o, n-am putut s-o ignor. M-am întrebat uneori dacă Jane a reuşit să

plece în siguranţă din Bristol şi ce s-a întâmplat cu ea după aceea.
-Oricât de chinuitoare a fost seara trecută, nu regret cu totul că m-ai recunoscut, spuse ea încet, surprinsă de revelaţia aceasta. N-am vrut ca tu să afli vreodată ce am făcut sau să mă recunoşti de la infirmerie,

aşa că am încercat să te ţin la distanţă. Cu toate astea, era un secret prea mare să-l ţin ascuns faţă de soţul meu. Dacă aş avea de ales, prefer mai presus de orice onestitatea.
- La fel ca mine. Ţinând-o strâns în braţe pe cea mai atrăgătoare femeie din Anglia, avu efectul previzibil asupra părţilor sale masculine. Dacă facem ceva plăcut, vomjeuşi să alungăm câţiva dintre demonii amintirilor? Îşi însoţi vorbele cu mângâieri tandre care sfârşiră prin a-i cuprinde cu mâna sânii, degetul mare alintăm du-i sfârcul.
Sfârcul se întări şi la fel şi ea, dar nu în mod plăcut. Încă se simţea ca un iepure care trăgea nădejde că lupul cel rău n-o va băga în seamă. Doctor fiind, Daniel ştia multe despre reacţiile fizice şi era clar care erau ale ei.
-N-ai chef? o întrebă el pe un ton care se voia cât mai firesc.
- Eşti soţul meu, răspunse cu încordare în glas. N-o să te refuz.
Cu alte cuvinte, o să-şi îndeplinească obligaţiile con-jugale, chiar dacă nu voia deloc. Pentru un lung şi ten-sionat moment, el fu tentat să-i dea crezare. Pasiunea întru totul împlinită a zilei de ieri era vie în mintea şi în vintrele lui şi avea suficientă aroganţă masculină să creadă că ar fi în stare s-o facă să-i vină cheful.
Dar ea era o femeie care fusese abuzată de tatăl ei, aproape ucisă de primul ei soţ şi violată şi manipulată de logodnicul ei. N-avea nevoie de o dovadă în plus că bărbaţii erau nişte porci egoişti. Nici nu voia să se situ-eze în aceeaşi categorie cu bărbaţii care o folosiseră atât de urât. Se sili să-şi ia mâna de pe dulcea încântare a sânu-lui ei.
-Mai bine să aşteptăm până când nu eşti cufundată în demoni.
Incapabilă să-şi ascundă uşurarea, ea spuse:

-îmi pare rău. A fost aşa după... după Ivo. Orice urmă de dorinţă din trupul meu a dispărut pentru luni întregi.

Luni întregi! înăbuşindu-şi un oftat, el se rostogoli îndepărtându-se de ea şi se aşează pe spate, gândindu-se că merită o blestemată de medalie de aur pentru reţi-nere. Se presupunea că o lună de miere trebuia să fie plină de cunoaştere nebunească, pasională, suficientă pentru a uni doi soţi până când moartea îi va despărţi. Dar el nu făcuse niciodată lucrurile la modul raţional - şi Jessie era femeia pe care o dorea.

- Presupun că nu vrei să fii deloc atinsă.

-Nu. Şi ea se întoarse pe spate şi îl luă de mână. O atingere de alinare ar fi minunată, dar... nu vreau nimic mai mult. Vocea îi deveni tristă. Ceea ce ar fi atât de incorect faţă de tine, încât sunt sigură că ai prefera să nu mă atingi deloc.

Uşurat, el îşi strecură un braţ sub umerii ei şi o trase lângă el.

- Greşeşti. Atingerea din dragoste e chiar mai importantă decât cea din dorinţă.

Ea oftă încet şi tensiunea din trupul ei încordat se risipi în timp ce stătea cu capul pe umărul lui.

-Asta n-o să dureze pentru totdeauna. O să-mi revin la normal cu timpul.

- Pasiunea de ieri e ceea ce tu ai considera normal?

Ea îşi lăsă capul în jos, ca şi cum ar fi roşit.

-Da.

-Atunci merită aşteptarea. Ascunzându-şi regretele, el trase cuvertura peste ei. Nu părea deloc corect să stea gol în pat cu frumoasa şi fermecătoarea lui mireasă şi să fie obligat să nu facă nimic altceva decât s-o ţină în braţe. Se întrebă dacă va mai vedea vreodată uimitorul neglijeu stacojiu al lui Jessie.

Câteodată Dumnezeu avea un extrem de ciudat simţ al umorului.

capitolul 26

Următoarele câteva zile din luna de miere fură ciudate, dar nu neplăcute. Jessie şi proaspătul ei soţ răbdător

se plimbau prin grădini, călăreau pe moşie şi luau mese minunate. Şi discutau. Acum că ea nu mai avea secrete nedezvăluite, conversaţia curgea cu uşurinţă. Daniel avea cunoştinţe impresionante în variate domenii.
Ei ajunsese să-i placă şi umorul lui sec şi subtil. Bunul doctor nu era întotdeauna atât de serios pe cât crezuse ea la început.
Din când în când, câte o atingere sau o aromă, sau o imagine îi aminteau distinct de pasiunea pe care o împărtăşiseră în ziua nunţii. îşi amintea limpede cât de bucuroşi şi satisfăcuţi erau amândoi, totuşi gândul de a sta culcaţi unul lângă altul o făcea să vrea să se strângă ca un arici.
Se întrebă câţi bărbaţi s-ar fi reţinut ca Daniel. Foarte puţini, bănuia ea. Dacă ar fi insistat să-şi ceară dreptu-rile conjugale, şi-ar fi făcut datoria de soţie. Dar s-ar fi simţit forţată şi deznădăjduită.
Desigur că asta avea să treacă şi spera că se va întâmpla mai repede decât după ce se sfârşise căsătoria ei cu Ivo. Dar acum, îi era profund recunoscătoare lui Daniel, un bărbat care văzuse totul şi accepta cu seninătate ciudăţeniile vieţii.
Avea şi o încredere calmă, care era extrem de revigorantă. Făcuse bine când îl alesese pe el. Spera doar că îngăduinţa lui îi va permite să accepte toate problemele care veniseră împreună cu ea.
Jessie era o tovarăşă superbă, ceea ce compensa întru câtva faptul că nu împărţeau patul. Daniel se bucura de o autodisciplină excelentă, dar n-avea chef să se chinuie mai mult decât era necesar, aşa că în a doua noapte la Milton Manor, Daniel îşi aranjă tăcut în faţa şemineului păturile disponibile pentru a-şi face un culcuş.
Jessie acceptă iniţiativa lui cu aceeaşi recunoştinţă tăcută. Dimineaţa, împătureau cuverturile fără vreo vorbă şi le puneau la loc. Cooperare fără conversaţie. Dacă servitorii aflau că nu dormeau împreună, Laurel şi 200Mary Jo Putney
aceea, şi asta era o situaţie pe care Daniel nu dorea să o discute.
A cincea dimineaţă începu cu o ploaie monotonă, aşa că se retrăseseră în mica bibliotecă unde se aşezară comod să

citească în fotolii cu rezemătoare pentru cap puse unul în faţa celuilalt, lângă şemineu. Un mic foc de cărbune alungă răcoarea şi umezeala autumnală.
După câteva ore, Daniel se ridică să-şi întindă picioarele. Era timpul să viziteze camera de muzică pe care n-o văzuse încă. La loc de cinste stătea un superb pian, aşa cum era de aşteptat în fiecare reşedinţă Kirkland.
El se aşează şi execută câteva acorduri. Instrumentul avea o tonalitate minunată şi era bine acordat, aşa că degetele lui începură o piesă favorită de Bach.
Chiar fără să fie cu faţa la uşa de legătură, o simţi pe Jessie cum se apropie. Era o prezenţă caldă în spatele lui când termină piesa. Când sfârşi, Jessie bătu din palme.
- Superb! N-am ştiut că ştii să cânţi.
El îşi ridică privirea şi pentru scurt timp se pierdu în ochii ei magnifici. Limpezi ca diamantele pure, totuşi cu adâncimi în care să te pierzi...
Alungându-şi tulburarea, Daniel spuse:
-Sunt un pianist de ocazie, nu unul adevărat ca Laurel şi Kirkland. Cânt de plăcere şi suficient de bine pentru a acompania dansatori sau solişti amatori. în-cepu să cânte la pian şi vocal vechiul cântec preferat, melancolic în tonalitate minoră: „Te duci la târg în Scarborough1 2/ Pătrunjel, salvie, rozmarin şi cimbru./ Aminteşte-i de mine unei mândre de-acolo,/ Pentru că odată fu iubirea mea...l<1
Mâinile lui se opriră când tulburătoarea tristeţe a cântecului îl copleşi. Pătrunjel, salvie şi trandafir, minunata lui Rose2, pierdută pentru vecie. Jessie îşi aşează blând o mână pe umărul lui, înţelegând.
Alungându-şi tristeţea, el spuse:
1 Baladă tradiţională britanică despre oraşul Scarborough din Yorkshire (n.tr.)
2 în limba engleză, rose înseamnă trandafir (n.tr.)

- Probabil că ţi-e groaznic de dor de Beth. Să plecăm mâine ca s-o putem lua mai devreme?
- Groaznic de dor, fu de acord Jessie, dar spre surprinderea lui, continuă: Dar în biletul pe care l-am pri-mit în dimineaţa asta de la Mariah sunt informată că Beth e

înfloritoare, şi mie realmente îmi face bine acest timp liniştit pe care-l petrec cu tine. Vom fi foarte ocu-paţi după ce vom pleca de aici.

- Cum doreşti, spuse Daniel. îmi place să cânt şi imnuri. Nu există nimic mai bun decât muzica pentru a-ţi stimula spiritul.

Izbucni într-o redare asurzitoare a imnului „Domnul meu e o citadelă puternică11 şi cântă, starea sa de spirit înălţându-se. „Domnul nostru e o citadelă puternică, un bastion ce nu cedează...“ Jessie i se alătură, vocea sa de alto împletindu-se bine cu cea de bariton a lui. Când termină imnul, Jessie spuse admirativ:

- Eşti un bun pianist, dar interpretarea ta e uimitoare. Ai o voce gravă minunată.

- Folositoare pentru a antrena la cântat credincioşii, spuse el zâmbind blând. Pot să cânt imnuri cât e ziua de lungă. Crescută într-o casă de vicar, trebuie să ştii şi tu câteva.

- Mai puţin decât ai crede. Tatăl meu considera cântatul ceva frivol, care putea duce spre zbânţuială, iar el nu era de acord cu zbânţuielile! Aşa că la slujbele lui, muzica era ţinută la un nivel minim.

- încă e la fel. Comentariul venise din spatele lor, şi Daniel se ridică şi se întoarse dintr-o singură mişcare rapidă.

Stând în cadrul uşii era vechiul lui coleg de clasă, Gordon, plin de noroi şi obosit de călătorie.

- Scuze, spuse Gordon. N-am vrut să vă iau prin surprindere. Când am spus că vreau să vă vorbesc, majordomul vostru m-a trimis în bibliotecă, şi de acolo am urmat muzica.

-Ai venit repede, spuse Daniel. Jessie, el e Gordon, un alt coleg de şcoală de-al meu. A fost la nuntă.

-Aha, omul care a împiedicat-o pe mama să scape. Jessie zâmbi călduros. îmi pare bine să vă cunosc aşa cum se cuvine. Treceaţi pe aici şi v-aţi hotărât să ne faceţi o vizită?

-De fapt, l-am rugat să investigheze ceva, explică Daniel. Ai avut succes?

Când Gordon se uită la Jessie, Daniel spuse:

- E în regulă să vorbeşti de faţă cu soţia mea, de vreme ce asta o priveşte pe ea. Jessie, Gordon face cercetări discrete, aşa că l-am rugat să-l găsească pe tatăl tău, mort sau viu.
Jessie trase adânc aer în piept, iar Gordon spuse:
-A fost destul de simplu. Domnul Braxton e încă vicarul parohiei bisericii St. George din Chillingham.
Jessie se prăbuşi pe bancheta pianului, arătând palidă.
-Aşadar, tatăl meu e încă printre cei vii.
-Pare a se bucura de o sănătate de fier, răspunse Gordon.
- Fireşte că de fier, sunt sigură, spuse ea sec. Şi-a îndepărtat toţi enoriaşii?
Gordon ezită.
- Inspiră un oarecare respect, dar puţină afecţiune.
Privirea lui Jessie se mută spre Daniel.
- De ce l-ai rugat pe domnul Gordon să-l caute?
- Pentru că e mai bine să ştii decât să nu ştii, răspunse Daniel.
- Cred că ai dreptate, admise ea fără entuziasm.
După expresia lui Jessie, ea se gândea la acelaşi lucru ca şi Daniel: că mama ei era bigamă. Din fericire, reverendul Braxton era puţin probabil să afle vreodată.
- E ceva demn de remarcat în viaţa tatălui meu despre care ar trebui să ştiu? întrebă Jessie. Are vreo ibovni-că sau a adoptat un orfan sau a început să poarte şi altă culoare în afară de negru?
- Dacă-i aşa, e foarte discret, spuse Gordon sec. Dar cred că a publicat un articol teologic sau două.

- N-a fost niciodată un om interesant. Se ridică. Nu sunt o gazdă prea bună. Vreţi o gustare? Sau având în vedere vremea, aţi vrea să rămâneţi aici peste noapte?
Gordon chicoti.
-Nu sunt atât de nesăbuit să stau cu însurăţeii în luna de miere. O oră de călărit şi sunt acasă. Se înclină. E o plăcere să vă fi cunoscut mai bine, Lady Romayne.
-Te conduc, spuse Daniel. După ce se îndepărtară de camera de muzică, întrebă: Ai timp să preiei o altă investigaţie?

-Am ceva timp. Gordon ridică o sprânceană. Ce ai vrea să ştii?
Care să fi fost dată la care „Jane“ venise la infirmerie? Daniel nu-şi putea aminti cu exactitate, dar era la începutul toamnei.
- Cu circa şapte ani în urmă, cam în această perioadă a anului, un tânăr pe nume Ivo Trevane a fost ucis în Bristol. Era un gentleman cu oarecare avere, cu o casă în oraş şi o moşie în Dorset.
Gordon scoase un mic carnet din interiorul mantalei sale şi notă detaliile cu un creion scurt.
- Ce anume ai vrea să ştii?
-S-a iscat ceva agitaţie când a murit? A fost găsit vreodată ucigaşul lui? Avea familie? Orice ar putea pre-zenta interes.
Gordon puse carneţelul deoparte.
- Tipul ăsta trebuie să fie mai interesant decât Brax-ton. O să văd ce pot afla. Unde să trimit informaţiile?
- După ce plecăm de aici şi o luăm pe fiica lui Jessie, o să ne îndreptăm spre Castelul Romayne în Dorset. N-am nici o idee ce o să găsim acolo.
- Responsabilităţi, spuse Gordon scurt, şi păşi în holul din faţă.
Daniel râse.
- Sunt sigur că ai dreptate. Mulţumesc că l-ai găsit pe domnul Braxton. Ii întinse mâna. Gordon i-o strânse cu putere şi ieşi în aerul umed al zilei. Cel puţin nu mai ploua.

Daniel se întoarse în bibliotecă unde Jessie stătea lângă foc şi se uita spre flăcări mai degrabă decât citea cartea pe care o ţinea în poală.
- Sper că nu te deranjează că l-am trimis pe Gordon să-l caute pe tatăl tău, spuse Daniel după ce intră în încăpere.
- La fel de bine era să nu pomeneşti despre asta. Cu cât mă gândesc mai puţin la el, cu atât mai bine. Zâmbi cu tristeţe. întrebarea acum este dacă să-i spun mamei.
- Nu. Daniel se aşează pe fotoliul din faţa ei. N-ar vrea să ştie.
Jessie îşi arcui sprâncenele.

- N-ai scrupule de vicar legate de lipsa de moralitate a mamei mele?
-Am fost adus pe lume să vindec, nu să judec, spuse el sec. O bună regulă de bază este să luăm în considerare foloasele dezvăluirii unui astfel de adevăr. în acest caz, n-ar fi nimănui de folos, în afară de bârfitorii zeloşi care s-ar bucura să toace necazul altora. Să expunem bigamia mamei tale ar aduce mari prejudicii familiei ei, poate chiar i-ar destrăma-o definitiv. Şi în ce scop? N-o să se întoarcă niciodată la soţul ei legitim şi e puţin probabil ca el să vrea s-o accepte. Pare că este o soţie, mamă şi noră iubitoare. Deşi încalcă legea ţării, poate că nu încalcă legea care e mai presus de asta.
Jessie dădu uşor din cap.
-îmi place regula ta de bază. Eu mai mult decât oricine ştiu de ce mama s-a purtat aşa, pentru că şi eu am fugit de Cassius Braxton şi am făcut ce trebuia să fac pentru a supravieţui.
- Ai fi trăit în bigamie ca mama ta? întrebă Daniel.
Ea se încruntă, apoi scutură din cap.
-Nu, indiferent cât de tare aş dori să fiu cu un alt bărbat, n-aş putea să stau în faţa altarului şi să trăiesc în- tr-o astfel de mare minciună. Ar fi o ticăloşie de neiertat faţă de bărbatul de lângă mine.
- Găsesc asta liniştitor, comentă el.
Ea zâmbi din nou cu tristeţe.

Ademenirea unui sfânt
205
- Aşa cum am spus, n-am lăsat nici un soţ abandonat în drumul meu. Ceea ce mă întreb de fapt e dacă ar trebui să-mi vizitez tatăl.
Era rândul lui Daniel să ridice din sprâncene.
- Eşti sigură că vrei să faci asta?
-Nu vreau, dar cred că ar trebui. Gura i se strâmbă. La urma urmei, sunt fiica tatălui meu. „Se cade“ şi „ar trebui1* erau câteva din cuvintele sale preferate. Nu-mi pot imagina că o astfel de întâlnire ar fi plăcută sau profitabilă, dar acum că am mărturisit adevărul despre primul meu soţ, simt o oarecare dorinţă de a-mi înfrunta marile temeri ale trecutului. Ce părere ai?

-Cred că o întâlnire cu el ar fi oportună pentru a te lămuri singură cât de departe ai ajuns, spuse Daniel încet. Ai vrea să vin cu tine?
-Oh, te rog, da! Nu cred că i-aş putea face faţă de una singură. îşi înclină capul într-o parte. Crezi că poţi rezista?
-Nu e tatăl meu, aşa că n-ar trebui să fie un efort prea mare. Am avut de-a face cu destui tirani abuzivi la viaţa mea. Se gândi. Să mergem la Ralston Abbey s-o luăm pe Beth, apoi la Chillingham şi după aceea la Castelul Romayne? Asta ar fi cea mai eficientă rută.
-Nu vreau s-o duc pe Beth la tatăl meu! spuse Jessie cu vehemenţă. Ar însemna mai multă vreme petrecută în hurducăturile unei trăsuri, dar aş prefera să mergem la Chillingham mai întâi. Pot s-o iau şi singură, dacă tu nu mă poţi însoţi.
- Putem să mergem împreună. O să mergem la Chillingham şi, pentru că e aproape de Romayne, putem trece pe la castel pentru câteva zile ca să ne dăm seama de spiritul locului şi de ceea ce e nevoie acolo, spuse Daniel. După aceea, putem s-o luăm pe Beth. Din fericire, toate aceste locuri sunt în sud-vest, aşa încât călătoria n-o să fie atât de neplăcută.
- E un plan bun. O să-i scriu un bilet lui Mariah să-i dau de ştire că Beth o să mai rămână la ea câteva zile în plus, împreună cu un bilet pentru Beth.
- Ştie să citească? întrebă el cu interes.

- Doar puţin, dar îi desenez repede ceva ca s-o amuze. Faţa lui Jessie se lumină. Lui Beth îi place să desenez şi adesea ne trimitem schiţe una alteia. Azi o să-i desenez lebedele pe care le-am văzut pe lac ieri când ne-am plimbat.
Ce fetiţă norocoasă era Beth! Copiii pe care Daniel şi Jessie i-ar putea avea împreună vor fi la fel de norocoşi şi o vor avea în plus şi pe Beth ca soră mai mare.
- După ce scrii biletele, o să le duc lui Martin şi o să-l rog ca trăsura să fie gata de plecare mâine-dimineaţă.
In colţul bibliotecii era o masă de scris, aşa că Jessie ! se duse acolo şi folosi hârtia, tocul şi cerneala pentru biletul

pentru Mariah şi un creion pentru cel adresat lui Beth. După ce le sigilă pe amândouă cu ceară, spuse:

- Vrei tu să scrii adresele şi să franchezi?

-Asta face parte din îndatoririle de lord de care tot uit, cugetă el. Trebuie să-mi cercetez conştiinţa - în legătură cu acest subiect, deoarece nobilii şi membrii Parlamentului ar trebui să folosească serviciul de francare doar pentru afaceri oficiale, cu toate că există j mereu abuzuri.

Jessie se arătă dezamăgită.

- Fără francare? Nu-mi place când prietenii mei trebuie să plătească atunci când primesc scrisori de la mine.

- Mă gândeam mai mult în direcţia unei reforme generale a poştei. De ce aceia care nu duc lipsă de nimic să nu plătească poşta, iar cei care-şi pot permite cel mai puţin să le plătească? Marea Britanie are nevoie de un fel de sistem poştal naţional de un penny.1 Se apropie de ea la masă şi scrise cu mâna lui adresa, ceea ce era obligatoriu pentru francare, apoi se iscăli „Romayne“ în colţul din dreapta sus al scrisorii sigilate.

Pe când scria, Jessie spuse:

1 Sistemul unei poşte locale numit London Penny Post a fost înfiinţat în 1680 şi funcţiona în Westminster şi Londra, unde expedierea de scrisori şi pachete costa un penny vechi. Ulterior, acest sistem a fost preluat de monarhia britanică şi în 1840 a fost extins la nivelul întregii ţări. în acelaşi an, s a introdus şi posibilitatea achitării în avans a expedierii printra i poştal, (n.tr.)

- Ca membru al Camerei Lorzilor, poţi lucra la astfel de reforme.

- Intr-adevăr, pot. încep să apreciez avantajele acestei chestiuni cu lorzii. Se ridică, spunând: O să iau astea să i le duc acum lui Martin.

Casa nu era destul de mare pentru a face dificilă găsirea majordomului. Daniel aranjă ca scrisorile lui Jessie să fie trimise şi trăsura lor să fie pregătită pentru a doua zi de dimineaţă, dar înainte de a pleca, întrebă:

- Tu eşti acel Martin al cărui rol a fost esenţial pentru salvarea vieţii surorii mele în urmă cu câteva luni?

Lustrul profesional a lui Martin se evaporă când spuse grav:
-Da, şi am fost foarte bucuros că am putut fi de folos, milord.
De fapt, ajutorul acestui tânăr fusese crucial şi fusese serios rănit atunci când îl acordase.
- Sincerele mele mulţumiri, spuse încet Daniel. Dacă vreodată e ceva ce aş putea face pentru tine, trebuie doar să ceri.
-Aş face orice pentru Lady Kirkland, aşa ca nu-i nevoie de nici o recompensă, spuse simplu Martin. Lord Kirkland a fost foarte generos, chiar dacă eu n-am cerut nimic.
- Recompensa lui a fost să-ţi ofere acest post de majordom? întrebă Daniel.
-Am vrut întotdeauna să devin majordom, dar vo-iam de asemenea să continui să lucrez pentru familia Kirkland, aşa că înălţimea Sa mi-a dat acest post. Zâm-betul lui Martin arătă cât de tânăr era. Şi Lady Kirkland mi-a oferit mie şi lui Molly o nuntă frumoasă chiar acum o lună.
-Aşadar, şi tu eşti proaspăt căsătorit! spuse cu căldură Daniel. Felicitări pentru amândoi!
Uitând încă şi mai mult imparţialitatea profesională, Martin spuse:
- Căsătoria e cel mai măreţ lucru imaginabil, nu-i aşa, milord?

-Una dintre cele mai bune invenţii ale lui Dumne-zeu, fu de acord Daniel izbucnind în râs. Milton Manor ar fi un loc bun pentru a creşte o familie, sunt sigur.
Martin îi zâmbi, ceea ce îi lumină întreaga faţă şi-i făcu urechile să se înroşească. Era limpede că el şi cu Molly lucrau din greu la asta.
Pe când se despărţea de Martin, Daniel îşi dădu seama că, dacă Rose ar fi supravieţuit, ar fi avut o căsătorie care ar fi fost la fel de lipsită de complicaţii şi de fericită ca a lui Martin şi a lui Molly. In schimb, o avea pe Jessie cu frumuseţea, complicaţiile şi responsabilităţile ei.
Viaţa ar fi fost mai simplă cu acel mariaj de tinereţe. Cu toate astea, nu-şi mai putea imagina o altă soţie decât pe Jessie.

capitolul 27
Daniel se uită afară pe geamul trăsurii la ţinutul sterp din Dorset.
- O să ajungem în curând la Chillingham. Peisajul îţi pare familiar?
Ea scutură din cap.
-Nu prea. Recunosc câteva nume de sate, dar ieşeam foarte rar din Chillingham, aşa că, în afară de oraş, nu cunosc zona.
-Există în oraş un han? E cam târziu şi, chiar dacă vizita la tatăl tău va fi foarte scurtă, s-ar putea să nu fie timp să găsim loc de popas în alt oraş.
Mâinile lui Jessie aveau pumnii încleştaţi, ea încer-când să-şi controleze încordarea. Bănuia că Daniel făcea conversaţie lejeră ca să-i distragă atenţia.
- The George se apropie cel mai bine de un han din ce are Chillingham de oferit. Sunt doar câteva camere, dar era curat şi mâncarea era bună. Proprietarii, domnul şi doamna Brown, au fost mereu cumsecade cu mine.
-The George pare a fi în regulă. Să rezervăm o came-ră şi să ne aranjăm puţin, apoi să mergem la tatăl tău?
Jessie încuviinţă !

- Cu cât mă repede trec peste asta, cu atât mai bine.
-Nu trebuie să-l vezi, îi spuse Daniel.
- Eu aş zice că da. Privi spre mâinile ei încleştate şi îşi aminti copilăria în detalii prea vii. După ce mama ei dispăruse, trăise întro permanentă spaimă de tatăl ei. Chiar şi acum, mâna lui crudă îi modela viaţa. Voia să se elibereze de asta. Nu că va scăpa vreodată de amin-tiri, dar poate că va reuşi să-şi alunge frica.
Drumul cobora din câmpul sterp înspre o vale verde şi fertilă. Când trăsura intră în oraş, Jessie se uită pe geam şi fu mirată cât de puţin se schimbase totul. Răsuflarea i se acceleră şi avu numaidecât sentimentul oribil că se întorsese în copilărie şi că fuga ei şi numeroşii ei soţi erau doar un vis.
Brusc îşi aminti că Ivo fusese mai mult un coşmar şi că într-adevăr scăpase. Şi de data asta nu-l va înfrunta pe tatăl ei singură şi vulnerabilă.

-The George e în faţă pe dreapta, spuse ea. In faţă e piaţa şi azi e zi de târg. Poţi vedea turnul bisericii de partea cealaltă a pieţei, şi casa parohială e lângă ea. Chillingham e un orăşel înghesuit.
Observă oamenii privind de la ferestre la strălucitoarea lor trăsură neagră împrumutată de la Kirkland. Vor stârni speculaţii chiar înainte ca ea să fie recunoscută ca fiind fiica risipitoare care se întorsese. Fiul risipitor avusese nevoie de iertare şi alinare. Jessie se îndoia că va primi vreuna din ele, dar avea nevoie de... ceva.
Vizitiul încetini şi băgă trăsura sub arcada ce ducea în curtea hanului The George. Nimic nu se schimbase cu excepţia poate a culorii muşcatelor din ghivecele ce încadrau uşa spre micul oficiu.
Deşi Chillingham nu era pe un drum important de trăsuri, hanul făcea afaceri bune. Când era copil, lui Jessie i se părea un loc exotic pentru că trăsurile făceau legătura cu locuri îndepărtate şi fascinante. Stătea să privească trăsurile şi se întreba gânditoare de unde ve-neau pasagerii şi unde plecau.
Pe când Daniel o ajuta pe Jessie să coboare din trăsură, remarcă:

-Am trăit din generozitatea familiilor Ashton şi Kirkland, dar de îndată ce vom înceta să călătorim, va trebui să ne angajăm servitori şi să ne procurăm trăsuri şi tot restul de accesorii pentru a întreţine stilul nostru nobil de viaţă. Sunt ferm hotărât să las asta în seama ta, pentru că tu ai fost baroneasă mult mai mult timp decât am fost eu baron.
Ea zâmbi şi scrută piaţa bine îngrijită.
- O să-mi placă mult să cheltuiesc bani şi să dau de lucru oamenilor care doresc asta. O să încep cu o cameristă. La Kelham, n-am avut nevoie de una în permanenţă, aşa că Lily a avut grijă de mine ca şi de Beth, dar asta nu mai merge acum. Elsa, camerista care m-a ajutat la Milton Manor, ar fi foarte bună şi pare dornică să mai iasă în lume. S-ar supăra oare Kirkland şi sora ta dacă aş încerca s-o angajez pentru mine?

- Dacă îi rogi politicos, sunt sigur că vor fi înţelegători. Se strâmbă. Mă aştept că va trebui să-mi angajez şi eu un valet.
- Omul potrivit îţi va face viaţa mai frumoasă, îl asigură ea luându-l de braţ şi conducându-l spre oficiu. Intrară acolo şi femeia rozalie între două vârste ce lucra la o masă ponosită îşi ridică privirea, apoi icni:
- Domnişoară Lisbet! Chiar dumneata eşti? Se ridică în picioare cu faţa luminată de emoţie.
Jessie o luă de mână pe femeia mai în vârstă.
- Doamnă Brown, n-aţi îmbătrânit deloc!
-Ce mincinoasă dulce mai eşti, draga mea! Acum sunt o bunică încărunţită şi sunt fericită să fiu aşa! Doamna Brown se uită înspre Daniel. îmi închipui că nu mai eşti domnişoara Braxton?
- Intr-adevăr, nu mai sunt. Acesta e soţul meu, lordul Romayne.
Daniel se înclină spre hangiţă.
- E o plăcere să cunosc o veche prietenă a soţiei mele, doamnă Brown. Sper că ne puteţi găzdui la noapte?
-N-am decât o singură cameră disponibilă, spuse scuzându-se hangiţa. E cea mai mare cameră a noastră,

dar poate că aţi vrea să staţi la casa parohială? Tatăl dumitale are mai mult spaţiu.
Jessie îşi arcui sprâncenele, şi doamna Brown spuse în grabă:
-Bănuiesc că nu. Păi, atunci camera albastră e cea mai bună din casa noastră.
- Sunt sigur că e minunată, o asigură Daniel.
Doamna Brown îşi scutură capul uimită, studiindo pe Jessie.
-Măi, să fie, dar ştiu că arăţi bine. Deci, eşti Lady Romayne acum şi vei fi stăpâna acelui castel mare de la ţărm!
Privirea îi era admirativă când îl studie pe Daniel. Coborându-şi vocea la o şoaptă, spuse: Ce gentleman chipeş! Nu-i de mirare că ai fugit cu el! Deşi credeam că fugiseşi cu băiatul ăla brunet?
Jessie ezită, întrebându-se cât de mult să spună. Cu siguranţă că nu totul.

- Din nefericire, primul meu soţ a murit, dar sunt de două ori binecuvântată pentru că l-am găsit pe Lord Romayne. A moştenit titlul de curând, aşa că va fi pri-ma noastră vizită la castel. Dar înainte de castel, va tre-bui să înfrunte dragonul. Trăgând adânc aer în piept, spuse: Dacă vrei să ne conduci în camera noastră, o să ne aranjăm puţin, apoi o să mergem la tatăl meu.
-Atunci, pe aici. Doriţi să comandaţi cina aici pen-tru diseară?
Jessie se uită la Daniel. Când el dădu din cap, ea co-mandă masa şi o urmară pe doamna Brown sus pe scări. Camera era spaţioasă, cu o mică zonă de şedere şi un pat ce părea confortabil. Nu era prea mult loc pentru ca Daniel să doarmă pe duşumea, dar se vor descurca. Să împartă un pat era pe moment o chestiune minoră.
După ce hangiţa plecă, Daniel spuse:
- Cel puţin o persoană s-a bucurat să te vadă.
- O să mai fie câteva. Femeile şi copiii cu care m-am văzut în biserică, pentru că nu mi se permitea să merg altundeva. Jessie îşi scoase boneta şi îşi examină ţinuta. Purta o rochie de culoarea levănţicii, ceea ce era cea

mai veselă culoare acceptabilă pentru semidoliu şi era o nuanţă care o prindea foarte bine. Sfidătoare, îşi adăugă un şal în nuanţe de purpuriu, verde şi auriu.
Daniel se duse în spatele ei şi îi puse mâinile pe umeri, în vreme ce ea se privea în oglindă.
-Arăţi ca o femeie de vază, o asigură el.
-Nu sunt sigură că e adevărat, dar e exact ce am ne- voie să aud, spuse ea cu tristeţe. Acum trebuie să intru în gura lupului.
- Putem merge pe jos, spuse Daniel. Dar ai prefera să ne ducă trăsura, ca să nu fii recunoscută?
Anonimatul era tentant, dar ea refuză.
-Ăsta ar fi snobism din partea noastră pentru o distanţă atât de scurtă. în afară de asta, întregul oraş şi locuitorii săi fac parte din trecutul meu. Ar trebui să înfrunt totul.
-Ce rol vrei să joc eu? întrebă el. Să stau în umbră şi să nu spun multe?

Privirea lui calmă îi linişti nervii. Sub imboldul momentului, îl sărută uşor pe obraz, înainte de a se retrage şi a-şi pune mănuşile.
- Da, şi să fii pregătit să mă salvezi dacă mă prăbuşesc şi am nevoie de tine!
- O să te descurci, aşa cum ai făcut-o cu toate celelalte probleme care au apărut în viaţa ta. Deschise uşa, adăugând: Bine sau rău, în curând totul o să se termine.
Jessie spera ca el să aibă dreptate. Coborâră scările şi ieşiră pe High Street. îl luă de braţ pe când o cotiră la stânga şi merseră spre piaţa aglomerată a oraşului. Pe când se apropiau de târg, începură să atragă atenţia. Mai întâi fu interesul faţă de înfăţişarea lor elegantă. Apoi, o femeie exclamă:
-Ei poftim, este domnişoara Braxton, fără-ndoială! Ia uită-te la ochii ăia!
O bătrână zbârcită sări de după o tarabă de fructe şi legume să se uite mai îndeaproape.
-Fără-ndoială, micuţă Lisbet, te-ai făcut femeie în toată firea! îi cadorisi cu un zâmbet ştirb. Arăţi foarte bine, fetiţo! Şi cine-i distinsul gentleman? Numele

femeii era doamna Potts. Era o ţărancă care venea la târg cu produsele ei şi care întotdeauna fusese darnică cu merele rămase la sfârşitul unei zile de negoţ.
- Doamnă Potts, spuse Jessie. Ce mă bucur să te văd! Acesta este soţul meu, lordul Romayne. Pot să cumpăr un măr de dragul vremurilor trecute?
Bătrâna chicoti.
- Ia vreo două pe gratis, de dragul vremurilor trecute!
Alese două mere roşii şi tari de pe masă şi îi întinse unul lui Daniel şi unul lui Jessie.
Jessie se scotocea în săculeţ şi l-ar fi scăpat pe al ei, dar Daniel le prinse pe amândouă, apoi făcu o plecăciune adâncă:
- Multe mulţumiri, doamnă Potts!
Se îndreptă şi îi dădu o monedă strălucitoare de şase penny pe care o scoase din buzunar.
-Acum o să iei o cană de cidru, de dragul vremurilor trecute!

Doamna Potts prinse moneda cu îndemânare, chicotind din nou.
-Ţi-ai făcut rost de unu' bun, domnişoară Lisbet!
Se auzi un murmur general de aprobare dinspre spectatori, dar o voce furioasă de femeie şuieră:
-Târfă!
Jessie ignoră comentariul, dar Daniel se uită în direcţia de unde venise vocea anonimă, cu o expresie dintr-odată rece. Nu se mai auziră insulte din acea direcţie.
Jessie băgă amândouă merele în sacul ei unde apă-rură ca două umflături sugestive, apoi îl luă pe Daniel de braţ şi continuară să meargă prin piaţă. Răspunse la saluturi ale celor care o recunoscuseră, dar păstră un ritm care descuraja discuţiile.
O singură excepţie fu o fată blondă cu ochi limpezi, în vârstă de treisprezece sau paisprezece ani care răzbătu prin mulţime cu o emoţie dezlănţuită:
- Domnişoară Lisbet, v-aţi întors!
Jessie o privi, încercând să-şi imagineze părul blond şi ochii albaştri din urmă cu opt ani.

- Emily Tipton, ce mare te-ai făcut!
In mod spontan o îmbrăţişă pe fată. Fiind copilă, Emily o urma peste tot pe Jessie cu ochii plini de ado-raţie. Fiică a spiţerului local, avea o minte ageră şi o curiozitate vie. Lui Jessie îi plăcuse să ajute copilul la citit şi îi povestea noi întâmplări interesante pe măsură ce le afla.
Emily râse şi o îmbrăţişă şi ea.
-Mi-era aşa de teamă că n-o să vă mai văd nici-odată! Cât staţi în Chillingham? Mama şi tata ar fi foarte bucuroşi să vă vadă! Tata m-a învăţat cum să prepar doctorii.
Jessie era trimisă câteodată să ia doctorii şi poţiuni, aşa că ştia familia Tipton mai bine decât îi ştia pe majo-ritatea locuitorilor oraşului. Fuseseră şi ei întotdeauna buni cu ea. Cu un real regret, spuse:
- Stăm doar o singură noapte. Dar îmi pare bine că am avut ocazia să te văd.
Emily fu dezamăgită, dar spuse curajoasă:

- Cel puţin am avut ocazia să vă salut. Poate că veţi mai veni pe-aici?
-Poate. Jessie îl împinse înainte pe Daniel pentru prezentare. Deoarece castelul Romayne era la mai puţin de o zi distanţă, s-ar putea să mai vină pe aici în viitor. Dacă vor dori.
Scuzându-se faţă de Emily, Jessie îl luă din nou de braţ pe Daniel şi continuară să meargă prin piaţă, până unde aceasta se îngusta în capătul dinspre răsărit al High Street. Biserica era la doar o stradă distanţă, cu turnul ei normand la fel de solid ca întotdeauna. Degetele lui Jessie se strânseră pe braţul lui Daniel.
-Casa parohială este aceea mare, de dincolo de biserică.
El o bătu uşor pe mână.
- Cum te simţi? Majoritatea oamenilor din Chillingham par a se bucura să te vadă teafără şi în viaţă.
- N-am avut prea multe ocazii să-mi fac duşmani, explică ea. Era ciudat. Ca fiică de vicar, aveam o situaţie bună, dar cred că, de fapt, celor mai mulţi dintre oameni

le părea rău pentru mine. Fără mamă şi cu Cassius Braxton drept tată.
Trecură de biserică şi ea se gândi la toate acele ore pe care le petrecuse îngenunchind pe pardoseala de piatră rece, primind porunca de a se ruga pentru sufletul ei păcătos. Singurul efect fusese să-i întărească dorinţa de a fugi de acasă.
Lăsară biserica în urma lor şi acum casa parohială apăru în stânga. Piatra locală de o nuanţă caldă de gri folosită pentru casele din Chillingham era în mod obiş-nuit atractivă, dar vastul vicariat din piatră arăta rece şi ameninţător. Pe drept cuvânt, era şi una, şi alta. Proprietatea era înconjurată de un înalt gard din fier, şi poarta scârţâi sinistru când Daniel o deschise. După ce trecură de ea şi se îndreptară spre uşa din faţă, Jessie se opri, înfrigurată până la oase.
-O să fie o dezamăgire groaznică dacă tatăl tău nu este acasă, spuse Daniel urcând treptele şi folosind ciocănelul.
Jessie ştia că el încerca s-o liniştească, dar nu fu în stare decât să-şi scuture capul fără vreun cuvânt. Dacă tatăl ei

nu era acasă, s-ar putea să nu mai aibă curajul să treacă încă o dată prin toate astea.
Uşa se dădu într-o parte şi domnişoara Ludley, cea mai josnică femeie din Chillingham, stătea proţăpită acolo. O fată bătrână, înzorzonată şi făţarnică, devotată atât bisericii, cât şi vicarului.
Când domnişoara Ludley văzu cine era în pragul uşii, arăta de parcă ar fi vrut să scuipe.
- Tu!
Jessie păru să-şi revină din paralizia care-i cuprinsese trupul şi îi aruncă un zâmbet fals.
-Fiica risipitoare s-a întors, domnişoară Ludley. Acum eşti menajera casei parohiale?
Bărbia domnişoarei Ludley zvâcni în sus.
-Am acest privilegiu. Cineva trebuie să se asigure că gospodăria domnului Braxton e întreţinută cum trebuie!

- Şi sunt sigură că o faci foarte bine, spuse Jessie. Tatăl meu e acasă?
Domnişoara Ludley se încruntă.
- îşi scrie predica şi nu trebuie să fie deranjat.
- Cu siguranţă că se poate face o excepţie pentru fii-ca de mult pierdută, spuse Jessie degajată. Cu Daniel urmând-o, intră în casă cu o încredere care o făcu pe menajeră să se retragă.
- Dacă lucrează la predică înseamnă că e în cabinet. Nu-i nevoie să ne conduci. Poate că ne poţi aduce o tavă cu ceai?
Nederanjându-se să vadă cum reacţionase domnişoara Ludley, îl conduse pe Daniel prin holul central, spre camera din colţul din stânga pe care tatăl ei o folosea drept cabinet. Uşa era închisă şi, când ridică mâna să ciocănească, avu un alt moment de blocaj. Era împresurată de amintiri puternice ale nenumăratelor ocazii când stătuse tremurând exact în acelaşi loc, ascultând ordinele tatălui ei.
Gura i se subţie şi ciocăni scurt, apoi deschise uşa şi intră grăbită în cameră. Tatăl ei stătea la biroul lui, arătând uscat şi ursuz. îşi ridică privirea încruntându-se, apoi înţepeni şi rămase cu gura căscată. Se ridică brusc în picioare.

-Jezebel!
capitolul 28
Reverendul Cassius Braxton fusese întotdeauna înalt şi subţire, dar acum arăta ca un schelet, şi cutele adânci de pe faţă trădau o viaţă întreagă de furie. Părul i se rărise şi acum era complet alb. Partea supărătoare era că ea aproape uitase că ochii lui erau exact la fel ca ai ei, un albastru-deschis de gheaţă, mărginiţi de negru de cărbune. Lumea îi găsea tulburători, chiar şi la ea. La tatăl ei, aceşti ochi glaciali îl făceau să arate ca •(,. iu.; ••tor nemilos.
Ademenirea unui sfânt
217
Reamintindu-şi că nu mai avea putere asupra ei, ea spuse rece:
- Bună, tată. Nu răspund la numele de Jezebel, dar poţi să-mi spui Lady Romayne.
El bolborosi, incapabil la început să-şi găsească cuvinte destul de dure pentru a-şi exprima furia:
-Nu există nici o Lady Romayne! Depravatul ăla a murit fără soţie sau copil. Tu eşti o târfă şi ăsta probabil că e codoşul tău. Ii aruncă lui Daniel o privire tăioasă.
-Regret să te dezamăgesc, domnule Braxton, spuse Daniel imperturbabil, dar sunt într-adevăr noul Lord Romayne şi, spre regretul reciproc, ginerele dumitale.
Privirea tatălui ei se îndreptă din nou spre Jessie.
- De ce dracu' ai venit? Te-ai lepădat de orice urmă de decenţă când ai fugit cu acel seducător mârşav. Nu mai eşti bine-venită în casa mea!
-Preaiubitul meu tată, spuse Jessie pe cel mai dulce ton, deşi înlăuntrul ei tremura. N-am fost niciodată bi- ne-venită în casa asta. Mă încuiai în dulapuri pentru că luam o bucată prea mare de brânză la masă şi mă lăsai să tremur într-un dormitor îngheţat doar cu o pătură subţire ca hârtia, deoarece căldura mi-ar fi stricat carac-terul. Lără a mai menţiona că mă băteai cu o curea din piele, pentru că bătaia e ruptă din rai. Dacă asta ar fi adevărat, atunci eu aş fi fost cel mai cuminte îngeraş din Chillingham!
Daniel arăta îngrozit, dar tatăl ei doar scuipă:
- Erai o fiinţă nelegiuită, la fel cu târfa de maică-ta! Era datoria mea să te bat până când scoteam păcatul din tine!

- Dacă băteai un vecin aşa cum mă băteai pe mine, ai fi fost adus în faţa judecătorului! Jessie se sili să inspire încet şi adânc, luptându-se să-şi ţină mânia sub control. Am venit aici să-mi demonstrez mie însămi că nu îmi mai e frică de tine.
-Ar trebui să-ţi fie! Mâna tatălui ei zvâcni intr-o lovi-tură violentă.
Jessie nu se aştepta la un atac fizic, nu în faţa unui martor şi nu era pregătită deloc să se apere.

Dar lovitura nu o atinse. Mâna lui Daniel ţâşni şi îi prinse încheietura tatălui ei, imobilizându-l pe bătrân.
- Dumneata n-o să ridici mâna asupra soţiei mele, spuse el pe un ton glacial. Eşti o ruşine pentru haina pe care o porţi!
Tatăl ei se luptă să-şi elibereze mâna, mârâind:
-Am dreptul ca tată s-o pedepsesc pe fiica mea în speranţa c-o voi salva de la chinurile veşnice!
-N-ai nici un astfel de drept! spuse Daniel hotărât. Biblia spune în mai multe locuri că: „Va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un singur trup“. Aceasta e la fel de adevărat şi pentru o femeie. Jessie e acum a mea, la fel cum şi eu sunt al ei.
-Şi partea cu unirea e într-adevăr minunată, spuse Jessie, sărindu-i în ajutor. Faţa tatălui ei se făcu roşie de furie şi venele i se umflară pe frunte:
-Tu, creatură infamă şi imorală! Amândoi o să pu-treziţi în iad!
- De ce am sentimentul că ţi-ai petrecut tot timpul studiind Vechiul Testament al unui Dumnezeu al răz-bunării şi ai ignorat total mesajul de bucurie şi iertare al Noului Testament? rosti Daniel gânditor.
- înainte de a fi iertare, trebuie să fie pocăinţă! Tatăl ei îşi smuci din nou încheietura şi de data asta Daniel îi dădu drumul. Dar ce să ştie un desfrânat mincinos şi escroc ca tine despre biserică?
- Destul de mult, de fapt, spuse Daniel rece, în con-trast cu înverşunarea tatălui ei. Sunt preot hirotonisit al Bisericii Anglicane.

- Minţi! exclamă îngrozit tatăl ei. Biserica n-ar hirotonisi niciodată pe unul ca tine!
- Ba chiar a făcut-o. Atenţie, am o veche atracţie pentru metodism, dar hirotonisirea mea e foarte reală. De data asta, zâmbetul lui Daniel era ironic. Mi-am câştigat două titluri de licenţă la Oxford.
Jessie ar fi râs, dacă nu ar fi tremurat înlăuntrul ei. Tatăl ei îl privea cu ură pe Daniel, scârbit mai mult

de ideea că ginerele lui era pastor decât dacă acesta ar fi fost codoş.
- Iţi dau cea mai mare notă pentru consecvenţă, tată. Erai un om furios şi plin de ură când eram copil şi încă eşti. Inspiră adânc. Am venit să te salut şi să-ţi spun că ai o minunată nepoată. Faţa lui se strâmbă, ca şi cum ar fi muşcat din ceva putred.
- încă o generaţie de ticăloşie muierească! Mă spăl pe mâini de tine!
- La fel cum Pilat din Pont s-a spălat pe mâini în- tr-o încercare deşartă de a nu-şi asuma responsabilitatea pentru răstignirea lui Iisus, sublinie Jessie. Sau ca Lady Macbeth care încerca să-şi spele de pe mâini urmele crimei. Ţi-ai ales nişte jalnici tovarăşi de drum!
- Ieşi din casa mea, îi spuse tatăl ei cu o voce tremurătoare. N-o să te iert niciodată pentru aceste insulte.
- Dacă are cineva nevoie de iertare, acela eşti tu. Dar fiind o femeie ticăloasă, n-am nici o chemare să ţi-o dau. Adio, tată! Sfârşită de emoţii, se întoarse şi îl luă pe Daniel de braţ, părăsind amândoi cabinetul.
Pe când se îndreptau spre uşa din faţă a casei parohiale, apăru domnişoara Ludley să se uite la ei.
- Cum îndrăzneşti să vii aici să-i tulburi pacea acestui om sfânt care este reverendul Braxton! spuse ea cu răutate.
Jessie se chinui să-şi păstreze expresia calmă, când de fapt era prea stoarsă de puteri pentru a răspunde, dar Daniel spuse politicos:
-Nu cred că pacea e punctul tare al vicarului, dom-nişoară Ludley, dar nu te teme! N-o să vă mai deranjăm vreodată. Deschise uşa şi o însoţi pe Jessie la coborârea treptelor. Ea

se agăţă de braţul lui Daniel şi încercă să nu se gândească la sumbra idee că n-o să-şi mai vadă niciodată tatăl.
După ce trecură de biserică, Daniel o întrebă:
- Mai există şi un alt drum în afară de High Street? Nu arăţi ca şi când ai putea să porţi discuţii cu oamenii amabili din piaţă.

Era foarte adevărat. Jessie se frecă pe tâmplă, încer-când să-şi alunge amorţeala.
-Aleea aceea de acolo. Dacă mergem direct pe acolo, o să ajungem la o potecă paralelă cu High Street. Dove- cote Lane.
El îi urmă indicaţiile şi o conduse spre alee, care era din fericire pustie. Ea bănui că şi el găsise întâlnirea di-ficilă, dar îşi păstrase atitudinea calmă până când ajunseră în siguranţa camerei lor de han. După ce îşi dădu jos haina, lavaliera şi cizmele, întrebă:
-Ai obţinut ce doreai când ai vrut să-ţi vezi tatăl?
-Nu... nu ştiu. Amorţită, îşi scoase şalul, boneta şi mănuşile, cu privirea pierdută. Nu sunt sigură ce am vrut.
- Să-ţi aminteşti de ce ai fugit de acasă? o întrebă în şoaptă Daniel.
Gura ei se strâmbă de amărăciune.
- Cu siguranţă că mi s-a reamintit azi de ce. Din când în când, nu foarte des, mă întrebam dacă tata era chiar atât de rău pe cât socoteam eu. Poate că mă revoltasem pentru că eram tânără, încăpăţânată şi sentimentală. Dar nu. El chiar era rău.
- Când a încercat să te lovească, am fost tentat să-i rup eu însumi încheietura mâinii şi nici măcar nu sunt rudă cu el, spuse Daniel sec. A trebuit să-mi reamintesc mie însumi că ar fi arătat foarte rău să răneşti un bătrân fragil şi încovoiat. Dar chiar şi acum, când i se apropie sfârşitul, tatăl tău e un bătăuş crud. Sunt chiar şi mai impresionat de tine decât eram înainte. Ai îndurat şi ai devenit puternică şi miloasă, mai degrabă decât să te laşi tu însăţi pradă cruzimii.
Jessie nu dădu atenţie complimentului. învăţase cum să supravieţuiască, dar asta nu era putere, ci pur şi simplu disperare. Turnă apă în lavoar şi se stropi pe faţă,

încercând să-şi limpezească mintea. După ce se şterse, spuse:
- E chiar atât de bolnav? E foarte slab, dar nu i-a lipsit energia să fie furios.

-Manifestă semne importante de boală de inimă, spuse Daniel cu privirea aţintită asupra ei. Poate că mai trăieşte încă zece ani sau putea să cadă mort în timp ce zbiera la tine. Din fericire, n-a făcuto.
Ea se cutremură la acest gând.
- Asta ar fi fost îngrozitor.
-Comportarea lui e diferită acum, faţă de atunci când erai copil? Câteodată caracterul omului se schim-bă în rău odată cu vârsta.
- Nu, întotdeauna a fost aşa, în special dacă eram mai puţin decât perfectă şi bine-crescută. Azi, l-am înfruntat. Sunt recunoscătoare că purtarea mea nu l-a omorât pe loc.
Frântă şi înfrigurată, îşi scoase pantofii şi se întinse pe pat, trăgându-şi peste ea pătura îngrijit rulată la picioarele patului.
încruntat, Daniel întrebă:
-Sperai la mai mult de la el? Vreun semn de afecţiu-ne sau respect?
Emoţiile haotice care se agitau înlăuntrul fiinţei ei se uniră într-o durere zdrobitoare.
-Asta e. Am vrut ceva de la el. Cel mai mic cuvânt blând sau semn că se bucură că trăiesc. Vreun indiciu că îi pasă că are o fiică. Lacrimi tăcute începură să-i alunece pe obraji. Ar fi trebuit să fiu mai înţelegătoare, în loc să fiu agresivă. Ar fi trebuit să-mi cer iertare că i-am pricinuit durere...
-Nu! spuse Daniel tăios. Tu nu ai greşit şi nu există nimic ce ai fi putut spune sau face pentru a obţine răspunsul pe care-l doreai. Nu putem avea întotdeauna relaţia pe care o dorim cu o altă persoană, pentru că nu putem controla cum simte aceasta. Nu cred că tatăl tău e capabil de iubire. E trist pentru tine şi încă şi mai trist pentru el.
Lacrimile începură să-i curgă mai repede.
-Aşadar, e o greşeală că am venit aici.

- Doar tu poţi să apreciezi asta. Daniel se aşează pe marginea patului şi o luă de mână, strânsoarea lui încălzindu-i degetele îngheţate. Dar fiindcă ai confirmat

că e la fel de dificil pe cât îţi aminteşti tu, văzându-l acum, ţi-a alungat măcar o parte din regrete?
- Da, şopti ea. însă... e greu să pierzi şi ultima speranţă că s-ar putea să fie mai mult. Se îndepărtă de el pe partea ei, intr-o încercare vană de a-şi ascunde suspinele chinuitoare ale unui copil cu inima frântă.
Daniel se întinse şi o îmbrăţişă de la spate, încălzind-o de la cap până la picioare, cuprinzând-o cu o mână sigură de talie. Nu spuse nimic, doar o ţinu în braţe, în timp ce ea plânse pentru copilul care tânjise după dragoste şi primise doar furie şi dezaprobare. Era timpul ca ea să accepte ce spusese Daniel: că nu putea să aibă niciodată tatăl pe care şi-l dorise. Dar după ce fugise de acasă, învăţase într-un sfârşit să aleagă bărbaţii buni. Pentru asta era profund recunoscătoare.
Pe când izvorul lacrimilor seca treptat, Daniel începu să-i cânte încet, vocea lui gravă pătrunzând-o până în adâncul fiinţei ei.
„Curgi agale, dulce Afton, pe lângă verzile tale maluri...1,1
Cântecul era gingaş şi lin, ca un cântec de leagăn şi el schimbă cuvintele ca să i se potrivească ei. „Jessie a mea, adormi de murmur de izvor, curgi agale, dulce Afton, să nu-i tulburi visul fetei ce-o ador...“
Ea aţipi şi nu se trezi decât atunci când se auzi un ciocănit la uşă.
- A sosit cina noastră, îi spuse încet la ureche Daniel, răsuflarea lui fiind la fel de caldă şi de blândă ca şi cântecul de leagăn. Va trebui să mă ridic.
El se dădu jos din pat, iar ea se ridică în capul oase-lor, îşi şterse ultimele lacrimi de la ochi şi zâmbi spre soţul ei atât de blând, de înţelept şi extrem de arătos.
- Bine, mi-e foame. Pe când o nouă viaţă se trezea în ea, spuse sub imperiul impulsului:
- Dacă eşti interesat, mai târziu am putea exersa lipirea unul de altul.
Faţa lui se lumină precurm cerul la răsărit.

- Sper că asta înseamnă ce cred eu că înseamnă! 1
1 Dulce Afton - poem liric compus de Robert Burns, poetul naţional al Scoţiei, despre râul Afton din Ayrshire, Scoţia (n.tr.)
Ademenirea unui sfânt
223
- Oh, da, şopti ea cu o voce fierbinte. Cu siguranţă că asta înseamnă.
capitolul 29
Gordon cunoştea Bristolul din călătoriile lui şi era bucuros să aibă un motiv pentru a-l vizita. Din pură curiozitate, înainte de a începe să cerceteze moartea lui Ivo Trevane, făcu câteva investigaţii despre Daniel Herbert.
Afurisitul ăla era venerat pentru competenţa lui me-dicală şi pentru munca lui caritabilă. Bogătaşii îl con-sultau când aveau nevoie de cel mai bun tratament medical, dar cel mai mult timp era dedicat funcţionării unei infirmerii pentru cei în nevoie. Infirmeria mergea bine chiar şi cu el plecat. Se pare că Herbert avea darul de a angaja persoane capabile. Toate aceste fapte bune se plăteau cumva, bineînţe-les. Din experienţa lui Gordon, totul se plătea în viaţă. In cazul lui Herbert, acesta nu părea să se fi bucurat de prea multă viaţă personală. Nu existau zvonuri despre amante sau flirturi cu femei tinere de vârsta măritişului. Cu bucăţica aia bună cu care se însurase avea să aibă cu siguranţă de tras. O să fie interesant cum o să meargă căsnicia asta. Herbert era extrem de calm, dar orice bărbat avea limitele lui.
Cu toate astea, Gordon îi dorea numai bine lui Her- bert. O fi el un tip plicticos, dar era într-adevăr una dintre cele mai cumsecade fiinţe pe care Gordon le cu-noscuse vreodată şi merita puţină fericire. Fireşte, era şi titlul ăla al naibii de măreţ şi averea care căzuse pe capul lui, dar era cu mult mai plăcut să aibă o femeie inimoasă care să-i încălzească aşternutul.
Odată ce-şi satisfăcuse curiozitatea în legătură cu trecutul fără de pată al lui Daniel Herbert, Gordon reveni la scopul real al vizitei lui. Nu era greu să găsească informaţii despre ce se întâmplase cu tânărul şi chipeşul domn Trevane în urmă cu şapte ani. Chestiunea fusese un adevărat scandal, şi povestea era foarte interesantă.

Având în minte elementele principale ale cazului, Gordon vizită reşedinţa Trevane care era încă în posesia familiei. Şi avu noroc - vechiul majordom lucra încă acolo. Câteodată, investigaţiile erau chiar prea uşoare.
Proprietarul casei nu era la reşedinţă, aşa că erau puţini servitori şi majordomul, Tuttle, răspundea de tot. Arătă circumspect când Gordon îl chemă în camerele servitorilor. Pentru această vizită, Gordon se îmbrăcase ca un avocat prosper.
După ce se prezentă cu o costisitoare carte de vizită gravată, una dintre cele câteva pe care le avea la el, spuse:
- Regret că te deranjez cu întrebări despre o proble-mă atât de dureroasă, dar caut informaţii despre fostul dumitale stăpân, domnul Trevane. Este vorba despre o moştenire.
-Oh? Tuttle arătă ceva mai interesat. Ce vreţi să ştiţi?
- Ce fel de om era Trevane? Era destul de tânăr când a locuit aici, nu-i aşa?
-Avea doar douăzeci şi doi de ani. Un tip foarte plă-cut. Tuttle îşi scutură capul îndurerat. I-aş fi putut spu-ne că muierea aia cu care s-a însurat însemna necazuri, dar tinerii nu ascultă de cei bătrâni despre astfel de chestiuni. Domnul Trevane era îndrăgostit lulea.
Gordon îşi permise să arunce o privire uşor lascivă:
- Era chiar atât de frumoasă pe cât se spune?
-Şi mai abitir de-atât, spuse Tuttle. Păr negru, nişte ochi mari superbi şi un trup numai bun să-l ţină pe un bărbat treaz toată noaptea, şi totuşi târfa se purta ca şi cum nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Chiar pretindea că tatăl ei era vicar!
-Şocant! spuse Gordon cu un interes crescând, deoarece părea foarte limpede cine era nevasta. Cât de multe ştia Herbert? Presupun că inocenţa ei era doar prefăcută?
- Lisbet aia era ca o pisică în călduri, spuse Tuttle pe faţă. Chiar şi-a mişcat coada la mine o dată sau de două ori, deşi bineînţeles că n-am băgat în seamă farmecele

ei. Nu pot spune că am fost surprins când s-a eliberat cu un cuţit şi a fugit cu un alt ibovnic. Şi-a făcut bine planul. A dispărut fără urmă.

- Fără îndoială că felul ei păcătos de a fi a prins-o din urmă, spuse Gordon cu pioşenie. Instinctul îmboldin- du-l să-i mai pună întrebări, îşi căută portofelul şi scoase o sumă substanţială drept mită, ţinând-o la vedere, pe când întrebă: Poţi să-mi mai spui ceva despre Ivo Tre- vane? Despre familia lui? După cum am spus, la mijloc este o moştenire.

- Păi, e o poveste interesantă. Cu o expresie voioasă, Tuttle începu să relateze mult mai multe despre familia Trevane.

Gordon îşi păstra expresia doar puţin interesată, dar când majordomul termină de vorbit, îi dădu bu-curos banii. Pe când pleca de la reşedinţa Trevane, era foarte interesat să ştie cât i-ar trebui până să ajungă la castelul Romayne. După ce plecă, Tuttle pipăi banii cu satisfacţie îna-inte de a-i pune bine. Fuseseră doi bărbaţi în tot atâtea zile dorind aceeaşi informaţie şi amândoi plătiseră bine pentru ea. Primul se luminase la faţă ca un felinar când auzise. Al doilea era doar un avocat şi nu părea prea interesat. Dar suficient de interesat.

capitolul 30

Ziua călătoriei din Chillingham spre castelul Ro-mayne a fost binecuvântat de liniştită după furtunile emoţionale din ziua precedentă. Daniel bănuia că Jessie era încă supărată din pricina întâlnirii cu tatăl ei, dar se împăcase cu neajunsurile lui ca tată şi fiinţă umană şi era hotărâtă să meargă înainte, mai degrabă decât să se prăbuşească în suferinţă. Aşa supravieţuise - şi era un bun exemplu pentru el.

Existase o oarecare bravadă în felul în care făcuse dragoste noaptea trecută, ca şi cum Jessie avea nevoie să-şi dovedească sieşi că era o femeie matură şi liberă. Dar

răspunsurile ei fuseseră adevărate şi Daniel era suficient de bărbat să fie recunoscător pentru bunăvoinţa soţiei sale, indiferent care era motivul.

Era după-amiază târziu când Jessie arătă pe fereastră

şi spuse: , .
- Eşti sigur că acela e castelul Romayne? N-aş crede ca
sunt multe castele prin zona asta.
Daniel se aplecă peste ea să se uite pe fereastra din partea ei. .
-Arată ca schiţa pe care mi-a arătat-o avocatul. Impresionant!
Castelul original data de pe vremea normanzilor şi stătea de neclintit pe un promontoriu deasupra mării.
-Pitoresc, dar arată a fi expus curentului, observă J essie.
- Mi s-a spus că un recent Lord Romayne a fost de acord cu tine şi a construit o aripă modernă pe care n-o putem vedea din unghiul ăsta. Pitoresc e în regulă, dar cine vrea să trăiască cu tuse, răceli şi frisoane toată iar- J na? O bătu pe mână, s-o liniştească. Dacă e nesănătos, avem şi alte locuri unde să stăm.
- Prea multe altele! Dar nădăjduiesc că, după ce o să vedem castelul, o să ne dăm mai bine seama cum vrem să ne organizăm vieţile.
- Ar fi bine să avem din nou o viaţă organizată, spuse Daniel cu tristeţe. Viaţa mea s-a dat peste cap încă j de când am moştenit toate astea. O strânse pe Jessie de mână. Deşi au fost cu siguranţă şi recompense.
Ea îi zâmbi şi împreună se apropiară de viitorul lor.
în fine, castelul Romayne. După ce Daniel o ajută pe Jessie să coboare din trăsură, ea se uită de jur împrejur, amuzată. .
-Un castel apărut lângă mare şi nici un suflet prin preajmă! Presupui că e bântuit?
- Având în vedere cât de vechi e locul, aproape sigur că e, spuse Daniel. Dar fără îndoială că pot face un ritual de exorcizare dacă vreo fantomă se dovedeşte supărătoare.
Cât despre lipsa oamenilor, avocatul din Londra,

Hyatt, spunea că majoritatea servitorilor au fost ţinuţi pe masă şi casă până când soseşte noul lord. Ar trebui să fie un majordom, câteva cameriste şi rândaşi pe aici pe undeva. Ah, iată că vine un grăjdar.
Vizitiul pe care îl pusese Kirkland la dispoziţie spuse:

- O să vă descărcăm bagajele, apoi o să avem grijă de cai, milord.
Jessie bănuia că atât vizitiul, cât şi garda erau soldaţi instruiţi, desemnaţi pentru protecţie pe timpul acestei călătorii, dacă ar fi nevoie. Dar atât de departe de Londra, era dificil să ia în serios ameninţările lui Frederick Kelham. Probabil că renunţase la speranţele de baronie şi revenise la băutură şi la jocuri de noroc.
Daniel transmise din cap mulţumiri şi apoi o conduse pe Jessie pe scări în sus spre uşa castelului.
-Cu cât ne apropiem, cu atât locul ăsta pare mai vântos.
- Dar foarte, foarte pitoresc.
Masiva uşă boltită din faţă era descuiată şi se deschise cu un scrâşnet sinistru. Daniel se uită spre Jessie, şi amândoi izbucniră în râs.
- Cu adevărat gotic! spuse el.
Păşiră intr-un hol vast care se ridica mult deasupra capetelor lor şi prezenta o ameţitoare expoziţie de arme vechi fixate artistic pe pereţi.
-Astea ar trebui să fie de folos dacă atacă vikingii, spuse Jessie uitându-se la un cerc de topoare de luptă aşezate la jumătatea distanţei până la tavan. Dar cred că e dificil să le cureţi de praf.
- E suficient de lugubru pentru ca să bage cineva de seamă puţin praf, o asigură Daniel.
Un bărbat îngrijit îmbrăcat se grăbi să intre în încă-pere, gâfâind puţin.
- Scuzele mele, sir! Desigur că sunteţi noul stăpân şi noua stăpână a castelului Romayne?
- Da, noi suntem, şi dumneata desigur că eşti dom-nul Pendry?

-Da, rnilord. Pendry era solid şi de vârstă mijlocie, cu păr castaniu care se rărea, ochi ageri şi un aer competent. Cu o voce uşor mustrătoare, spuse: Dacă ştiam că sosiţi atât de devreme, lucrurile ar fi fost mai bine organizate.
-Ne-am schimbat planurile. N-o să te dojenesc pen-tru asta, spuse Daniel, liniştindu-l. Pentru că e târziu, ai putea să ne conduci în partea de locuit mai întâi? Şi poate să ne dai şi nişte informaţii generale despre castel şi domeniu?

- Desigur, rnilord, milady. Pe aici, vă rog!
Pe când majordomul îi conducea într-un coridor pe dreapta, Daniel spuse:
-Avocatul din Londra mi-a spus că predecesorul meu a lăsat mare parte din domeniu în paragină, dar am văzut câmpuri cultivate şi gata de recoltat pe când veneam încoace şi oi care păşteau pe dealuri. Acele pământuri aparţin unui domeniu învecinat?
Pendry arătă îndurerat.
- Asta este o chestiune pe care va trebui s-o rezolvaţi, rnilord. Proprietarul domeniului învecinat a spus că e o crimă să se piardă un pământ bun, aşa că şi-a trimis oamenii să planteze culturi pe cele mai bune terenuri şi oile să pască pe dealuri.
- Plăteşte rentă pentru acest privilegiu?
- Nu, a fost o chestiune de dispute aprinse între Excelenţa sa şi domnul Trevane.
Jessie simţi că nu mai poate să respire. Dacă ar fi fost pisică, i s-ar fi zbârlit toată blana. Daniel deveni foarte tăcut şi tensiunea atinse cote maxime.
Ce şanse ar fi fost? Dar ştia că Ivo avea o moşie în această zonă. Deşi familia lui părea a fi numeroasă, uciderea unui tânăr membru favorit n-ar fi fost uitată repede.
După o ezitare prea scurtă pentru a fi observată de cineva în afară de Jessie, Daniel întrebă:
- Pe vecinul meu îl cheamă Trevane?

- Da, numele Trevane e răspândit în toată zona asta din Dorset. Familia e prosperă şi sunt posesorii unei averi frumuşele.
Ii veni încă un gând înfricoşător. Ce-ar fi dacă veci-nii de alături ar fi părinţii lui Ivo? Deşi el nu pomenise niciodată de familia lui, şi ea avea impresia că nu are rude apropiate, nu credea că spusese efectiv asta. Fiind tânără şi naivă, fără altă familie decât tatăl ei, socotise pur şi simplu că situaţia familială a lui Ivo era asemănătoare cu a ei.
Pentru prima dată, se întrebă dacă lăsase în urmă părinţi îndureraţi. Dacă existau oameni care să simtă la fel cum ar fi simţit ea dacă ar fi pierdut-o pe Beth...! Dar nu îndrăzni să întrebe.

Daniel îi aruncă lui Jessie o scurtă privire înţelegătoare, apoi îi distrase atenţia lui Pendry de la faţa ei albă, spunând:
-Intenţionez să cultiv din nou pământurile moşiei Romayne, aşa că domnul Trevane nu se va mai simţi obligat să le folosească.
Jessie trase adânc aer în piept şi se rugă ca aceşti Trevane să fie doar rude îndepărtate ale lui Ivo. îşi aminti că şi Daniel avea emoţii puternice în legătură cu locul acesta când acesta spuse:
- M-am întrebat despre ciuma care a bântuit prin castel şi a omorât atâţia membri ai familiei Iderbert, inclusiv pe părinţii mei. A mai revenit?
Pendry scutură capul cu o expresie gravă:
- A lovit peste noapte, i-a omorât pe mulţi şi şi-a văzut repede de drum. S-a sfârşit în două săptămâni.
- Se ştie de unde a venit?
-Având în vedere cine s-a îmbolnăvit primul, unul dintre membrii familiei Iderbert din Londra avea deja febră când a venit la castel. Ceilalţi s-au molipsit cu re-peziciune, şi aproape jumătate din ei au murit. Oaspeţii de la petrecere au fost cel mai tare loviţi.
- Poate pentru că se aflaseră cel mai aproape de bărbatul care era purtătorul bolii, spuse Daniel cu o voce sumbră. Febre rapide, inexplicabile sunt un element

nemilos al vieţii, şi într-o zi cred că vom afla de unde vin şi cum să le tratăm. Dar suntem încă departe de acel moment.
Auzind durerea din vocea lui Daniel, Jessie îi luă mâna şi i-o strânse mângâietor. Părinţii lui muriseră aici, la urma urmei. Dacă nu erau cei mai huni dintre părinţi, nu erau nici cei mai răi, şi pierderea lor era cu mult mai recentă decât orice suferinţă a ei.
Dacă nu ar fi fost febra care-i omorâse pe părinţii lui şi pe alţi moştenitori Romayne, Daniel n-ar fi moştenit niciodată titlul şi nu s-ar fi dus la Londra să-şi găsească o soţie. Asta i-ar fi făcut lui viaţa cu mult mai puţin complicată, dar ar fi fost o tristă pierdere pentru ea şi Beth.

Mergeau printr-o serie de camere pustii din piatră, cu puţin mobilier, dar acum domnul Pendry deschise o uşă largă într-un coridor plin de lumină.
-Această galerie face legătura cu noua casă, explică el.
Jessie înaintă, apoi se opri cu un icnet de uimire. Galeria avea ferestre de sticlă cu mai multe ochiuri pe partea care dădea spre mare şi priveliştea era uimitoare.
-Ohhh...! şopti ea mergând spre fereastră şi privind afară. Castelul stătea pe un promontoriu ce forma un capăt al golfului. Sub el, spre dreapta, o fâşie lată de plajă nisipoasă se arcuia în jurul golfului, în vreme ce spre stânga promontoriul se prăvălea într-o stâncă povârnită, cu valuri care se izbeau de pietre.
- E magnific! Daniel se opri lângă ea, la fel de vrăjit. O galerie cu vedere la mare mai degrabă decât cu picturi. Ce splendid!
-N-am mai văzut niciodată marea, spuse Jessie în-cet, trasând cu degetul o linie neregulată pe un ochi de geam. Râul Severn din Bristol e impresionant, dar nu-i ca asta.
El o luă pe după umeri.
-Nu e nimic ca marea. Britanici fiind, e ceva înnăs-cut. Mările ne-au făcut ce suntem azi.
Ademenirea unui sfânt
231
Cu braţul lui cald în jurul ei, ea fu în stare să-şi imagineze cum amândoi trăiesc aici şi îşi construiesc o viaţă - dacă n-ar fi fost familia Trevane.
Daniel îi spuse lui Pendry:
-Sunt pescari în zonă?
Majordomul încuviinţă, dând din cap.
- Peştele de aici e excelent.
-Cum e cu contrabandiştii? Am auzit că mulţi din pescarii de pe coasta de sud au o ocupaţie secundară, fiind comercianţi liberi.
- Se spune că unii au, admise Pendry, expresia lui devenind impenetrabilă. Jessie bănui că şi el cumpăra vinuri şi alcool de la comercianţii liberi din partea locului.
Intorcându-se de la fereastră, ea spuse:
-Galeria e destul de spaţioasă pentru a fi salon. A fost folosită în acest mod?

- Da, răspunse Pendry. Pentru că galeria dă spre sud, are soare şi căldură în tot cursul anului. Al şaptelea baron care a construit galeria, o proiectase ca seră cu plante şi cu mese, fotolii şi canapele. Nepotul său, care a devenit al optulea baron, n-a dorit să menţină asta.
Daniel spuse gânditor:
-Ar trebui să o transformăm din nou într-o seră şi salon.
Simţind o împunsătură de mâhnire din pricina a ceea ce ar pierde dacă n-ar locui aici, Jessie se îndepărtă de la fereastră şi îi spuse lui Pendry:
- E momentul să vedem noua casă.
El îşi înclină capul.
- Dacă mă veţi urma pe aici.
Ea îl luă pe Daniel de braţ şi continuară să meargă prin galerie, deşi ea arunca mereu câte o privire melan-colică pe fereastră.
-Aş putea privi valurile toată ziua.
- La fel şi eu. Poate că putem să luăm o cină uşoară aici în seara asta şi să ne uităm la mare în noapte. Presupun că există nişte mâncare şi cineva care să gătească în casă?

- Fata de la bucătărie găteşte rustic destul de_ bine, dacă asta v-ar fi pe plac, milord, spuse Pendry. In trei zile casa va avea un personal complet, dacă asta vă este vrerea.
Daniel se uită la Jessie, iar ea dădu din cap. Deşi plănuiseră să stea doar două sau trei zile înainte de a pleca s-o ia pe Beth, servitorii care lucrau aici aveau nevoie cu siguranţă de mai mult decât masă şi casă, acum că Daniel devenise stăpân şi era nevoie de mulţi bani pentru a-i plăti.
- Da, anunţă personalul că reşedinţa e deschisă din nou, spuse el.
Ajunseră la capătul galeriei şi pătrunseră printr-o altă uşă largă în casa nouă. Era primitoare şi plină de lumină. Foarte diferită de vechiul castel. Al şaptelea baron care construise această extindere avusese bun-gust. Deşi decoraţiunile şi mobilierul erau uzate, camerele erau curate şi bine aranjate. Pe când explorau, Jessie hotărî că această casă nouă avea dimensiunile potrivite: suficient de spaţioasă pentru a locui decent, dar nu prea spaţioasă.

Pretutindeni erau ferestre, inclusiv într-o bibliotecă bine luminată şi bine dotată. Cele mai bune erau camerele stăpânului şi ale stăpânei, la etajul de sus, unde salonul avea, de asemenea, un lung şi costisitor şir de ferestre care dădeau spre golf. Din nou vrăjită, Jessie spuse:
- Cine a construit această casă iubea marea.
Daniel încuviinţă.
-Noua casă e asemănătoare ca stil cu Milton Ma- nor. Au fost construite cam în aceeaşi perioadă. Milton Manor nu are marea, dar e mult mai bine decorată.
-Asta se poate aranja, spuse Jessie. Remobilarea acestor camere ar trebui făcută de dragul lui Daniel, chiar dacă în cea mai mare parte a timpului ar veni aici fără ea.
El se încruntă, iar ea bănui că-i observase încordarea. în seara asta, în timp ce mâncau şi admirau lumina

lunii căzând pe marea întunecată, vor trebui să aibă o discuţie serioasă.
capitolul 31
Eficientul Pendry aranjă ca o masă mică şi nişte scaune să fie aduse în galerie. In timp ce un soare arzător cobora în mare, Daniel şi Jessie luară împreună prima masă la castelul Romayne.
Pendry servea. Când turnă vin pentru Daniel şi Jes-sie, spuse:
- Eata de la bucătărie a pregătit tocană de peşte, pâine proaspătă şi o selecţie de brânzeturi locale. Ca desert va fi o tartă caldă de mere. Se scuză pentru o astfel de mâncare sărăcăcioasă.
- Mie îmi sună foarte bine, spuse Jessie cu căldură.
- Şi mie. Daniel sorbi din vin şi îşi ridică sprâncene-le. Stimabilul meu văr, al optulea lord Romayne, nu se zgârcea când venea vorba despre crama lui.
-Excelenţa sa avea un gust remarcabil, încuviinţă Pendry punând cu polonicul o tocană plină de miresme îmbietoare în două boluri încăpătoare. Când puse primul bol în faţa lui Jessie, continuă: S-a trimis vorbă să se recheme servitorii, acum că Excelenţa voastră se află în reşedinţă. Mare parte din ei locuiesc prin preajmă. Intendentul are o casă pe moşie şi va fi aici de dimineaţă, la fel şi menajera care a stat cu fiica ei în sat.

-Vreau să mă întâlnesc cu el. Daniel gustă tocana. Bucăţi de peşte alb şi scoici înotau împreună cu cartofi, ceapă şi ierburi într-o fiertură cremoasă şi bogată. Deli-cios. Răposatul lord avusese servitori de prima mână, deşi Daniel nu era sigur că omul îi merita. Nimeni din-tre cei care-l cunoscuseră nu-şi exprimase vreo durere la vestea morţii sale.
-Ar trebui să trec în revistă proprietatea împreună cu menajera, spuse Jessie. Deşi ea împreună cu restul personalului au făcut o treabă bună păstrând locul curat, există şi multe neglijenţe în multe privinţe.

Daniel chicoti.
-Nici unul din noi nu-i prea bun la leneveală, nu-i aşa? Dar se presupune că suntem încă în luna de miere. Dacă vremea e bună după-amiază poate că putem explora plaja. Există un drum care coboară, Pendry?
- Da, al şaptelea baron a construit o scară rezistentă care coboară spre plajă. Scara începe chiar sub foişorul care stă pe stâncă la est de casa nouă. Pendry aşează pe masă platouri cu pâine şi brânzeturi. Nisipul plajei e destul de tare şi e bun pentru plimbare.
-Abia aştept să mă întâlnesc faţă în faţă cu marea, spuse Jessie, dar în vocea ei se simţea o notă de tristeţe, şi el bănui motivul.
- în acest caz, o s-o facem. Mulţumesc pentru informaţie, Pendry. Daniel arătă spre masă. Avem tot ce ne trebuie, aşa că poţi să te retragi să mănânci, dacă vrei.
Pendry mulţumi dând din cap şi se retrase. Când se îndepărtă, Jessie întrebă:
- Cum îl chema pe al optulea baron? Să te referi la el ca la distinsul tău predecesor e jenant.
- Alistair. Pare că era egocentric şi excentric. Dar deşi a neglijat ocupaţiile uzuale de la ţară, cum ar fi cultivarea pământurilor sale, a lăsat o bibliotecă frumoasă şi era un bun investitor. Daniel ridică paharul spre ea. Mă gândeam că n-o să-mi placă locul ăsta, dar acum că am văzut aranjamentul şi noua casă, îmi place ideea de a-l readuce la viaţă aşa cum trebuie.
Ea ciocni paharul cu al lui, dar expresia îi era serioasă.

- E o idee minunată, dar nu cred că voi fi în stare să petrec mult timp aici, dacă cei din familia Trevane sunt peste tot. Sunt sigură că trebuie să fie rude cu Ivo. Gura i se strâmbă. Nu credeam că are vreo familie, pentru că n-a pomenit niciodată de ea şi nu şi-a invitat nici o rudă la nunta noastră. Dar când Pendry vorbea, deoda-tă m-a frapat gândul că poate Ivo avea părinţi sau fraţi şi surori care încă jelesc pierderea lui. Chiar dacă vecinul Trevane nu e rudă directă, trebuie să fie vreun văr sau aşa ceva.

Daniel îşi înghiţi vinul şi puse cu grijă paharul pe masă. Fusese atât de mulţumit de casă şi de aşezarea ei încât nu se gândise de fapt la implicaţiile existenţei unlii membru al familiei Trevane în zonă. Dar Jessie se gândise.

- Pe atunci ţi se spunea Lisbet. Este inevitabil să te asocieze cineva cu Ivo?

Ea se strâmbă.

- Poate că nu inevitabil, dar foarte probabil, de vreme ce apariţia mea e intr-un fel specială.

Jessie avea dreptate. Cu frumuseţea ei uimitoare, era femeia pe care lumea şi-o amintea şi o descria. Nu era aşa departe de la Bristol la coasta de sud. Se puteau face legături.

Luă încă o gură de vin şi în minte îşi luă rămas-bun de la a face din Castelul Romayne o reşedinţă permanentă.

-Trebuie să vin în vizită aici în mod regulat, dar tu nu trebuie să vii. Lumea va înţelege că tu şi Beth trebuie să fiţi la Kelham, de vreme ce ea îl va moşteni.

Jessie se uită afară în noapte, cu faţa tristă.

- Sigur că pot veni câteva zile pe an, doar să le arătăm oamenilor că nu ne-am despărţit.

Chiar şi asta putea fi primejdios.

- O să vedem. Belmond Manor e un loc plăcut şi lângă Bristol, aşa că va fi un bun cămin pentru noi pentru o parte din an.

Cu excepţia faptului că Ivo Trevane murise în Bristol.

- O să rezolvăm asta, spuse el, presimţind că o să-şi petreacă mult timp la Kelham Hali.

Şi o s-o facă. Cu toate astea, în timp ce continuau să discute lejer şi să mănânce, nu putu să nu se teamă că

trecutul lui Jessie avea s-o prindă din urmă. Şi dacă ea avea necazuri, urma să aibă şi el.
In dimineaţa următoare, afară era ceaţă şi chiar şi asta era plăcut, învăluind casa în nori catifelaţi. Pe când Daniel îşi termină discuţia cu noul şi din fericire

competentul său intendent, iar Jessie împreună cu menajera cutreieraseră fiecare colţişor al casei, ceaţa se risipise şi un soare şters lucea peste mare cu o lumină blândă.
După un prânz cu şuncă şi supă de fasole - bucăta- rul-şef încă nu revenise -, Daniel şi Jessie se duseră să exploreze plaja. Scara care cobora spre plajă de pe stâncă era exact atât de bună precum promisese Pendry. Treptele de lemn erau late şi solide, existau balustrade pe ambele părţi şi întreaga structură era ferm prinsă de stâncă.
Daniel merse primul ca măsură de precauţie, pentru a o putea prinde pe Jessie dacă ar cădea, dar nu era nici un fel de pericol. Ea cobora uşor în spatele lui, cu panglicile bonetei şi pelerina de un roşu-închis fluturând în jurul ei în briza uşoară.
Ii zâmbi voioasă:
- Să cobori este uşor. Urcuşul va fi bun pentru voinţa noastră!
- Dacă nu pentru genunchii noştri, spuse el zâmbind. Când ajunseră la capătul scărilor, îl luă de mână la fel de natural cum respira, şi începură să se plimbe pe plajă spre dreapta.
- Ce loc minunat, spuse ea când nisipul scârţâi sub paşii lor. Presupuneam că un castel va fi înfiorător de neconfortabil şi că ne-am simţi ca la capătul lumii, dar nu-i aşa.
Castelul Romayne putea fi cu uşurinţă un cămin. Daniel se uită cum un mic val se sparse pe nisip şi se retrase, lăsând în urmă o crenguţă aproape putrezită.
- E regretabil că familia Trevane locuieşte în vecini.
- Poate că ar trebui să-mi tai părul şi să port un văl, spuse ea sumbru. Sau atunci ai regreta că te-ai însurat cu mine? Te-ai fi uitat printr-o sală de bal aglomerată, m-ai fi

văzut şi te-ai fi hotărât că trebuia să ne cunoaştem dacă aveam o înfăţişare comună?
El se încruntă gânditor.
-Pui nişte întrebări foarte dificile. Da, înfăţişarea ta m-a atras, dar am văzut alte femei frumoase care nu-mi inspirau decât o admiraţie indiferentă. Când

te-am văzut pe tine, am simţit o reacţie fizică intensă în fiecare fibră a corpului meu. Dacă aş fi vorbit cu tine şi ai fi fost o răţuşcă prostuţă, interesul mi-ar fi dispărut complet. In schimb, cu cât te întâlneam mai des, cu atât mai mult am ajuns să-ţi apreciez căldura, inteligenţa şi caracterul.
-Şi problemele, adăugă ea. Sunt sigură că nu te-ai aşteptat să vină împreună cu mine.
- O femeie ca o pagină goală nu e foarte interesantă.
Gura i se arcui. Tu ai fost întotdeauna interesantă.
Ea râse.
- Eşti bărbatul cu cel mai mult tact, Daniel Herbert. Hai să inversăm întrebarea! Aş mai fi răspuns eu interesului tău dacă n-ai fi fost atât de arătos?
- Eu? Daniel se holbă la ea. Aş tinde cel mai mult spre „prezentabil1* şi nu reuşesc întotdeauna nici asta. Croitorul lui Kirkland m-a ajutat cu înfăţişarea, dar tre-buie să mi se amintească să mă îmbrac cu grijă şi să mă tund. Nu-i nimic neobişnuit în înfăţişarea mea.
- Nu? Jessie se opri şi se întoarse cu faţa la el. Dar că eşti înalt? Se întinse să-i atingă o şuviţă de păr de pe frunte. Lat în umeri. îşi trecu degetele de-a latul piep-tului lui de la un umăr la celălalt. Şi e o distanţă mare. Vârfurile degetelor ei îi urmăriră trăsăturile feţei. Trăsă-turi frumoase. Minunat conturate, gânditoare, serioase, dar cu o sclipire de umor. Zâmbi răutăcios. Eşti în în-tregime delicios.
Daniel simţi că roşeşte.
- Mă tachinezi.
- Puţin, dar ceea ce spun e adevărat. Ajunseră la ca-pătul plajei, aşa că ea îl luă de mână şi se întoarseră pe urmele paşilor lor.

- Atracţia e misterioasă şi nu e uşor de explicat. Când suntem atraşi de o persoană, începe să ne placă şi felul în care arată.
- Cu alte cuvinte, eu credeam că eşti frumoasă pen-tru că eram atras de tine, şi nu invers?

-Exact. Deşi se consideră că arăt bine, înfăţişarea mea nu lasă înmărmuriţi alţi bărbaţi într-o încăpere aglomerată.
- Dacă poţi să crezi asta înseamnă că n-ai fost atentă, spuse el amuzat.
Ea râse.
- Să încerci să analizezi lucrurile astea e un exerciţiu inutil. Iată-ne în acelaşi mariaj, aşa că în loc să analizăm, mai bine ne-am concentra să funcţioneze cât de bine putem.
-Nu asta facem? Vorbind, văzând cum gândim, ajungând să ne acceptăm unul altuia înfăţişarea.
- Da, toate astea şi în plus ne plimbăm pe o plajă. Plaja ta.
-Plaja noastră. Cu „toate bunurile mele lumeşti te înzestrez11, îi aminti el. Fluxul se retrăgea, lăţind fâşia de nisip lucitor. Deşi îmi pare că încă nu-i al meu cu adevărat. N-am venit niciodată aici în vizită. Nici măcar nu-mi amintesc să-l fi cunoscut pe Alistair. Nu există nici un motiv raţional ca toate acestea să fie ale mele.
- Sistemul britanic de titluri şi moşteniri nu e raţional, dar funcţionează, spuse ea pragmatic. Şi o să te ataşezi de pământul ăsta şi de oameni, ceea ce înseamnă că sistemul încă funcţionează.
El îşi ridică privirea spre castel şi se gândi cât de de-parte ajunsese de la prima lui reacţie îngrozită la auzul veştilor despre moştenire.
- Funcţionează pentru că datoria e o forţă puternică. Şi pentru că el învăţa cum să-şi exercite profesia de me-dic, în vreme ce-şi făcea datoria.
Jessie dădu din cap.
-Vorbind despre grija faţă de oameni, menajera, doamna Willis, spunea că există o casă spaţioasă liberă în sat care ar fi tocmai bună de spital rural. Era chiar foarte atrasă de idee. A mai spus că fiica ei are o oare-care pregătire în

îngrijirea bolnavilor şi că ar fi interesa-tă să mai înveţe dacă deschizi un stabiliment aici.

- Minunat! exclamă Daniel. Putem să mergem mâine să o vedem. Sau poate în după-amiaza asta. Este încă devreme.
Jessie râse şi îl luă de mână să-l oprească.
- Da, e timp de vizitat azi, dar pentru moment, hai să ne bucurăm de această clipă! Prima noastră plimbare pe plaja castelului Romayne.
Prima şi probabil ultima pentru mult timp. Un mo-ment care nu ar trebui scurtat.
- Mulţumesc pentru că mi-ai reamintit să mă bucur de clipă. El îi zâmbi. Am nevoie să mi se reamintească astfel de lucruri.
Silueta uriaşă a castelului se profila deasupra în timp ce se apropiau de faleza de piatră a promontoriului. Spre baza falezei, se puteau vedea deschideri întunecate de diferite mărimi, multe cu apă care clipocea înăuntru.
- Mă întreb cât de adânci sunt acele peşteri marine, spuse Jessie. Crezi că unele din ele merg prin pământ până pe partea cealaltă?
- Probabil că Pendry ar trebui să ştie. Castelul fiind exact deasupra, n-ar fi de mirare ca unii din vechii lo-cuitori să fi adus îmbunătăţiri naturii. Poate că este un tunel de evadare ce dă direct spre mare. Daniel se uită cu ochii mijiţi înspre soare. Valurile au împins stâncile în jurul bazei falezei aproape ca o potecă. Atunci când fluxul e scăzut, s-ar putea să se circule în jurul bazei spre orice s-ar afla pe partea cealaltă.
- Doar pentru cineva dornic să alunece, să-şi frângă oasele şi să se înece acolo, spuse Jessie, pe când un val mare se sparse de stânci, aruncând nori albi de apă în înălţime.
-Aş putea să-mi exersez îndemânarea de trăgător de oase, sublinie Daniel.
Ea râse.
-Aş zice că punerea oaselor la loc la băieţeii ce cad din copaci ar fi singurul exerciţiu de care ai nevoie.

- Băieţeii sunt unii dintre cei mai buni clienţi ai mei. li atinse fruntea cu un sărut, plăcându-i tachinarea lejeră dintre ei. Cum de ajunsese să fie atât de norocos?

Se întoarseră de la promontoriu şi începură să meargă pe acelaşi drum. Departe, o barcă pescărească graţioasă naviga spre răsărit, cu pânzele sale albe, umflate complet de vânt. Un moment perfect. Dar aceste momente treceau repede, prin firea lucrurilor.
Bănuind că neliniştea care-l cuprinsese însemna că momentul se terminase, spuse:
- E timpul să ne întoarcem. Aş vrea să văd locul acela posibil pentru spitalul rural.
înainte ca Jessie să poată răspunde, o voce ameninţătoare de bărbat mugi:
- Ea e! Sunetul întunecat răsună dinspre pereţii falezei pe când bărbatul adăugă: înşfac-o pe femeie acum!
Instinctul ce-l păstrase pe Daniel în siguranţă prin tavernele din portul Bristol îi îngheţă sângele în vine. în timp ce se răsucea în loc, văzu şase bărbaţi duri, musculoşi, ieşind dintr-o peşteră marină, cu expresii feroce pe chip.
-Jessie, aleargă sus spre casă! răcni Daniel. Acum! Se afla între bărbaţi şi Jessie, iar scara nu era departe în spatele ei. Riscă o privire rapidă peste umăr şi văzu că ea îngheţase pe loc şocată. Fugi! Adu ajutoare!
Se îndoia că în casă erau destui bărbaţi puternici să alcătuiască un grup de salvare şi nu era timp. Dar cu noroc, s-ar putea ca Jessie să ajungă în siguranţă.
-Dă-te la o parte! urlă şeful, un bărbat înalt, cu o basma neagră ce-i ascundea faţa. Sau o să te spintecăm dracului în două!
-Dacă o vreţi pe soţia mea, va trebui să treceţi de mine! izbucni Daniel.
La Academia Westerfield, artele marţiale hinduse erau o pasiune şcolară ce era predată la început de foar-te tânărul duce de Ashton, care era pe jumătate indian. Un exerciţiu era ca un singur elev să se lupte cu mai mulţi adversari în acelaşi timp şi Daniel fusese foarte bun la asta. Să se lupte cu mai mulţi bărbaţi în acelaşi timp era ca un fel de dans

sălbatic. Daniel învăţase aco-lo că un individ avea avantaj asupra unui grup dacă atacanţii nu erau antrenaţi să conlucreze.
Ademenirea unui sfânt
241
Regulile erau simple: apropie-te rapid, foloseşte nu-mărul lor împotriva acestora, loveşte locurile vulnerabi-le şi fii altundeva când ei contraatacă. Ştiind anatomie, Daniel era bun în special la ochirea locurilor vulnerabi-le, cum ar fi ţesuturile moi şi încheieturile fragile.
Rapid, el îi apucă pe şef de mână şi umăr şi îl trânti în omul din spatele lui. Apoi, sări spre stânga şi îl lovi pe altul la gât cu muchia palmei, trântindu-l în nisip.
Un tip solid încercă să-l înşface, dar Daniel sări din loc. Dădu cu piciorul, cu mâna şi sări intr-o parte. Slavă Domnului că nu erau înarmaţi. Scopul lor era răpirea, nu omorul.
Doi bărbaţi îl atacară pe Daniel, şi el căzu, dar se rostogoli şi îi manevră în calea unui alt tip, punându-i şi lui piedică. Pe când Daniel se descotorosea de bărbaţi, văzu că Jessie alerga în sus pe scări. Dar şeful o urmărea şi se apropia cu repeziciune.
Daniel se luptă cu şi mai multă forţă, adunându-se de pe jos şi împingându-şi umărul într-un stomac, apoi lovindu-l pe altul în genunchi cu o forţă năucitoare. Dar ei erau cinci împotriva unuia singur. Trei dintre ei îl atacară simultan din direcţii diferite.
Daniel aproape că fu doborât de atac, dar reuşi să se ţină pe picioare. Rapid, îl lovi pe unul în vintre, apoi îi aruncă altuia un pumn de nisip în ochi. Când bărbatul gemu, Daniel îl lovi cu putere cu pumnul în falcă.
Adversarul lui înjură furios.
- Lupţi al dracului de bine pentru un lord! îşi însoţi vorbele cu o lovitură în stomacul lui Daniel, lăsându-l fără suflare.
Unul dintre ceilalţi atacatori profită de slă-biciunea lui Daniel pentru a-l doborî în nisip şi îl ţintui acolo. Altul îl îngrămădi în timp ce Daniel se lupta să se elibereze.
Deasupra, pe scări, şeful o prinse pe Jessie. Când bo-neta îi căzu zburând jos, pe nisip, în bătaia vântului, ea ţipă:
-Ajutor! Dar zgomotul valurilor şi şuieratul vântului îi acoperiră în mare parte ţipătul.

încă ţipând, ea îl atacă pe şef cu degetele făcute gheare, ţintindu-i ochii, dar el o apucă de piept, blo- cându-i braţele jos, în vreme ce o ridică de la pământ. Ea se zbătu sălbatic când el o ducea pe trepte în jos, spre plajă. Când văzu cum Daniel era ţintuit la pământ, strigă disperată:
- Daniel!
Cu un acces de furie înnebunită, el se eliberă şi o luă la fugă spre Jessie chiar dacă ştia că orice acţiune a lui era inutilă. Pe când fu capturat din nou, bărbatul care o ţinea pe Jessie, mârâi:
- Opreşte-te din ţipat, căţea ce eşti! Am toate dreptu- rile să te răpesc!
Jessie izbuti să se agaţe de basmaua ce-i acoperea faţa. Se opri din zbatere, cu o expresie şocată. Fără să-i vină a crede, icni:
-Ivo?
capitolul 32
Şocată până în străfundul fiinţei, Jessie se uită spre faţa cunoscută a bărbatului care o ţinea prizonieră în braţele sale. înălţimea, părul negru, nasul lung şi sprâncenele stufoase erau inconfundabile, deşi se lăţise în umeri şi arăta mai bătrân şi mai dur. Ei bine, la fel era şi ea.
-Nu poţi fi tu, spuse ea printre buze inerte. Eşti mort!
-N-ai reuşit chiar de tot, micuţă Lisbet! mugi el pe o voce familiară, neslăbindu-şi strânsoarea. Eşti încă o bucăţică bună. Aproape că am uitat după toţi aceşti ani. O puse jos pe pământ şi o luă de posterior cu o mână, ca o gospodină care încerca să vadă dacă un fruct era copt. Ce-ai zice de un pupic pentru bărbatul tău de mult pierdut?
Jessie îl lovi furioasă cu piciorul, dorindu-şi ca cizmu- liţele ei să fie mai grele. în acelaşi timp, Daniel se eliberă de bărbaţii care-l ţineau.

- Las-o în pace, naiba să te ia! tună pe o voce ce putea umple o biserică vastă.
înainte de a face doi paşi, unul dintre oamenii lui Ivo îl lovi în cap cu o piatră luată de pe nisip. Daniel se prăbuşi în nisip.

Jessie ţipă:
- Daniel! şi încercă să se elibereze de Ivo, dar din nou dădu greş.
- El este ăla cu care ai fugit după ce mi-ai tăiat gâ-tul? întrebă Ivo. Sau e o victimă mai recentă a farme-celor tale? Ea reuşi să-şi elibereze mâna dreaptă şi îl plesni cât de tare putu.
-Aş vrea să fi reuşit să te ucid, netrebnic şi neruşinat ce eşti, nu meriţi să te numeşti gentleman!
- Ce limbă otrăvită mai ai şi tu, Lisbet! Cu obrazul înroşindu-se de la lovitura ei, îşi scoase eşarfa şi o folosi să-i pună căluş la gură. Vocea lui coborî ameninţător. Cred că o să te leg şi la ochi. E mai înspăimântător şi vreau să fii îngrozită!
Reuşea, blestemat să fie! Era îngrozită şi nu doar pentru ea. Cât de tare fusese lovit Daniel? Capul îi sângera când căzuse.
Ivo venise bine pregătit şi îi legă eficient mâinile la spate. Unul dintre oamenii lui întrebă:
- Ce să facem cu dichisitul ăsta? Să-l aruncăm în apă?
Pe când Jessie îngheţă, Ivo îi legă o batistă pe ochi, orbind-o.
- Adu-l pe Romayne cu noi, porunci Ivo. Nu văd de ce să sufere de una singură.
-Tipu' ăsta blestemat e tare greu!
-Voi sunteţi cinci, şi el, doar unu, zise Ivo cu indi-ferenţă. încearcă să nu-l vatămi prea tare. O ciupi din nou de posterior pe Jessie. Haide, scumpo! Am o soco-teală de încheiat cu tine.
O înşfăcă de braţ cu putere şi aproape că o târî pe nisip. Ea se împiedică atunci când ajunseră la stânci. Ivo răcni:

- Lou, ia-o de celălalt braţ, să nu-şi frângă vreun os prea devreme.
Lou o luă de braţ şi cei doi reuşiră să o ţină drept pe pietrele periculos de alunecoase. Apoi simţi o sufo- care şi umezeală. Intraseră într-o peşteră marină. Probabil că Ivo şi oamenii lui veniseră prin acest tunel când atacaseră.
-Trepte, spuse brusc Ivo. Să nu te răsuceşti, că te las să cazi.

Lou îi lăsă mâna pentru că treptele erau prea înguste ca trei oameni să urce alături. De-abia era spaţiu pentru doi, şi ea era înghesuită lângă Ivo care o împingea în sus. Treptele de piatră erau tocite de la atâta folosinţă. Probabil că se găseau exact sub vechiul castel. De câte veacuri veneau şi plecau oamenii pe aici?
Singura consolare era că auzea murmure venind de la oamenii lui Ivo care comentau că îl aduceau şi pe Daniel cu o oarecare grijă. Spera ca aşa era. Dacă era conştient, probabil că blestema ziua în care o cunoscuse.
După ceea ce păru a fi o dureroasă călătorie fără sfârşit, treptele se sfârşiră, şi Ivo se opri. O cheie se roti în încuietoare; apoi o uşă grea se deschise, scârţâind. Mâna dură a lui Ivo o îmbrânci între omoplaţi, şi ea căzu pe o podea dură de piatră, rânindu-şi mâinile şi genunchii.
- Aruncă-l pe Excelenţa sa pe undeva, spuse răstit Ivo. O să-i las aici să năduşească. Trase de legăturile care o ţineau pe Jessie şi îi eliberă mâinile. Gândeşte-te la ce ai făcut, Lisbet, zise el cu asprime. în vreme ce mă hotărăsc dacă să vă las aici să muriţi de foame.
Pe când Jessie trăgea de legătura de la ochi şi de căluş, uşa grea se trânti şi Ivo o încuie. Ea şi Daniel fură lăsaţi într-o temniţă aspră care părea săpată direct în stâncă. Două pături zdrenţuite erau aruncate într-un colţ şi prin fereastra îngustă, cu gratii, se putea zări cerul. Sunetul valurilor care se spărgeau se auzea departe, jos.
Cu inima zbătându-i-se de teamă, ea se lăsă pe genunchii care o dureau, lângă silueta prăbuşită a lui Daniel. O dâră de sânge se scurgea prin părul blond, dar când

îi dădu părul deoparte să-i examineze rana, ochii lui clipiră, deschizându-se.
- O lovitură minoră. Respira neregulat şi tresări când îşi pipăi capul lovit. Nu-i nimic să te îngrijoreze. Tu cum eşti?
Ea reuşi să zâmbească.
- Lovită şi îngrozită, dar extrem de uşurată că tu eşti mai mult sau mai puţin bine. Poţi să te ridici în capul oaselor? Vrei, totuşi, să încerci?

El răspunse, rostogolindu-se până ajunse într-o poziţie şezândă, tresărind din nou.
-Unde suntem? Am pierdut o parte a drumului până aici.
-Cred că suntem sub castelul Romayne, spuse ea. S-ar părea că ne-a dus înapoi în peştera marină, apoi pe nişte scări de piatră.
Daniel făcu un efort să se ridice şi, cu ajutorul lui jessie, reuşi să stea în picioare. Ea şi-ar fi dorit ca el s-o ia în braţe, să poată tremura în linişte o vreme, dar el se întoarse şi şchiopăta către fereastră.
-Ai dreptate, priveliştea asta e foarte asemănătoare cu cea de la casa nouă, dar la un nivel mai jos şi puţin mai la vest. Castelul e destul de vechi pentru a avea temniţe dedesubt. De-a lungul veacurilor, au putut fi adăugate tunele de evadare şi ascunzători pentru contrabandişti.
Ea îşi muşcă buzele, văzându-i conturul trupului în faţa ferestrei. înalt şi zvelt, cu umeri laţi şi sânge înche-gat în părul lui blond.
- îmi pare rău, şopti ea. Nu mi-am imaginat nicio-dată că trecutul mă va ajunge din urmă într-aşa groaz-nic fel.
Daniel se întoarse de la fereastră, pe faţa lui nu se putea citi nimic, având lumina în spate.
-Ţinând cont cât de tulburată erai după ultima ta ceartă cu Ivo, nu-i de mirare că nu i-ai putut găsi pulsul. Iţi pare rău că nu l-ai omorât de-a binelea?
Ea ezită.

- Mă bucur că nu e mort. Era îngrozitor să ştiu că omorâsem un om pe care... pe care-l iubisem. Dar pe Dumnezeul meu, aş vrea să nu mă fi găsit niciodată şi să decidă că vrea să se răzbune!
-Este un om foarte furios, spuse Daniel. Mereu a fost aşa?
- De obicei era vorbăreţ şi fermecător, dar azi s-a comportat exact aşa ca atunci când era beat, spuse ea. Totuşi, azi nu mirosea a alcool, aşa că poate acum e groaznic şi înspăimântător tot timpul.
- Poţi presupune ce are de gând? Putea foarte uşor să ne omoare, dar pare că a făcut ceva efort să evite asta.

-Vrea să mă facă să sufăr, şi pe tine împreună cu mine. înghiţi greu, nevrând să-şi imagineze ce o aştepta, îmi pare atât de rău!
- Fără alte scuze, porunci Daniel. Orice vină în această situaţie aparţine soţului tău.
Pentru prima dată, realitatea înspăimântătoare ce stătea la baza evenimentelor zilei o lovi din plin.
- Sfinte Dumnezeule! şopti ea înspăimântată. Dacă el e soţul meu, tu nu eşti.
-Nici Philip nu era, spuse Daniel cu o detaşare rece.
Gândurile lui Jessie trecură la faza următoare.
-Aşadar, Beth e ilegitimă şi nu e moştenitoarea titlu-lui şi averii lui Philip. „
-Nu, dar tot e copilul tău iubit al lui Philip. In plus, e moştenitoare, chiar dacă nu e baroneasă, sublinie el. Singurul lucru bun în toate astea e că Frederick nu va mai avea motiv să te ameninţe pe tine sau pe Beth.
Asta era bine. Foarte bine. Dar se simţea rău uitân- du-se prin temniţă la bărbatul care nu era soţul ei. Da-niel îi oferise pasiune, răbdare şi siguranţă. Doar acum îşi dădu ea seama că i se dăruise complet, trup şi suflet. Dar el nu era soţul ei, şi expresia lui arăta o bunătate şi o compasiune detaşată, la fel cum un doctor sau un vicar ar arăta faţă de un străin.
-Asta e atât de nedrept! exclamă ea.
- Sunt de acord, dar implicaţiile legale şi emoţionale pot aştepta o altă zi, spuse rece Daniel. Mai degrabă

aş încerca să evadez acum, înainte ca Ivo să se întoarcă beat şi înarmat. Să adauge alcool la furia lui deja existentă e o perspectivă alarmantă.
- Evadare?
Ea studie uşa masivă din lemn. Arăta foarte solidă şi avea o încuietoare zdravănă şi nouă.
- Se poate forţa o astfel de încuietoare? E unul dintre numeroasele tale talente?
-Din păcate, nu. Dar există un alt mod de a ieşi. Se uită spre fereastra cu drugii grei de metal.
- Să evadăm prin fereastră ar fi mai rău decât pe uşă! exclamă ea şocată. Chiar dacă putem trece printre drugii ăia, acolo e o faleză! Cu stânci, iar jos, ape zbuciumate!

- Drugii sunt solizi, fu el de acord. Dar cadrul de lemn în care sunt fixate e mâncat de vreme şi de umezeală.
Scoase din buzunar un cuţit pliabil şi începu să scobească în cadru. Bucăţi mari de lemn căzură pe podea.
-Ne găsim cam la jumătatea falezei. Aminteşte-ţi când eram pe plajă, am spus că o creastă de stâncă de la baza promontoriului arată aproape ca o potecă neamenajată! Bănuiala mea este că piraţii sau contrabandiştii care foloseau aceste tunele au mărit panta naturală a stâncilor pentru a crea o cale de evadare spre plaja Romayne unde puteau aduce liniştiţi o barcă.
Ea se gândi la faleză, stânci, valuri, riscul unor oase rupte şi înec - şi îşi îndreptă umerii.
- Ce pot să fac?
El se opri din răzuitul cadrului de lemn şi băgă mâna în interiorul hainei, de unde scoase un pachet de pânză cam de cincisprezece centimetri pătraţi şi de doi centimetri grosime. II desfăcu şi scoase nişte foarfeci mici.
-începe să tai fâşii păturile alea de pe jos. Ţesătura e destul de tare pentru a face o funie pe care o putem folosi ca să coborâm pe drumul ăla.

-Am ac, aţă, bandaje simple şi încă alte lucruri utile. Nu ştii niciodată când e nevoie de o mică operaţie chirurgicală.
- Mă uimeşti, spuse ea trăgând păturile din colţ. Erau murdare, cu marginile zdrenţuite, dar materialul era solid. Dacă era tăiat în fâşii late, putea fi suficient de solid pentru a susţine greutatea unei persoane. Cel puţin aşa spera ea. Tăie, sfâşie, apoi repetă operaţia.
Nu dură mult până când păturile fură reduse la fâşii late. Jessie întrebă:
-Te pricepi la făcut noduri?
- Pot să fac un nod care să nu se desfacă, o asigură el. Doar o clipă.
Cu muşchii încordaţi, Daniel răsuci drugii de fier. Se clătină puţin în spate când lemnul sfărâmicios cedă şi rămase în mână cu drugii de fier, dar îşi recăpăta echilibrul.
- Gata!

Când fură îndepărtate de la fereastră, drugii şi cadrul lor formau un grilaj greu de metal. Pe când el rezema grilajul de perete, Jessie spuse:
- Ce rapid ai fost!
- Lemnul era foarte putred, explică el. Soţul tău nu e un foarte bun complotist.
Ea îşi muşcă buzele să nu spună că Ivo nu era soţul ei. Din nefericire, în faţa legii, era.
Se apropie de fereastra deschisă şi se uită afară. Panta era povârnită, şi valurile ce loveau faleza aruncau stropi în înalt. Dar, într-adevăr, exista o margine stân- coasă care părea solidă, la baza falezei, la aproape un metru deasupra nivelului apei.
Evaluă mărimea ferestrei.
- Sunt destul de mică să ies, dar tu îţi poţi băga umerii pe aici?
- Va trebui să intru într-un anumit unghi, dar se poate face.
Ea se uită din nou în jos.

-Avem nevoie de mai multă frânghie. O să-mi tai pelerina. E şi ea din ţesătură solidă şi o să ne ofere o lungime mai mare.
- Bună idee!
Daniel începu să înnoade fâşiile de ţesătură una de alta. Trăgea de fiecare nod după ce era legat, apoi continua. Pe când termină de legat fâşiile din pătură, frumoasa ei pelerină din lână roşie pe care o purtase doar de două ori, era tăiată şi gata de a fi înnodată.
Daniel legă între ele fâşiile din pelerină, apoi îi aruncă lui Jessie amândouă capetele.
-Trage cât poţi de tare, în timp ce eu trag de la mijloc.
Temniţa era destul de mare în diagonală pentru a putea încerca frânghia lor improvizată.
-N-are rost să aşteptăm, spuse Daniel. Eşti gata? O să te cobor. Cred că avem frânghie tocmai câtă trebuie pentru a face un laţ la un capăt unde să-ţi bagi piciorul. Pe când vorbea, făcu laţul pentru picior.
Jessie se uită din nou pe fereastră, simţind că o ia ameţeala. Distanţa părea de două ori mai mare decât

adineaori. Pentru o clipă, se întrebă dacă ar fi mai în-ţelept să aştepte întoarcerea lui Ivo şi să-l lase să-şi urle insultele. Nu. Era mult prea imprevizibil. Dacă era înarmat şi devenea violent, Dumnezeu să-i ajute! Poate că ea meri-ta şă plătească pentru păcatele ei, dar Daniel, nu.
îşi umezi buzele uscate.
- Sunt gata!
Daniel legă un capăt al frânghiei de grilajul metalic, apoi făcu un laţ la capătul celălalt.
- Grilajul o să facă o ancoră când o să cobor eu. Mai întâi, pune-ţi piciorul drept în laţ. O să te ridic pe per-vaz cu picioarele în afară şi o să ţin frânghia, în vreme ce tu te strecori afară şi te prinzi zdravăn cu ambele pi-cioare în laţ. Asta ar trebui să te ţină în siguranţă câtă vreme eu te cobor. Poţi să te descurci?
Reamintindu-şi că sarcina ei era mai uşoară decât a lui, ea spuse cât de hotărât reuşi:

- Pot.
Daniel îi prinse privirea, cu ochii lui schimbători, de un cenuşiu oţelit la fel ca valurile de dedesubt.
-Jessie, spuse el încet. No să te las să cazi!
- Ştiu că no să mă laşi. îşi feri privirea, nevrând ca el să'i vadă teama. Ştia că no so lase să cadă. Avea încredere deplină în Daniel. Cu toate astea, simţea distanţa îngheţată pe care Ivo o crease între ei doi.
Daniel nu era soţul ei. Era mai mult decât atât.
Jessie se ridică pe vârfuri şi îi atinse buzele cu un uşor sărut.
- Orice s-ar întâmpla, şopti ea, să ştii că te iubesc.
Apoi îşi feri capul şi îşi puse piciorul drept în laţul de la capătul frânghiei improvizate. Fără cuvinte, Daniel o ridică şi o puse pe fereastră, cu picioarele în afară. Ea îşi strecură şi piciorul stâng în laţ. Ce bine că purta cizmu- liţe solide pentru plimbarea lor de dimineaţă.
- Când eşti gata, dă-ţi drumul în afară şi întoarce-te. Te poţi agăţa de pervaz până când te prinzi bine de frânghie. Eşti gata? Poţi să faci asta. Se va sfârşi în doar câteva minute.

înăbuşindu-şi spaima, ea dădu din cap şi se lăsă în jos pe fereastră şi în abis.
capitolul 33
Daniel o ţinu strâns pe Jessie până când ea ajunse să penduleze deasupra stâncilor fatale, cu mâinile în-cleştate cu disperare pe frânghie. Nu, era o încleştare cu speranţă. înghiţi greu şi strânse mai tare până când degetele i se albiră.
- Poftim, spuse Daniel cu o voce calmă, ca şi cum îi dădea o farfurie cu brânzeturi. Dacă vrei să încetinesc sau să opresc, să strigi.
Neputând să articuleze vreun cuvânt, dădu din cap şi el începu să deruleze frânghia. O înfăşurase în jurul corpului său, aşa încât operaţiunea era pe atât de sigură pe cât era omeneşte cu putinţă, dar ea ştia că traseul
Ademenirea unui sfânt
251
de coborâre va fi prezent în coşmarurile ei atâta vreme cât va trăi. Transpirase, în ciuda vântului rece ce sufla şi o răsucea, lovind-o din când în când de stânca dură.
Pe când cobora, stropi zburau în sus aruncând spre ea o apă rece ca gheaţa, făcând-o să devină cu atât mai grea cu cât se apropia mai mult de marginea stâncii care oferea o siguranţă relativă. Ameţită, se uită spre stâncile lucioase şi ude ce se apropiau tot mai mult. Când le atinse cu piciorul, alunecă pe loc şi căzu, dar pentru că se ţinea de frânghie, nu se lovi foarte tare.
Cu inima bătându-i cu putere de uşurare, se uită în sus şi îi făcu semn cu mâna lui Daniel. Rapid, el trase frânghia, apoi o coborî din nou cu haina şi cămaşa lui, legate de capătul frânghiei. Nu discutaseră asta, dar ea îşi dădu seama că astfel se micşora lăţimea umerilor lui cât de mult era posibil. Un centimetru putea înclina balanţa spre succes sau eşec.
Jessie desfăcu îmbrăcămintea şi îi făcu din nou semn. Voia să-i ureze noroc, dar probabil că n-o putea auzi pe deasupra sunetului valurilor care se spărgeau. El îi răspunse la semne înainte de a dispărea pentru o clipă. Apoi îi apărură picioarele şi începu încet şi cu grijă să-şi caute poziţia de ieşire prin deschiderea pătrată din piatră care acum părea cu mult prea mică. Neputincioasă, îşi

dădu seama că ieşirea lui era cu mult mai nesigură în comparaţie cu a ei. Nu numai că îşi julea pielea pentru a ieşi, dar în acelaşi timp trebuia să manevreze grilajul de metal pentru a-l aranja intr-un astfel de unghi în care putea să se fixeze pe deschiderea ferestrei oferin- du-i un sprijin la coborâre. Dacă punea grilajul prost, acesta ar zbura prin deschidere şi Daniel s-ar prăbuşi pe stânci.
Pentru prima dată de când era copil, se rugă. „Dacă cineva merită ajutorul Tău, Doamne, acela este Daniel! Te rog, te rog, te rog...!“
Brusc, trunchiul şi umerii lui apărură şi el ieşi afară, agăţat în siguranţă de frânghie. Jessie reîncepu să respire.

El coborî mult mai repede decât ea. Pe un umăr, putu vedea sânge, dar era fascinant să vadă jocul puternic al muşchilor de pe braţe şi spate, pe când cobora, mutăm du- şi mâinile una după alta. Intr-adevăr, era frumos. Eroul ei, dacă nu era şi soţul ei. Şi ea era cu adevărat o femeie netrebnică să se gândească la un astfel de lucru în aceste împrejurări!
El chiar reuşi să nu alunece pe pietrele ude când ajunse jos. Nepăsându-i cât de dezgustat putea el fi din cauza tuturor necazurilor pe care i le pricinuise, ea se aruncă de gâtul lui şi îl zgâlţâi, aşa cum dorise s-o facă mai devreme.
-Slavă Domnului că ai ajuns întreg! răsuflă ea, cu ochii închişi, plini de lacrimi de uşurare.
- Cred că mai totul poate fi pus pe seama Lui, fu de acord Daniel. O bătu pe spate ca şi cum ar fi fost un căţeluş prietenos, apoi se depărtă şi îşi luă cămaşa pe care ea o pusese cât de departe putuse de stropii de apă.
După cum bănuise, umerii lui, cea mai lată parte a trupului, erau zgâriaţi şi sângerau, dar el reuşise să evadeze. Cea mai grea parte se isprăvise. Cel puţin aşa spera ea.
El îşi trase cămaşa peste cap, ceea ce făcu priveliştea mai puţin interesantă, dar trebui să-l ajute să se încălzească. Pe când îşi îmbrăca haina, spuse:
-Ţi-e frică de înălţimi, nu-i aşa? Asta înseamnă că ceea ce ai făcut e şi mai curajos.
Ea zâmbi cu tristeţe.

-înainte de ziua de azi, înălţimile mă deranjau doar puţin. Acum, mă înspăimântă!
- Cu toate astea, încă o dată, ai făcut ce era nevoie.
Zâmbetul lui era mai degrabă prietenos, decât intim.
îşi va face griji mai târziu de asta.
-Nu sunt sigură cât de departe trebuie să mergem în jurul promontoriului, dar dacă o facem repede, vom fi în siguranţă pe plajă, cu mult înainte de a se face întuneric. Apoi, o să chemăm judecătorul!
-E posibil ca Trevane să fie judecătorul, dar ceva trebuie făcu în legătură cu omul ăsta. Când l-ai atacat

în Bristol în noaptea în care ai fugit era autoapărare, dar răpirea noastră pentru răzbunarea lui personală este cu mult în afara legii. Daniel studie drumul bolovănos pe care trebuiau să meargă. Fluxul următor se apropie cu repeziciune şi va acoperi în curând o parte din poteca asta, aşa că e vremea să plecăm.
Ea se întoarse şi începu să meargă, cu mâna dreaptă atingând stânca pentru a se echilibra, în vreme ce-şi alegea drumul printre grămezile neregulate de piatră. Unele aveau margini foarte ascuţite şi picioarele ei alunecau prea des în crăpături. îndârjită, continua să meargă, mişcându-se cât de repede putea.
După vreo sută cincizeci de metri, poteca o cotea, arătând o peşteră marină la dreapta. Nu fusese vizibilă de deasupra, dar era mare. Mai înaltă decât un stat de om, dispărea în întuneric în interiorul falezei.
Era cât pe aci să-i spună lui Daniel, când un urlet de furie răsună de deasupra lor. Tresărind, se întoarse după colţ şi i se alătură din nou lui Daniel care se uita în sus spre fosta lor temniţă.
Ivo Trevane era aplecat pe fereastră cu o expresie furioasă.
-Naiba să vă ia, naiba să vă ia, naiba să vă ia! N-o să scăpaţi de mine aşa de uşor!
- Asta numeşte el uşor? spuse Daniel cu un umor sec.
- Cu adevărat că nu e un bun conspirator, nu-i aşa?
Jessie se înfioră.

- E momentul să plecăm, până nu ne ajunge, ca să ne amenințe și să ne intimideze din nou.
Ea voi să fugă, dar nu îndrăzni s-o facă pe terenul primejdios. Era din nou la cotitură, când auzi un strigăt de groază.
Jessie se întoarse brusc și văzu că Ivo ieșise pe fereastră să-i urmeze în jos. Probabil că umerii lui erau mai înguști decât ai lui Daniel. Dar în graba lui, nu făcuse efortul de a pune grilajul în interiorul cadrului ferestrei. Acum se uită în sus, văzând cum pătratul masiv de fier se freca și se răsucea în interiorul temniței.

Pe când Jessie privea îngrozită, grilajul se rostogoli pe fereastră pe neașteptate, șocând-o. Ivo căzu ca un bolovan și urletul lui cumplit avea să bântuie coșmarurile lui Jessie.
Țipătul lui se curmă brusc, atunci când se lovi de poteca îngustă. Grilajul ce cădea, zăngăni lângă el, apoi se prăvăli în mare.
Blestemând, Daniel se îndreptă spre Ivo. Jessie voia să fugă în cealaltă parte până când ajungea acasă să-și îngroape capul sub o pernă. Dar după o clipă, îl urmă pe Daniel.
El îngenunchease deja lângă Ivo, care în mod uimi-tor supraviețuise căderii. De pe brațul lui curgea sânge dintr-o tăietură lungă. Probabil că atinsese o stâncă as-cuțită. Și capul îi sângera pe aceeași parte, iar glezna stângă era grav răsucită ori scrântită, ori poate ruptă.
Când Jessie ajunse lângă el, își deschise cu greu ochii.
- Ai câștigat, căței, suflă el răgușit. Poți să mă lași aici să mor și să termini cu totul, o văduvă cu adevărat, de data asta. Poți să-l păstrezi pe Lord Filfizon dacă-l vrei. In loc să mori tu pentru păcatele tale, o să mor eu.
-Ești un om uimitor de dezagreabil, Ivo Trevane, spuse Daniel cu o voce plăcută, scoțându-și lavaliera. Dar să nu contezi încă pe moartea ta.
Cu rapiditate, rupse în două lavaliera și legă o fâșie deasupra tăieturii adânci din brațul lui Ivo. Apoi scoase un creion din haină și îl strecură sub bandaj. Când răsuci creionul să strângă cercul țesăturii, Jessie își dădu seama

că era un garou. Auzise despre ele, dar nu văzuse încă unul.
Pe când sângele aproape că încetase să mai curgă, Daniel se încruntă spre glezna vătămată.
- Cu noroc, cizma te-a scutit de o gleznă ruptă, dar bănuiesc că e o scrântitură urâtă. Trebuie să-ţi tai cizma.
Un val care se apropiase îi stropi pe toţi trei. Jessie se întrebă cât de aproape erau de punctul maxim al fluxului.

-Chiar după colţul ăsta, e o peşteră marină. E mai înaltă decât aici şi intră adânc în faleză. Am văzut bucăţi de lemn aduse de apă, îngrămădite înăuntru.
-Asta pare a fi o serioasă îmbunătăţire faţă de cum suntem aici. Daniel se ridică. Jessie, dacă îl iau de umeri, te descurci tu cu picioarele lui?
- Foarte bine, spuse ea fără entuziasm.
-Mă tem că o să doară, spuse Daniel, ridicându-l pe Ivo în capul oaselor şi luându-l apoi prin spate de subsuori.
Jessie ridică picioarele lui Ivo. Deşi avusese grijă, îl împinse şi îl făcu pe acesta să scoată un urlet agonizant înainte de a-şi încleşta dinţii pentru a opri sunetul.
Următoarele câteva minute fură cele mai îngrozitoare din acea zi cumplită. Jessie se mişca de-a-ndăratelea pe o suprafaţă udă de piatră, înşelătoare chiar dacă ar fi mers cu faţa şi nu ar fi cărat nimic.
Dar după un foarte lung sfert de oră, reuşiră să-l ducă pe Ivo în relativul adăpost al peşterii. Cam la patru metri înspre interior, era o fâşie de nisip, aşa că îl că- rară acolo.
Jessie se prăbuşi pe nisip gâfâind, în timp ce Daniel se puse imediat pe treabă, slăbind garoul cu grijă. Deoarece rana nu mai sângera, îi tăie mâneca lui Ivo şi îi legă braţul cu un bandaj improvizat din lavaliera sa ruptă şi din mâneca lui Ivo.
-Ar trebui ca asta să apese suficient ca să oprească hemoragia, fără a-ţi distruge braţul.
-Se pare că ştii ce faci, spuse Ivo fără tragere de inimă.
- Pentru că sunt doctor şi oblojesc nebuni tot timpul, explică Daniel. Acum, o să-ţi examinez glezna. Sper să fie o scrântitură, şi nu o fractură.

-Dacă este scrântitură, să fiu al dracu' dacă vreau să ştiu cum e când e ruptă, mormăi Ivo, înainte de a icni din nou de durere, când Daniel îi tăie cizma scumpă şi examină glezna vătămată. Romayne, de ce nu m-ai lăsat acolo să mor, întrebă el ţâfnos. Ţi-ar fi simplificat mult mai mult viaţa şi ai fi păstrat-o, cel puţin până când

ar fi fugit din nou. Dacă ai noroc, s-ar putea să nu încer-ce să te omoare înainte să plece.
-Să las oamenii să moară nu e genul meu, spuse Daniel scurt. Şi îţi sugerez să încetezi să o insulţi pe doamnă, având în vedere că îţi oblojesc trupul rupt, şi procesul ăsta ar putea durea mai mult decât acum.
- Doamnă! Ivo scuipă, dar se potoli la privirea rece a lui Daniel.
-Jessie, ai putea să-i scoţi lavaliera lui Trevane? Tre-buie să-i leg glezna.
Nefiind dornică să-l atingă din nou pe Ivo, Jessie îi spuse:
- Pot să rup o fâşie din rochia mea.
- Trevane a început toate astea, aşa că îşi poate sacrifica o lavalieră, spuse Daniel sec. O să se şi potrivească mai bine.
Fără tragere de inimă, Jessie îngenunche lângă Ivo şi îi desfăcu lavaliera, apoi începu să desfacă bucata în-gustă de ţesătură. El o privea mânios, cu ochii întredes- chişi, dar nu spuse nimic. Odată ce era scoasă, trebuia să se confrunte cu cicatricea loviturii aproape mortale pe care i-o dăduse, ceea ce ar fi fost încă un lucru rău intr-o zi foarte proastă.
îndepărtă ultima parte a ţesăturii, expunând baza gâtului - şi nu exista nici o cicatrice vizibilă. Doar păr negru răspândit acolo, dar nici urmă de cicatrice. Cu siguranţă că o astfel de rană ar lăsa o cicatrice, nu!
Lovită de un gând imposibil, îi rupse cămaşa până la mijloc şi se uită în zona coastelor din partea dreaptă de jos. încă o porţiune de piele netedă, fără vreo urmă.
- Naiba să te ia! icni ea, cu un amestec de neîncredere şi furie. Tu nu eşti Ivo!
capitolul 34
Daniel tresări, ridicându-şi capul.

- Omul ăsta nu-i Ivo Trevane?

-Ba negreşit că sunt! spuse Trevane indignat. Am acasă un certificat de naştere care confirmă asta.
- Ei bine, cu siguranţă că nu eşti acel Ivo Trevane cu care m-am măritat! şuieră Jessie. Soţul meu ar avea o cicatrice la gât acolo unde l-am înjunghiat. Degetul ei arătă locul. Nimic! Şi n-ai nici o aluniţă aici, aşa cum avea el. Atinse locul pe coastele lui neacoperite. Cine eşti? Fratele geamăn al soţului meu?
Trevane începu să protesteze, apoi scoase un oftat resemnat.
- Frate, dar nu geamăn. Eram cu doi ani mai mare. Semănăm atât de mult că eram luaţi drept gemeni.
- Dacă tu eşti cu adevărat Ivo Trevane, care era numele soţului meu? Privirea lui Jessie putea să-i găurească pielea lui Trevane.
- Rupert Ivo Trevane. Jumătate din bărbaţii Trevane din Dorset au un Ivo undeva în numele lor. Lui nu-i plăcea numele de Rupert, aşa că îl folosea adesea pe Ivo când nu eram prin preajmă să se încurce lucrurile. Vocea lui Trevane se schimbase, pierzând ţâfna şi su-nând mai cultivat.
- Cu alte cuvinte, azi te-ai dat drept fratele tău care s-a însurat cu Jessie, în timp ce el se dădea drept tine, spuse Daniel cu asprime.
Trevane se uită urât.
- Da, naiba să te ia!
Jessie se încruntă.
- N-a povestit niciodată nimic despre familia lui. Am crezut că era singur pe lume, la fel ca mine. De ce nu te-a invitat la nuntă, dacă eraţi aşa de apropiaţi?
- Eram în India într-o problemă de afaceri. Au trecut luni până să mă întorc acasă. Am găsit o scrisoare de la Rupert, spunând că s-a însurat cu o fată de mare clasă şi că o aduce pe Lisbet în Dorset de Crăciun, dacă ajungeam acolo până atunci.
Gura lui Trevane deveni o linie ucigătoare.

- Urma să merg la Bristol să te cunosc, când au venit veştile că Rupert e mort şi că frumoasa şi tânăra lui soţie îl omorâse şi dispăruse.

-A menţionat că s-a însurat cu mine pretinzând că eşti tu? întrebă Jessie. De asemenea, a pretins că e proprietarul casei din Bristol şi că are o moşie undeva, pe aici?
-Amândouă îmi aparţin mie, ca frate mai mare, dar îl lăsam să stea în casa din Bristol pentru că găsea că la moşie se plictisea de moarte. Trevane se încruntă. Ii plăceau farsele şi câteodată pretindea intr-adevăr că eram eu, dar cu siguranţă că nu te-a lăsat să crezi asta când s-a însurat cu dumneata.
- Oh, ba da! Cu o voce tremurătoare, Jessie continuă. Aşadar, care era scopul şaradei tale nebuneşti? Ai intenţionat să mă ucizi pentru a-l răzbuna pe fratele tău?
Ochii lui Trevane luciră.
-Nu v-aş fi ucis pe dumneata şi pe soţul dumita- le. Plănuiam să vă ţin o zi sau două şi apoi să vă dau drumul.
-Şi apoi, ce? exclamă Daniel uimit. Doar ne lăsai să plecăm şi te aşteptai să nu existe urmări pentru răpire şi atac?
-Toţi judecătorii şi alte persoane importante din această zonă sunt rude cu mine, explică Trevane cu un rânjet superior. Ar fi înţeles de ce am făcut asta, înainte de a te acuza şi aresta pentru uciderea fratelui meu. Vocea i se frânse. Voiam să suferii Voiam să cunoşti ceva din durerea pe care am simţit-o când mi-ai omorât cea mai apropiată rudă!
Cu o furie rece, Daniel spuse:
-Aşadar, el era un tinerel fermecător, pus pe şotii şi încă îi mai duci dorul?
-Mereu, fu răspunsul şoptit. Ochii lui Ivo erau chinuiţi.
-Poate că Jessie ar putea să-ţi împărtăşească câteva dintre amintirile pe care le are despre fratele dumitale, spuse Daniel cu o voce care tăia ca un bici. Iţi poate spune ce brută violentă era când se îmbăta. Atât de violent era, încât ea se încuia în dormitor în nopţile în care ştia că venea beat acasă.
Trevane îsi ridică furios ochii.

- Minţi!
- Oh? pufni Jessie. Am fost acolo! Tu nu erai! Da, era fermecător cât era treaz, dar era un monstru când bea!
- Hai să-ţi povestesc despre noaptea când am cunoscut-o, spuse Daniel implacabil. Era noaptea când l-a omorât. Când a apărut în infirmeria mea în acea noapte, faţa ei era atât de lovită că nici propria mamă n-ar fi recunoscut-o. Din fericire, dragul tău frate nu-i distrusese ochii, dar fusese pe-aproape. Şi apoi mai erau vânătăile din jurul gâtului ei, unde a strâns-o, aproape s-o omoare. Vânătăi mari, purpurii, ce arătau cum i-a blocat respiraţia. Imaginează-ţi cum s-a simţit când leşinase din lipsă de aer, luptându-se cu disperare pe când el o ameninţa că o taie pe faţă, aşa încât nimeni să n-o mai creadă vreodată drăguţă. Pe când Ivo se holba şocat, Daniel continuă, cuvinte-le tăind ca un scalpel.
-Poate că intenţia lui era mai degrabă s-o mutileze, dar ca doctor cu experienţă, cred că mai mult ar fi vrut s-o omoare accidental, apoi să verse lacrimi amare când se trezea, pentru că la urma urmei, nu dorise asta, ceea ce făcea ca totul să fie în regulă, nu-i aşa? Pentru că era aşa un băiat bun, n-ar fi ucis-o cu bună ştiinţă pe soţia lui.
-Nu, şopti răguşit Trevane, nevrând să creadă. N-ar fi făcut nimic din toate astea!
- Dar a făcut, spuse Jessie cu voce aspră. Am reuşit să mă eliberez şi fugeam spre uşă, când m-a înjunghiat în spate. Cicatricea e atât de vizibilă încât Daniel a recunoscut-o în noaptea nunţii noastre, deşi nu-mi recunoscuse faţa, care atunci fusese lovită şi însângerată. Vocea începu să-i tremure. Dacă nu era bunătatea lui Daniel şi a surorii lui, nu^ştiu ce se alegea de mine. Poate că aş fi murit pe străzi. In schimb, Daniel m-a oblojit şi mi-a dat bani, astfel încât am fost în stare să plec. Pentru că eram o ucigaşă, ştii, trebuia să fug pentru a-mi salva viaţa. Se întoarse şi-şi dădu rochia de pe umărul stâng cât putu de jos.

-Vezi cicatricea asta? Merge în jos până la talie. Să ţi-o arăt pe toată?
-Nu, spuse Trevane cu voce chinuită. Nu!

Cu ochii închişi şi faţa schimonosită de durere, de sub pleoape îi lunecau lacrimi. După un lung, lung mo-ment, îşi deschise ochii. Era distrus şi pe faţă i se putea citi acceptarea.
-Cum... cum a murit?
- Când mă luptam să fug, i-am împins mâna în care avea cuţitul. A deviat în gât. Exact în locul în care n-ai nici o cicatrice. Trase aer în piept, istovită. Aşa că intr-adevăr l-am omorât. Când am crezut că eşti el, încă viu, am fost uşurată. N-am vrut niciodată să rănesc pe cineva.
Când se opri din vorbit, nu se mai auzea nici un su-net, cu excepţia nesfârşitelor valuri. Strângând din buze, Daniel folosi lavaliera pentru a-i lega glezna lui Trevane. Apoi căută printre bucăţile de lemn plutitor şi găsi o creangă care era destul de lungă şi de potrivită pentru a servi drept cârjă.
- Hai să ieşim de aici. Nu ştiu cât mai e până la plajă, dar vine mareea şi nu vreau deloc să-mi petrec o noapte în aceeaşi peşteră cu dumneata, domnule Trevane.
Trevane se împinse până ajunse în poziţie şezândă. Faţa îi era palidă şi arăta cu totul altfel. Ei bine, era un alt om, acum că nu mai juca rolul fratelui său mort.
-îmi... îmi pare nespus de rău, Lady Romayne, pen-tru tot ce v-a făcut fratele meu şi pentru ce v-am făcut eu dumneavoastră şi soţului dumneavoastră, spuse el nesigur. Moartea lui Rupert m-a adus în pragul nebu-niei, şi această nebunie a pus stăpânire pe mintea şi pe voinţa mea.
-Există un motiv pentru care se zice că Dumnezeu proclamă că răzbunarea este numai a Lui, spuse Daniel cu severitate. El este singurul care cunoaşte tot adevărul, îşi puse braţul pe sub umerii lui Trevane şi îl ridică în picioare. Sprijină-te cu un braţ de mine şi foloseşte bastonul cu cealaltă mână, dacă nu te doare prea tare. Cât de departe e plaja?

-Nu este departe. Trevane reuşi să meargă clătinân- du-se, Daniel preluând mare parte din greutatea aces-tuia. Poteca nu-i aşa de înşelătoare în restul drumului, întreaga zonă e cartierul general al contrabandiştilor. Există un tunel care duce până sus, în temniţele Caste-lului Romayne şi pe

acolo v-am dus pe amândoi. Strămoşii noştri, Romayne şi Trevane, au făcut o afacere destul de profitabilă din contrabandă.
- încă te mai ocupi cu asta? întrebă Daniel.
- Nu, eu sunt fratele cel plicticos. Gura i se strâmbă fără pic de umor. Nu le pun oamenilor mei întrebări la care nu vreau să ştiu răspunsul.
Pe când mergeau dinspre peşteră spre potecă, Jessie întrebă:
- Domnule Trevane, cum de ai ştiut cine sunt? Noi doi nu ne-am întâlnit niciodată şi am reuşit destul de bine să mă feresc de trecutul meu. Eu şi Daniel am sosit abia ieri. Cum de ţi-ai dat seama cine eram şi ai pus în aplicare acest plan murdar?
-Am fost la şcoală cu un nepot al dumneavoastră, Frederick Kelham, explică Trevane. Avea îndoieli cu privire la moartea unchiului său, întrebându-se dacă nu cumva l-aţi otrăvit pe soţul dumneavoastră mai bătrân, pentru a scăpa de eî. Cumva, a aflat că aţi locuit în Bristol şi a hotărât să facă nişte cercetări în legătură cu trecutul dumneavoastră. S-a întâlnit cu fratele meu o dată sau de două ori, aşa că a crezut că-i de datoria lui să-mi spună cine era ucigaşa.
- Frederick! spuse cu ură Jessie. Nu există nici o limită la necazurile pe care vrea să mi le facă mie şi fiicei mele! Dar l-ai crezut, pentru că era bărbat.
-Asta, ca şi faptul că amândoi am fost la Harrow1, spuse Trevane pe un ton de scuză. întotdeauna a fost un tip alunecos, dar când mi-a spus că mi-aţi fi omorât fratele - păi, mi-am pierdut o bună parte din raţiune.
-Pierderea raţiunii pare a fi o trăsătură pe care ai împărţit-o cu fratele dumitale, constată cu amărăciune Daniel.
1 Şcoalâ-internat pentru băieţi, înfiinţată în 1572 (n.tr.)

Mersul era intr-adevăr mai uşor pe această porţiune de potecă, dar ar fi fost foarte, foarte bucuros să ajungă pe nisip. Atunci, l-ar putea pune pe Trevane jos şi ar merge în casă să-i cheme pe alţii care să ducă treaba la bun sfârşit.
-Frederick e un animal dezgustător care m-a ame-ninţat pe mine şi pe fiica mea. Bineînţeles că l-ai crezut! izbucni Jessie.

-Mea culpa, Lady Romayne, spuse Trevane cu un oftat. Se pare că de data asta v-aţi ales un soţ mai bun.
-Am învăţat să-mi aleg soţi mai buni după Ivo. îi zâmbi lui Daniel cu o căldură care aproape compensa grozăviile zilei.
-Capătul potecii! spuse ea cu uşurare după ce coti din nou. Să mă duc spre casă pentru ajutor, în vreme ce tu îl laşi pe domnul Trevane pe nisip? îl poate urca altcineva pe faleză.
- Exact la asta mă gândisem şi eu.
Daniel îl conduse pe Trevane prin amestecul pri-mejdios de pietre şi nisip care marca trecerea de la stâncă la plajă. Soarele stătea să apună, un glob de foc roşu sângeriu.
în ciuda oboselii, Jessie se grăbi să urce, îndreptân- du-se spre scara de pe faleză. Probabil că era la fel de nerăbdătoare ca şi Daniel să se sfârşească toate astea.
Un bărbat cobora în grabă scările spre plajă. Daniel îşi miji ochii întrebându-se dacă era un servitor de la castelul Romayne venindu-le în ajutor.
Frederick Kelham. Avea o căutătură sălbatică în ochi şi era roşu de furie.
- Dracu’ să te ia, Trevane! urlă el. Ar fi trebuit să te ocupi de ucigaşa asta! Mi-ai promis că o să te îngrijeşti să se facă dreptate!
Trevane se opri, clătinându-se în loc.
- Doar n-ai putut să crezi că aş fi omorât-o, aşa, din-tr-odată! bolborosi el înspăimântat. Voiam s-o văd umi-lită şi spânzurată.
- De ce să n-o omorî? mârâi Kelham. Asta i-a făcut ea fratelui tău.

Trevane încercă să-şi îndrepte trupul zdrobit.
-Am aflat că era mai mult în povestea asta decât mi-ai spus tu. Nu mai era nevoie de altă dreptate.
Jessie care se afla la jumătatea distanţei între Fre-derick şi Daniel, spuse tăios:
- Ai răspândit destule minciuni pe seama mea, Frede-rick! Ce ar crede distinşii tăi prieteni dacă ar şti ce mincinos lacom şi dezgustător eşti? Dacă mă mai ameninţi vreodată pe mine sau pe ai mei, o să găsesc un mod de a te aduce în faţa justiţiei şi de a te ruina!

- Căţea ce eşti! Cu faţa contorsionată de furie, Frederick scoase un pistol din haină şi îl ridică, ţinându-l cu amândouă mâinile, pe când îl îndrepta înspre Jessie de la mică distanţă.
Ea rămase cu gura căscată, de parcă nici măcar acum nu putea crede aşa ceva despre nepotul lui Philip.
- Eşti cu adevărat nebun!
Daniel îl lăsă pe Trevane să se descurce singur şi ţâşni în direcţia lui Frederick, ştiind că n-o să fie în stare să ajungă la ticălos înainte ca el să tragă.
Jessie încercă să se ferească, dar ţeava pistolului lui Kelham o urmă. Oh, Doamne, el apăsă pe trăgaci...
O împuşcătură explodă în lumina clarobscură a apusului, răsunând dinspre faleză şi gonind un stol de pescăruşi care ţipară zburând spre cer.
Nu, nu, nuuuuuuu! Un urlet primitiv se formă în inima lui Daniel şi se înălţă spre ceruri, ameninţând să-l sfărâme în bucăţi pline de durere.
Dar cel care se prăbuşi la pământ fu Frederick, nu Jessie. Sângele lui Frederick era cel care păta nisipul. Altcineva trăsese.
Cu inima bubuind, Daniel se opri şi scrută împre-jurimile. Salvarea se întrupă sub forma unui bărbat cu păr blond-deschis care alerga acum în jos pe scări câte trei trepte deodată. Lângă coapsa lui se vedea o puşcă orientată în jos, cu ţeava fumegând.
Gordon. Lăudaţi fie toţi sfinţii, Cordon!
Daniel ajunse la Jessie, şi ea se aruncă în braţele lui, tremurând de parcă şi ea se sfărâma în bucăţi.

El o învălui într-c îmbrăţişare atotcuprinzătoare, de-abia venindu-i să creadă că era aici şi nevătămată.
încetinindu-şi paşii, Gordon veni pe nisip spre ei, la fel de murdar de pe drumuri cum îl văzuseră ultima dată la Milton Manor.
Ţinând-o pe Jessie strâns, Daniel spuse:
-Mă bucur de sosirea ta la momentul oportun, dar cum?
-Am avut noroc. Aproape că-mi terminasem în-trevederea cu majordomul de la casa din Bristol a lui Trevane când am pus întrebarea nimerită şi am sporit bacşişul. Imediat, mi-a

spus că a existat un frate mai mic care murise, căruia îi plăcea să pretindă că el era moştenitorul, explică Gordon. De asemenea, am aflat că întrebase cineva acelaşi lucru ca şi mine cu câteva zile mai înainte. M-am gândit că ar trebui să ştii, dar nu m-am aşteptat ca situaţia să devină atât de curând... atât de primejdioasă.
-Nici unul din noi n-ar fi bănuit, spuse Jessie cu o voce firavă. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai ajuns când ai ajuns!
Gordon îngenunche lângă trupul lui Frederick Kelham şi îl examină să vadă dacă mai trăieşte. Ridicân- du-se în picioare, spuse:
-Iată un nemernic care nu o să vă mai deranjeze niciodată, Lady Romayne. Privirea i se mută înspre Da-niel. Onorariul meu e mai mare pentru salvarea vieţii clientului meu.
Daniel aproape că râse.
- Trimite-mi o factură. N-o să obiectez la preţ.
Gordon îi răspunse cu un surâs.
- Du-ţi soţia în casă! O să mă îngrijesc eu de treburile de aici. Se întoarse spre Trevane care reuşise să şchiopăteze şi să se alăture grupului.
- Dumneata eşti adevăratul Ivo Trevane?
-Eu sunt, păcatele mele. Vocea lui Trevane era dogită.
-Trimite jos toţi servitorii bărbaţi, Romayne, spuse Gordon. După aceea, mă bizui pe faptul că acel

majordom eficient al tău îmi va găsi un pat şi mâine-di-mineaţă îmi poţi spune ce dracu' s-a petrecut aici!
- Pot să'ţi dau eu o idee despre asta, spuse Trevane căzând obosit pe nisip.
Mai mult decât bucuros să-l lase pe Gordon să se ocupe, Daniel o conduse pe Jessie spre scări.
-Mă bucur că eşti din nou soţia mea. Mă gândeam dacă ai fi putut obţine un divorţ rapid de la Trevane. Şi dacă era aşa, te-ai fi măritat din nou cu mine?
- Bineînţeles că da! Ar fi fost posibil un divorţ rapid? Dacă mă duc cu gândul înapoi, găsesc asta consolator.
- Nu sunt sigur, dar cu siguranţă că aş fi aflat. Braţ la braţ începură să urce obosiţi scările. Extenuat, el fu

recunoscător că existau balustrade pe ambele părţi, deoarece erau folositoare la urcuşul unor trupuri obosite.
- îmi pare atât de rău, Daniel! Trecutul meu mizera-bil ar fi putut să te ucidă în seara asta, spuse Jessie cu o voce gâtuită. Lăsase capul în jos, şi părul îi cădea în toate direcţiile, acoperindu-i faţa.
-Oare cu asta s-a terminat totul? întrebă el cu un umor ostenit. Nu mai apar părinţi sau soţi sau ucigaşi sau rude criminale?
Ea îi aruncă un zâmbet obosit.
- Nu, din câte ştiu eu. Dar cu siguranţă că nici eu nu mă aşteptam la asta!
Gâfâind, ajunseră în capătul scărilor. înţelegându-se fără cuvinte, se îndreptară spre foişor şi se lăsară să cadă pe spaţioasa şi confortabila bancă de lemn dinăuntru. Foişorul era o construcţie elegantă cu un perete pe post de protecţie împotriva vântului în partea dinspre casa nouă. Daniel se aşeză şi o trase pe Jessie la el în poală. Moale ca o eşarfă de mătase, ea se cuibări lângă el cu capul pe umărul lui şi cu braţele în jurul lui.
Pentru mult timp, doar respirară împreună, recăpă- tându-şi forţele şi bucurându-se de faptul că erau în viaţă şi teferi. într-un sfârşit, Daniel rupse tăcerea când îşi adună curajul să întrebe:
- Chiar ai vorbit serios când ai spus că mă iubeşti?

Ea îşi lăsă capul pe spate şi îi prinse privirea cu ochii ei de culoarea acvamarinului, plini de sinceritate.
-Din toată inima şi sufletul meu, spuse ea încet. Cu tine, am găsit o pasiune mai mare decât cu primul meu soţ, la fel de multă încredere şi blândeţe ca şi cu al doilea, şi aceste calităţi vin împreună cu o căldură şi o inteligenţă care sunt doar ale tale. Te iubesc, doctore Daniel, în toate ipostazele tale.
în adâncul inimii lui căldura se înteţea, topind toate îndoielile şi pesimismul pe care le simţise când se întâlniseră prima dată.
- Credeam că n-o să pot iubi niciodată cu atâta pu-tere şi pasiune ca atunci când eram tânăr, spuse el la fel de încet. Te iubesc, Jezebel Elizabeth Braxton Treva- ne

Kelham Herbert! Probabil am avut o presimţire în această privinţă atunci când te-am văzut pentru prima dată în încăperea aceea înţesată de lume. Doar că n-am fost îndeajuns de înţelept să-mi dau seama că aş putea iubi din nou.
în licărirea roşiatică a apusului, Jessie era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată. O zeiţă pă-mânteană cu nesfârşite rezerve de pasiune şi devota-ment. O sărută cu toată dragostea şi tandreţea pe care le descoperise.
Ridicându-şi capul pentru a respira, Jessie spuse cu răsuflarea întretăiată:
- E absolut evident de ce m-aş îndrăgosti eu de tine! Julia şi Mariah au fost foarte ferme cu privire la acest subiect. Dar cu trecutul meu pătat, ce vezi tu în mine?
-Toate greutăţile cărora le-ai făcut faţă te-au făcut şă fii ceea ce eşti azi. O femeie puternică şi înţeleaptă, îi dădu părul pe spate. Tu îmi aduci pasiune şi bucurie, Jessie. Amândouă aceste însuşiri lipseau, din păcate, din viaţa mea. Nu-mi pot imagina un dar mai însemnat.
Ea îşi apăsă obrazul de mâna care i-l mângâia.
-Aveai deja aceste însuşiri. Sunt bucuroasă dacă te-am ajutat să ţi le descoperi.
Dându-şi seama că venise momentul pentru o dezvăluire întârziată, el spuse:

-Tu eşti prima femeie cu care m-am culcat vreodată, Jessie. Eu şi Rose ne-am descoperit unul altuia trupurile cu toată pasiunea tinereţii, dar numai până la un punct. După ce ea a murit, am îngropat acea parte a mea. Nu-mi puteam imagina ca voi iubi din nou, şi nici să mă folosesc de o femeie fără dragoste. Credeam că-mi voi trăi restul vieţii în celibat, ca un călugăr medieval.
-Asta ar fi fost o pierdere îngrozitoare! Ochii i se deschiseră brusc precum ai unei pisicuţe speriate. N-aş fi ghicit asta după cum făceai dragoste. Deşi, cunoscân- du-ţi sufletul onorabil, poate că ar fi trebuit să ştiu că nu-ţi luai amante cie ocazie.
- Ca doctor, ştiu foarte multe despre trupuri şi cum să le atingi, explică el cu un zâmbet strâmb. A fost o mare

încântare să trăiesc plăcerile, ca şi durerile. Se aplecă pentru încă un sărut ce deveni cu repeziciune unul de o intensă ardoare.
Ea se topi lângă el în timp ce sărutul continua la nesfârşit, însoţit de şoapte, râsete şi pasiune. Când în sfârşit, se făcuse prea rece pentru a mai rămâne acolo, Daniel îi puse fără nici o tragere de inimă picioarele pe podeaua de marmură a foişorului şi se ridică.
-E vremea să mergem în casă şi să-i spunem lui Pendry că e nevoie de ajutor jos.
Jessie încuviinţă şi îl luă de braţ pornind amândoi spre casa cea nouă. El întrebă tachinând-o:
- Asta înseamnă că o să pot vedea din nou acel neglijeu roşu?
Râzând, ea spuse:
- O să-l vezi, domnul meu. Dar în seara asta, n-o să fie nimic atât de complicat!
Aşa că el o sărută din nou. Cine avea nevoie de un uimitor neglijeu roşu când era însurat cu cea mai fru-moasă femeie din lume?

epilog
Primăvara anului 1814
Micul dejun în galerie devenise un obicei după ce Daniel, Jessie şi Beth se stabiliseră la castelul Romayne. Jessie indicase asta destul de ferm, şi Daniel ajunsese să iubească aceste pauze liniştite cu soţia lui când vorbeau despre ziua care începea. Sub îndrumarea lui Jessie, începuse să înveţe a gusta mai mult din bucuriile simple ale vieţii.
Jessie goli ceainicul, umplând ceştile.
- N-am apreciat niciodată vremea atât de mult până acum. Indiferent dacă marea e sălbatică sau liniştită, priveliştea de aici e magnifică.
- Şi azi e liniştită, fu de acord Daniel. O să-mi petrec cea mai mare parte din zi la spital, instruind de dimineaţă noile surori şi deschizând infirmeria după-amiază.
-O zi merituoasă. Jessie se strâmbă. E ziua mea pentru evidenţa cheltuielilor lunare ale casei. La fel de merituoasă, dar cu mult mai puţin interesantă.

împărtăşiră un zâmbet intim. Speranţa lui Daniel în ceea ce priveşte o soţie care să îi poată administra toate afacerile se împlinise mai mult decât îndrăznise el să spere. Lui Jessie îi luase nu mai mult de trei luni pentru a administra cu o mână fermă domeniul moştenit de Daniel de la tatăl său şi proprietăţile Romayne.
Domeniile Kelham le avea deja sub control.
Pacea fu întreruptă când o Beth plină de noroi intră în goană în galerie însoţită de trei copii din sat, la fel de murdari, care participaseră şi ei la lecţii, toţi ţinând în mână flori aurii.
-Narcise! strigă triumfătoare Beth, oferindu-le câte un buchet lui Daniel şi lui Jessie.

-Sunt minunate! Jessie îşi îngropa faţa în inflores-cenţă, ieşind de acolo cu un nas plin de polen. Primăvara soseşte atât de devreme aici, pe coasta de sud!
Dădaca lui Beth, Lily, şi tânăra guvernantă pe care o angajaseră intrară în galerie cu un pas mai domol, deşi aveau şi ele pantofii murdari.
- îmi cer iertare, milady, spuse Lily, pe un ton de scuză. Ne îndreptam spre bucătărie să punem narcisele în apă, dar micuţii au fugit de lângă noi.
Pe când Jessie râdea, Daniel spuse:
- Primele flori de primăvară merită o oarece exube-ranţă. Sărută obrazul îmbujorat al lui Beth. Acum, afară cu voi toţi! Lily te poate lăsa la jgheabul cailor să-ţi speli murdăria şi apoi, la lecţii.
Copiii care chicoteau fură adunaţi şi conduşi afară exact înainte ca Pendry să intre cu o tavă de argint pe care se afla corespondenţa de dimineaţă. Era frumos împărţită în două teancuri, a lui şi a lui Jessie. După ce majordomul plecă, se uitară prin scrisori, care era o altă parte a ritualului zilnic.
-Uite o scrisoare de la Julia, anunţă ea. Mă vor în Kent luna viitoare pentru deschiderea Casei Zion din Canterbury. Asta se potriveşte perfect, pentru că oricum mergeam acolo în aprilie.
Daniel deschise mai întâi o scrisoare de la sora lui.

-Totul e bine în ţara lui Kirkland, informă el, şi nepotul meu e un model de bebeluş frumos şi inteli-gent. îşi ridică privirea, cu ochii încreţindu-se la colţuri. Laurel adaugă că glumeşte, dar oricum, inteligenţa şi frumuseţea sunt complet adevărate.
-Ar fi o mamă anormală dacă n-ar crede asta. Jessie se bătu peste talia subţire care nu arăta încă miracolul de dinăuntru. Odrasla noastră va fi la fel de inteligentă şi frumoasă. Se uită spre Daniel. Radiezi.
-Nu mă pot abţine, mărturisi el. Procrearea poate să fie cel mai obişnuit dintre miracolele omenirii, dar, cu toate astea, e un miracol. încă zâmbind, rupse sigiliul ultimei scrisori. Zâmbetul îi pieri.

Ademenirea unui sfânt
271
-Jessie. Când ea se uită la el întrebătoare, el spuse:
-Tatăl tău a murit. S-a stins în somn. Se pare că l-a lăsat inima.
Ea îşi duse repede mâna la gură, şocată.
- Exact... exact aşa cum ai prezis tu.
- In sfârşit, şi-a găsit pacea, spuse Daniel încet.
Ea oftă.
- Nu pot să jelesc un om care nu mi-a fost cu adevărat tată în nici un fel. Cine scrie scrisoarea?
-Menajera lui, domnişoara Ludley. Fiind o femeie care-şi cunoaşte datoria, s-a gândit că ar trebui să ştii. Daniel privi spre dată. Înmormântarea a avut loc ieri.
- Deci sunt scutită de ipocrizia de a fi de faţă şi de a pretinde că sufăr, spuse ea sec. Sunt o actriţă bună, dar nici chiar atât de bună.
Daniel citi paragraful final al scrisorii.
- Domnişoara Ludley spune destul de agresiv că tatăl tău i-a lăsat ei toate bunurile lui. Crezi că e verosimil?
- Poate. Probabil că ea e singura persoană care îl je-leşte cu adevărat. Era o sărmană fată bătrână şi ar fi fost vai de ea dacă tata n-ar fi angajat-o ca menajeră. Tatăl meu nu era bogat, dar sunt sigură că i-a lăsat destul pentru a-i oferi o viaţă confortabilă.
- Poate că îţi va plăcea să ştii că amabilitatea ta cu siguranţă că o s-o înfurie. El ezită, apoi adăugă: Cum te

simţi? Am observat că adesea e mai dificil să te confrunţi cu pierderea unui părinte rău decât cu a unuia bun.
Jessie îşi ţuguie buzele, apoi dădu din cap.
- Exact aşa şi e. Atâta vreme cât tata trăia, exista o şansă să mă cheme la patul de moarte, să-şi ceară iertare pentru purtarea lui şi să spună că într-adevăr a ţinut la mine. Acuma, că spun asta cu glas tare, ştiu cât de prostească era această speranţă. Inspiră nesigur. Dar era reală şi acum s-a dus.
- Pierderea speranţei e întotdeauna tristă, dar bănuiesc că mama ta se va simţi uşurată.
Jessie se încruntă.
- Cu siguranţă că aşa va fi! Asta înseamnă că nu mai e o bigamă?

-Bănuiesc că da, însă căsătoria ei cu George Lester este încă nelegală, pentru că a fost încheiată când ea avea un soţ în viaţă, răspunse Daniel. Ai corespondat în secret cu ea luni întregi. Ii va păsa de căsătoria ei nelegitimă atâta vreme cât ştie că tatăl tău nu mai poate să-şi facă apariţia la uşa ei, blestemând-o?
-Mai degrabă cred că s-ar mărita aşa cum trebuie, spuse Jessie cu convingere. Vrea să recunoască deschis că sunt fiica ei şi e disperată s-o cunoască pe Betb. Dar până acum, era înspăimântată că făcând asta ar putea-o costa tot ce are.
Daniel chibzui.
- Aş putea să îi cunun pe ea şi pe George Lester foarte discret, dar mai întâi va trebui să-i spună tot adevărul. Crezi că va fi îngrozit şi că o va alunga dacă va şti că ea l-a minţit toţi aceşti ani?
- Din ce spune în scrisorile ei, el o iubeşte la nebu-nie, aşa că probabil că va fi îngrozit, dar mai interesat să îndrepte situaţia, decât să-şi distrugă familia. O sclipire răutăcioasă apăru în ochii lui Jessie. I-ar putea spune o versiune a adevărului şi să pretindă că, la scurt timp după ce Cassius Braxton a alungat-o de acasă, a auzit că a murit. A crezut asta, altminteri nu s-ar fi măritat cu George. Doar acum, că e cu adevărat mort, şi-a dat seama că a fost neintenţionat o bigamă.

- Şoc! Oroare! Prăbuşindu-se în braţele alinătoare ale lui George cu hohote disperate! spuse Daniel cu un rânjet, putând cu uşurinţă să-şi imagineze scena.
- Prin moartea lui Braxton, a aflat, de asemenea, că fiica ei a supravieţuit, spuse Jessie intrând în joc. Bu-curie! Extaz! Şi mai bine, fiica ei de mult pierdută este măritată cu un vicar care poate discret să legalizeze căsătoria ei cu George şi nimeni altcineva nu trebuie să ştie adevărul stânjenitor!
- Perfect. Când îi scrii despre moartea lui Braxton, îi vei sugera asta?
Jessie îşi recăpătă suflul, cu ochii strălucind:
- Şi mai bine, o să-i sugerez ca ea şi George să sărbătorească descoperirea fiicei ei de mult pierdute şi a soţului

ei vicar cu o reînnoire a jurămintelor. O nuntă aşa cum se cuvine cu toată familia ei aici. Doar ea şi Geor- ge, tu şi cu mine am şti că va fi o căsătorie adevărată, nu o reînnoire a jurămintelor. E posibil?
Daniel râse.
-Nu sunt sigur că legea bisericii acoperă o situaţie ca asta, dar de ce nu? Nimeni nu va fi lezat şi ar putea fi explicată ca o sărbătorire pentru a-ţi ura bun venit ţie şi lui Beth, în cealaltă familie a ei.
-Atunci, o să-i sugerez asta. Jessie izbucni şi ea în râs. Pentru că ştiu că mamei mele şi lui George le place să se distreze!
Aprilie 1814
Biserica parohiei Saint Helen Bishopsgate nu era în elegantul Mayfair, dar ferm ancorată în City, inima co- munităţii de afaceri a Londrei. Măreaţa structură gotică răsuna de muzica faimoasei sale orgi şi un soare strălucitor de primăvară pătrundea prin ferestre. Era un cadru perfect pentru reînnoirea jurămintelor de căsătorie.
In holul bisericii, Jessie se aplecă să-i sărute buclele lui Beth.
- E timpul să păşeşti pe interval, vrăbiuţo! Acum eşti o experimentată purtătoare de flori, aşa că le poţi arăta tuturor cum se face.

Beth chicoti, apoi apucă ferm mânerul coşului ei de flori şi păşi în biserică. Privirea îi era fixată pe tăticul ei Daniel, care stătea la altar. In straiele sale bisericeşti, Daniel arăta ca un sfânt deosebit de chipeş, care răspân-dea căldură şi iertare tuturor celor ce aveau nevoie. Cu siguranţă că le dăduse asta lui Jessie şi lui Beth.
La altar aşteptau George Lester şi cavalerul său de onoare, un vechi prieten şi coleg. Negustor practic, George acceptase vestea că mariajul său nu era legitim cu un surprinzător calm şi se aruncase cu bucurie în planurile pentru presupusa reînnoire a jurămintelor de căsătorie. Nu numai că va fi o petrecere veselă, dar

şi o ocazie de a se făli cu frumoasa sa fiică vitregă şi cu nobilul ei soţ.
Splendidă, intr-o rochie de satin crem, mama lui Jessie şopti:
- Sunt atât de emoţionată, de parcă aş avea din nou şaptesprezece ani!
-Aşa şi ar trebui să fii, spuse Jessie, aranjându-i boneta mamei ei. Era genul acela de lucruri pe care o asistentă a miresei trebuia să le facă. Fusese încântată când Elizabeth o rugase să-i fie martoră. De data asta te măriţi cu omul potrivit.
Mama ei râse, cu ochii înlăcrimaţi îmbrăţişând-o pe Jessie şi deranjându-şi încă o dată boneta.
- Oh, scumpo, sunt atât de fericită că te am din nou în viaţa mea! Tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a în-tâmplat vreodată.
-Nu, George este. Jessie râse, întorcându-i îmbră-ţişarea, apoi intră în biserică să o urmeze pe Beth pe interval.
Pe când înainta solemn, aruncă un zâmbet noilor săi fraţi şi surori. Cei doi băieţi şi cele două fete îi semănau mai mult lui George decât iui Elizabeth şi aveau firea lui bună şi simţul practic. Fuseseră încântaţi să afle că au o soră vitregă care nu numai că era o baroneasă, dar le dăruise şi o adorabilă nepoată.
Bătrâna doamnă Lester avu o licărire jucăuşă în ochi, şi Jessie bănui că nu era pe deplin convinsă de povestea cu „reînnoirea jurămintelor“, dar era la fel de practică precum

era şi fiul ei. Ce conta pentru ea era că Eliza- beth îi făcuse patru nepoţi sănătoşi şi deştepţi.
Jessie îşi ridică privirea să o întâlnească pe cea a lui Daniel. El îi aruncă un zâmbet jucăuş care promitea că o să aibă o sărbătorire intimă doar a lor când se vor duce la culcare.
Pentru că, Slavă Domnului, Daniel nu era întotdeauna un sfânt!
Nota autorului
Da, există câteva titluri nobiliare care pot fi moştenite de femei. Am folosit acelaşi procedeu stilistic, o baronie creată prin ordonanţă, în romanul meu tradiţional din perioada Regenţei, Caruselul inimilor. E o distracţie pe cinste să schimbi din temelii ierarhia masculină!
Practicanţii medicinei erau clasificaţi diferit pe timpul Regenţei. Medicii erau bărbaţi şi bine educaţi, şi erau numiţi „doctor". Chirurgii proveneau din bărbieri şi măcelari şi alţi oameni de rând care mânuiau cuţitele şi se ocupau de trupuri omeneşti. Nu erau consideraţi gentlemeni şi erau apelaţi cu titulatura de domn, deşi în timpul Regenţei existau şcoli de anatomie pentru instruirea chirurgilor. In Marea Britanie, chirurgilor li se spune încă domn, deşi sunt absolvenţi de şcoală cu înaltă pregătire medicală. Tradiţia!
Desigur că era posibil ca o persoană să aibă o gamă de abilităţi medicale, în special dacă locuia într-o zonă izolată şi nu exista o altă sursă de ajutor medical. Moaşa din seria mea Lost Lords, Lady Julia, devenise o practici- ană bună la toate în satul ei izolat din Cumberland, în nord-vestul îndepărtat al Angliei. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Daniel, de vreme ce el se străduia cât putea de bine să ajute pe cineva la nevoie. De obicei îi spun doctor pentru simplificarea lecturii.
Spitalele rurale au început să apară în această peri-oadă şi înfiinţarea mai multora e cum nu se poate mai potrivită pentru Daniel, deoarece se dovedeşte a fi şi doctor, şi lord.
Şi acum, prin puterea ce mi-a fost confe-rită în calitate de scriitor, le acord lui Daniel şi Jessie o viaţă fericită până la adânci bătrâneţi!
în colecţia
CĂRŢI ROMANTICE

vor mai apărea
Amanda Quick
Cheia mistere for
Abby Radwell se învârte în lumea obscură a colecţionarilor de cărţi rare cu proprietăţi care depăşesc graniţele normalului. Apariţia pe această piaţă a unui caiet de laborator care indică locul unde se află o mină cu cristale paranormale declanşează o goană nebună pentru găsirea lui, iar viaţa lui Abby este în mare pericol. Sam Coppersmith este singurul care o poate ajuta, dar pasiunea dintre ei nu face decât să complice lucrurile.
1661. Angelica are un singur lucru în minte: să obţină o audienţă la rege ca să pledeze în favoarea lui Joffrey de Peyrac,
soţul ei, întemniţat pentru comerţ cu diavolul, căci acesta pre-
speranţe, Angelica va pune la cale un plan nebunesc...

Anne Golon
f de fa (Notre-Dame
tinde că poate extrage aurul din roci. în final, lipsită de alte

in aceeaşi colecţie au apărut:
1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis in alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare

18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, Îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2

Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat

31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint

59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
Amanda Quick, Nesocotită
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, în căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată

Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Maryjo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
Maryjo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase

141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut 144- Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Maryjo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Maryjo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Maryjo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice

182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, Îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Maryjo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Maryjo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Al doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Maryjo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite

223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia
228. Marek Halter, Khadija - Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria lui Jared MacKade
234. Marek Halter, Fatima - Iubirile Orientului
235. Mary Jo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
Sandra Brown, Necunoscutul
241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului
243. Sidney Sheldon, Mărire şi decădere
244. Amanda Quick, Un înger păzitor

După moartea iubitei sale, Daniel Herbert şi-a îngropat durerea în studiile de medicină şi în pasiunea lui pentru tămăduire. Aşa că, atunci când moşteneşte un titlu şi un domeniu din partea unei rude îndepărtate, Daniel este îngrozit că povara bogăţiei se va pune în calea chemării sale de medic. Cu prudenţă, acceptă că trebuie să intre în înalta societate şi să-şi caute o soţie - o femeie sensibilă, care poate să-i administreze proprietăţile, lăsându-l să-şi continue nestingherit munca. Nu se aşteaptă însă să fie subjugat de o femeie căreia i se spune Văduva Neagră şi care este pe cât de misterioasă, pe atât de uluitor de frumoasă...
Pentru Jessie Kelham, înfăţişarea ei a fost întotdeauna un blestem. Acum este singură, cu o fiică mică şi un secret periculos, şi are nevoie de protecţie. Dar Daniel Herbert, chipeş şi fermecător, nu este soţul pe care ea îl avea în

minte. Căci dacă o va recunoaşte, demonii din trecutul ei vor ieşi cu siguranţă la suprafaţă. Cu toate astea, nu pot sta departe unul de altul - şi curând sunt atraşi într-o uniune care le poate aduce bucurie... sau îi va distruge pentru totdeauna.
Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduţi autori americani de ficţiune romantică, bucu- rându-se de o prezenţă permanentă în topurile publicaţiilor New York Times, Wall Street Journal şi Publishers Weekly.
Află mai mult pe: ti www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0526-9

cu Kirkland ar fi ştiut şi ei la foarte puţin timp după